

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

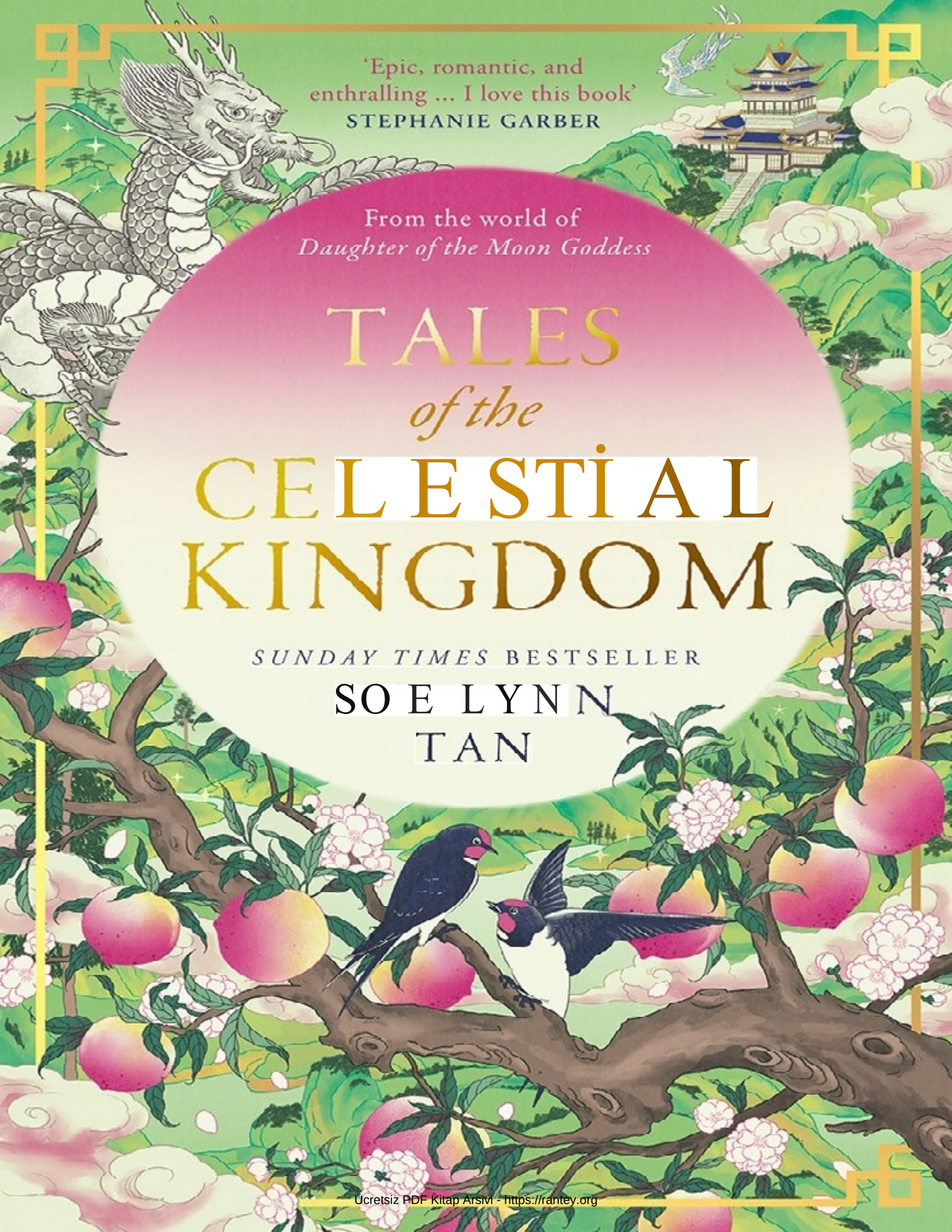
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Epic, romantic, and
enthraling ... I love this book'
STEPHANIE GARBER

From the world of
Daughter of the Moon Goddess

TALES *of the* CELESTIAL KINGDOM

SUNDAY TIMES BESTSELLER

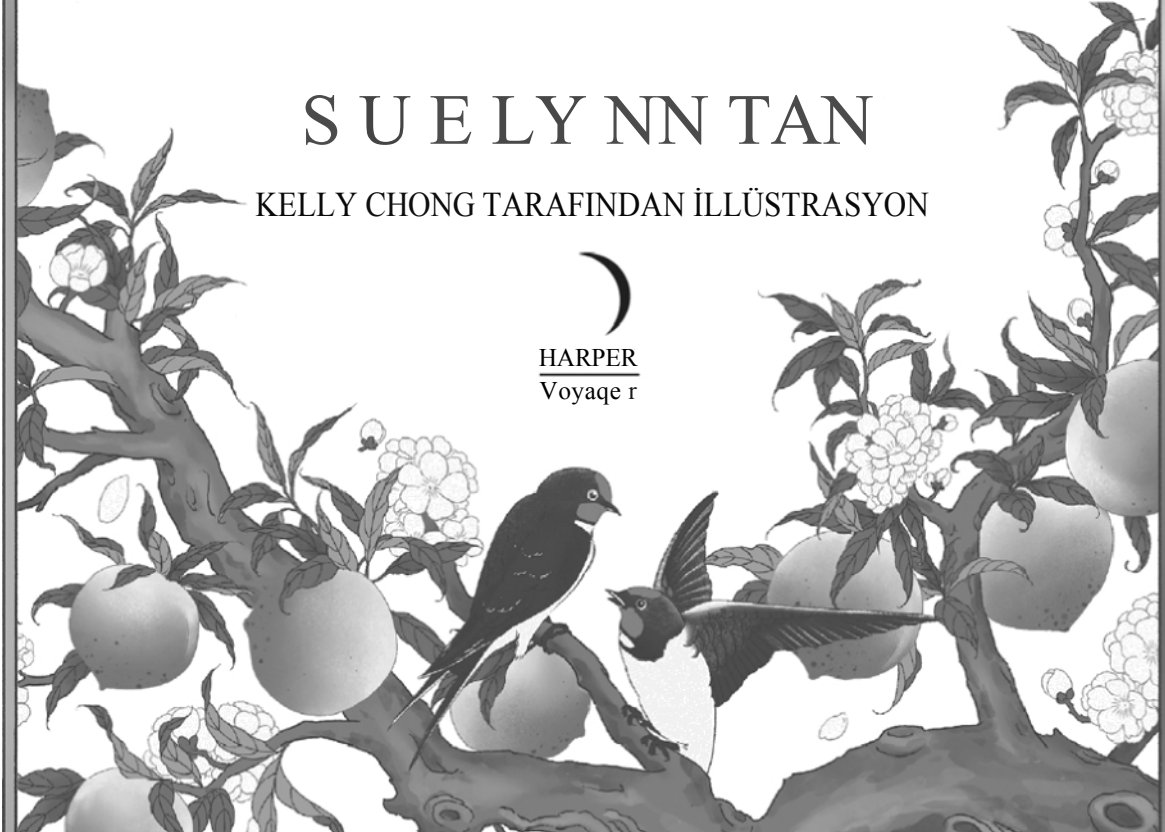
SO E LYNN
TAN

TALES
of the
CELESTIAL
KINGDOM

SUELYNN TAN

KELLY CHONG TARAFINDAN İLLÜSTRASYON

HARPER
Voyager

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Telif Hakkı

HarperVoyager
An imprint of HarperCollinsPublishers
Ltd 1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk yayınlayan HarperCollinsPublishers Ltd 2024

Telif hakkı © Sue Lynn Tan 2024

Tasarım: Jennifer Chung
Harita tasarımı: Virginia
Allyn

İllüstrasyonlar © Kelly Chong 2024

Ceket, başlık sayfası ve ithaf sayfası illüstrasyonları © Jason
Chuang Art 2024

HarperCollinsPublishers Ltd tarafından ceket tasarımı

Sue Lynn Tan, bu çalışmanın yazarı olarak tanımlanmanın
manevi hakkını savunmaktadır.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin
edilebilir.

Bu roman tamamen bir kurgu eseridir. İçinde tasvir edilen
isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün
eseridir. Gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik,
yaşayan ya da ölü, olaylar ya da yerler tamamen tesadüfidir.

Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir.

Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins'in açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, aktarılamaz, aşağı yüklenemez, derlenemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla saklanamaz veya tanıtılamaz.

Kaynak ISBN: 9780008640415
E-Kitap Baskısı © Şubat 2024 ISBN: 9780008640439
Sürüm: 2024-01-30

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Bana gökyüzüne bakmayı öğreten babama ve ayaklarımın yere basmasını sağlayan anneme.

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

[Kapak](#)
[Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı](#)
[İthaf Notu](#)
[Harita](#)
[Yazarın Notu](#)

- DUSK -

[Chang'e | 嫦娥: Güneş Kuşlarının Yükselişi](#)
[Houyi | 后羿: On Güneş](#)
[Chang'e | 嫦娥: Ay Tanrıçası](#)

- TWILIGHT -

[Liwei | 力伟: Ginsengi Kökü](#)
[Wenzhi | 文智: Kemik Seytani ile Savaş](#)
[Shuxiao | 淑晓: Sim Sarayına Dönüş](#) [Liwei](#)
[: Bir 九伟: Ruhu](#)

- DAWN -

[Wenzhi | 文智: Sun Moon Çayevi](#)
[Xingyin | 星银: Ana](#)
Sayfa

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında İllüstratör](#)
[Hakkında Ayrıca Sue](#)
[Lynn Tan Yayıncı](#)
[Hakkında](#)

OceanofPDF.com

NOT

Sevgili okuyucu,

Güneş Savaşçısının Kalbi'ni yazmayı bitirdiğimde, karakterlerden ayrılmakta zorlandım ve onlarla biraz daha zaman geçirmek, gelecekteki hayatlarını hayal etmek istedim, ve geçmişte verdikleri kararlara neyin sebep olmuş olabileceğini. Bu hikâyelerin bir kitaba dönüşeceğini hiç hayal etmemiştim, çok güzel illüstrasyonlar eşlik ediyor.

Tales of the Celestial Kingdom'dan elde ettiğim tüm kişisel gelirler hayır kurumlarına bağışlanacak ve bu şekilde bir şeyleri geri verebilmeyi umuyorum. Hikayelerime verdiğiniz destek ve onları paylaşma şansı için teşekkür ederim.

Sevgilerimle,

OceanofPDF.com

Harita

YAZARIN NOTU

Ay Tanrıçasının Kızı'nı yazarken, asla Kitapların beni götüreceği inanılmaz ve duygusal yolculuğu, bu değerli derlemenin var olacağını hayal bile edemezdim. Göksel Krallığın Hikâyeleri'ndeki ilk birkaç hikâye ikililer arasındaki bir ara sırasında yazıldı ve onlar için gerçek bir plan yoktu. O zamandan beri, kitaplardaki belirli anlardan yararlanarak hikayelere eklemeler yaptım. karakterlere ve ilişkilerine biraz daha ışık tuttu.

İçerisindeki düoloji için spoiler içerdiğinden, bu derlemenin düzenlenmesi hakkında biraz bilgi paylaşmak istedim.

"Alacakaranlık "taki üç hikâye, orijinal hikâyelerin yeniden Kitaplara ilham veren efsane, bir bakıma bir önsöz niteliğinde, efsaneyi Göksel Dünya'da yeniden yorumluyor. Krallık -ve bunlar ikiliyi önceden bilmeden de okunabilir.

"Alacakaranlık "ın ilk iki öyküsü

Ay Tanrıçasının Kızı'nda çiçek açan ilişkiler, ginseng kökü gibi anları genişleterek

Göksel İmparatoriçe'ye hediye edilen ve Xingyin tarafından İlk Okçu olarak Yeşim Sarayı'na döndüğünde anlatılan canavar. "Şafak "takiler de dâhil olmak üzere geri kalan hikâyeler

büyük spoiler içerdiğinden ideal olarak Güneş Savaşçısının Kalbi'nden sonra okunmalıdır.

Bu derlemede, farklı karakterlerin -Chang'e ve Houyi, Liwei, Wenzhi ve Shuxiao- birden fazla bakış açısını keşfediyoruz ve sonsöz Xingyin'in bakış açısından anlatılan tek hikaye. Diğer karakterlerin bakış açılarından yazmak, onların düşüncelerine ses vermek heyecan vericiydi.

kim olduklarını daha derinlemesine inceliyor. Sayfalar arasında, anlatıcıya verilen ve karakterin zamanın bir noktasında kim olduğunu -ne bildiklerini ve neler yaşadıklarını- yansıtan bazı farklılıklar vardır. Karakterlerin çoğu kitaplar boyunca değişirken, bazıları diğerlerinden daha fazla dönüşüm geçiriyor.

Chang'e ve Houyi'nin hikayesi her zaman sevdiğim, birlikte büyüdüğüm ve zaman içinde benimle kalan bir Sonbahar Ortası efsanesidir. Efsanenin birçok varyasyonu var ve ben her zaman Chang'e'nin iksiri alıp sevgili kocasını terk etmesi için daha fazlası olup olmadığını merak ettim. Ben ise

Ay Tanrıçasının Kızı'nda var olan efsaneyi onurlandırmak istedim, aynı zamanda yolu henüz keşfedilmemiş bir kadın kahramanla yeni bir yöne doğru ilerlemek istedim.

Xingyin'in hikayesini her zaman, her kitabın mitolojinin farklı unsurlarına odaklandığı bir düoloji olarak hayal ettim ve editörüm bu vizyonu paylaştığında çok heyecanlandım. Chang'e ve Houyi'nin her biri, ölümlüler olarak birlikte yaşadıkları hayattan başlayarak yollarının ayrıldığı zamana kadar mitte kendi rollerine sahipler - biri gökyüzüne yükselirken, diğeri yeryüzünde kalıyor.

Tıpkı Ay Tanrıçasının Kızı'nın Chang'e'den esinlendiği gibi, Güneş Savaşçısının Kalbi'nin de Houyi efsanesini daha derinlemesine incelemesini istedim. Devam kitabını okumamış olanlar için, kitabın esin kaynaklarından bazılarını paylaşırken olay örgüsünün unsurları aşağıda açıklanacaktır.

İkili, Ay Tanrıçasının Kızı'ndaki Dört Ejderha gibi diğer Çin mitlerini de örerken, Güneş Savaşçısının Kalbi, Sonbahar Ortası efsanesinin daha az bilinen bir figürünü, aydaki oduncuyu konu alıyor. Bazıları ölümsüzlüğü kazandıktan sonra,

Chang'e ayda, sadece bir tavşan ve Yeşim İmparatoru'nu gücendiren ve sonsuza dek büyüdü bir ağacı kesmeye mahkûm edilen oduncuyla birlikte yaşıyordu.

Efsane, oduncunun kabahatinin tembellikten karısının sevgilisini öldürmeye kadar uzanan çeşitli varyasyonlara ayrılır. İkincisi için, bu suçun nasıl işlendiğini merak ettim.

Tutku kalbini ve zihnini bükebilir, onu tüketmesine izin verirse geleceğini nasıl  ekillendirebilir.

Bir diğer ilham kaynağım ise  in'in ilk imparatorunun mezarını korumak için inşa edilen binlerce kil askerden oluşan Terracotta Ordusu. Tarihleri ve amaçları, i  iliklerinin karmaşıklığı ve detayları beni her zaman b y lemi tir.

Bu hikayelerde büyülü krallıklar, büyük savaşlar, kurnaz hükümdarlar ve asil savaşçılar bulacaksınız, ancak bu ikilinin kalbinde yatan şey a ktır - hem romantik hem de ailesel. A kın gizemli, karmaşık, beklenmedik - siyah-beyazdan çok daha gri - bizim gibi büyüyen ve gelişen bir şey olduğuna inanıyorum. Ve karakterlerin kim olduklarına, kim olarak b y d klerine en doğru yolu izlediklerine inanıyorum, ki bu başlangıçta ba ladıkları kişi olmayabilir.

Xingyin'in hikayesi belki de bir peri masalından çok, kendi hayatının cevaplarını ararken inandığı şeyler için savaşan bir kadının hikyesidir.

Hepsine sahip olmak, onu neyin mutlu ettiğini öğrenmek, ona ulaşacak kadar cesur olmak ve kar ıla tığı zorluklara rağmen yarının getirebilecekleri için umutlu olmak.

Bu karakterler benim için çok şey ifade etmeye ba ladı, hayatımın bir parçası olmadıkları bir zamanı hatırlamak zor ve onları yazmayı tüm kalbimle sevdim. Onlar için minnettarım

Bunu mümkün kılan herkese ve Göksel Krallık hakkında daha fazla şey okumak istediğiniz için size teşekkür ediyor ve umarım

oraya bir kez daha dönmekten keyif alacağım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

Göksel Krallık dünyasında geçen on güneş kuşu efsanesini
yeniden canlandıran Ay Tanrıçasının Kızı'nın ön bölümü.

Işık, pencereleri kaplayan tül perdelerin arasından süzülüyordu; ahşap çerçeveler karelerden oluşan bir desenle kafeslenmişti. Gözlerimi kırıştırdım, göz kamaştırıcı parlaklığa alışmaya çalıştım, zihnim hâlâ durgundu. Uykuyu zor kazanmıştım; perdeleri direklerden geriye çekerek uyumuştum ama pek işe yaramamıştı. Kolay terlemediğim halde, ipek bornozum terden nemlenmiş bir şekilde üzerime yapışmıştı. Nefes alırken neredeyse boğuluyordum; günler hâlâ kışın kalıntılarını taşıırken baharın başlangıcında alışılmadık kırılğan bir sıcaklıkla boğulmuştum. Kendimi yataktan iterken vücudum ağırlaştı, her hareketim ağırlaştı. Yalnızdım, Houyi'nin battaniyesi hâlâ yatağın ayakucunda düzgünce katlanmıştı. Gece boyunca dönmemiş miydi?

Pencerelere doğru yürüdüm, ahşap parmaklarımı yakmadan önce onları hızla ittim. İnce açıklıktan, kızıl alevlerle yanan bir gökyüzü çatlağı gördüm. Gözlerimi korumak için bakışlarımı hemen kaçırdım. Nasıl

Uzun zamandır böyle miydi, sıcaklık hiç azalmadan artıyor, gündüz geceye karışıyor ve ben artık onları birbirinden ayıramıyordum? Güneş hiç batmıyordu -eğer hala varsa- sanki delinmiş bir yumurta sarısıymış gibi gökyüzüne yayılıyordu. Bu

hiç böyle olmamıştı, en kavurucu yazlarda bile. Önsezi sarmalları midemde kıvrıldı, duman sarmalları gibi sarmaldan sıyrılıyordu. Bu garip ve korkunç fenomen bizim dünyamıza ait gibi görünmüyordu.

Keşke Houyi burada olsaydı. Korkularımı yatıştırırdı, ne yapacağını bilirdi, her zaman çok istikrarlı ve kararlı. Hatta Kral onun fikirlerini arar ve değer verirdi. Bazen kocamın demir gibi güveni ve kesinliği beni rahatsız ediyordu, Özellikle de anlaşılmadığımız anlarda... Ama şimdi ona yaslanabilmeyi, tehlike etrafımızda dolarken onu yanımda hissetmeyi diliyordum. Yine de gökyüzü sıvı ateşe döndüğünden beri, kralın emriyle sık sık uzaklardaydı. Ülkedeki en bilge yaşlılara, kahinlere ve falcılara danışmışlardı ama hiçbirisi gereken cevaplara sahip değildi.

Pencerenin önünde ne kadar beklediğimi bilmiyordum; güneşin konumu bilinmediği için zaman anlamını yitirmişti. Sonunda, tanıdık adımlar dışarıdaki taş yolda ilerledi. ve çabuk. Aceleyle saçlarımın gevşek tellerini topladım ve nilüferlerle işlenmiş yeşil ipekten yeni bir elbise giymek için cübbemi çıkardım.

Ahşap kapı açıldı, ter ve toz içindeyken bile kocamı gördüğümde her zaman olduğu gibi nabzım hızlandı. Siyah saçları tepeden topuz yapılmış, gümüş bir bantla tutturulmuştu ve bir ok gibi dimdik duruyordu. İnce gri cübbesi kırış kırıştı ve

Yeşim taşıyla süslenmiş deri bir kemerle tutturulmuş, etekleri aşınmış. Keskin elmacık kemikleri ve geniş çenesindeki belirgin yarıkla, çoğu kişi onun yüzünün hoş olmaktan ziyade güçlü olduğunu düşünürdü. Kanatlı kaşlarının altındaki kara gözleri parıltıyordu; benimkini hızlandırdığı gibi düşmanın kalbine de dehşet salan delici bakışları.

Altın ve abanozdan bir kın içinde duran kılıcını çözdü, sonra onu kapının yanındaki masanın üzerine koydu; omzundan sarkıttığı gümüş bir yayla birlikte, uçları keskin noktalara doğru kıvrılan, karmaşık bir şekilde oyulmuştu. Bunu daha önce hiç görmemiştim, belki de kraldan bir hediye idi. Daha sonra silahlarını alıp parlatacaktım. Bir hizmetçi

Yaptım ama kocamın eşyalarıyla ilgilenmek beni tatmin ediyordu. Özellikle de onu güvende tutan, onu her gün bana getiren eşyalara.

Bana doğru gelirken, ona daha da yaklaşmak, sadece ona ait olan baharatla bezenmiş kokusunu içime çekmek istedim. Şimdiden hava daha az boğucu, ruh halim daha hafif, korkularım daha az korkunç görünüyordu.

"Chang'e, otur. Doktor hem senin hem de çocuğumuz için dinlenmen gerektiğini söyledi," dedi bana nazikçe.

"Ben iyiyim," dedim. "Bütün gün yatmak beni daha çok zorlar." Karnım hâlâ zar zor kıvrılıyordu. Bana porselenden yapılmışım gibi davranmasına rağmen henüz erkendi. Ben Diğerlerini rahatsız eden mide bulantısından kurtulduğum için şanslıydım, sadece ara sıra kol ve bacaklarımı çeken bir yorgunluk vardı.

Bana gülümsedi ama bakışları sıkıntılıydı. "Sorun nedir, Houyi? Neden geçen gün dönmedin? gece?" Bir suçlama değil, dertlerini anlatması için bir davetti. Tek istediğim onları paylaşmakken, yüklerini benden esirgemeyi tercih etti.

"Krallığımızın başına bela olan felaketin kaynağını keşfettim," dedi ciddiyetle.

"Tanrıları kızdırdık mı?" Bu alevden gökyüzü başka ne anlama gelebilirdi ki?

Yüzü karardı. "Güneş kuşları."

"Güneş kuşları mı?" Kuşlarımı çattım ve onlar hakkında duyduğum hikâyeleri hatırlamaya çalıştım.

"Evet. On tanesi de aynı anda ayağa kalktı."

"On mu?" Nefesim kesildi. "Onların sadece bir efsane olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Onlar gerçek. Burada, aşağıda sadece ateşlerini görürsünüz, ama dağların yükseklerinde

formlarını çıkarabilir."

Dünyayı aydınlatmak için bir güneş yeterliydi, zaten En kötü mevsimlerde kıtlık ve kuraklık. On yılın yıkımından nasıl kaçabiliriz?

"Güneş kuşlarına durmalarını söyleyemez miyiz? Belki de neden oldukları zararın farkında değillerdir."

"Denedim. Ya beni duymadılar ya da umursamadılar." Pencereden dışarı baktı, yüz ifadesi asıktı. "Yine de nasıl bilmezler? Yıkımı anlamak imkânsız. görmezden gelin."

Umutsuzluk beni sardı. "Bu sığağa daha fazla dayanamayız," diye fısıldadım.

Uzandı ve avucunu benimkinin üzerine koydu. Birlikte geçirdiğimiz onca yıldan sonra bile dokunuşu hâlâ heyecan veriyor ve rahatlatıyordu.

Ben. Elimi çevirdim ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim -kaba nasırlı, ancak bir insanın yapabileceğinden daha ince onun savaşçı formundan beklediği.

"Güneş kuşlarıyla yüzleşeceğim. Onları durduracağım." Sanki önemsiz bir meseleymiş gibi yılmaz bir kararlılıkla konuştu.

"Hayır." Reddiyem hızla geldi, o kadar sert bir şekilde söylendi ki beni de en az onun kadar korkuttu. Tehlikenin acemisi değildim, sürekli gölgesi evliliğimizin üzerinde beliriyordu. Kocamın kollarından korkunç yaratıklar, büyük savaşlar ve şiddetli ayaklanmalar biçiminde çekip alan talepkâr bir metres. Her seferinde onu kucaklamış ve sıcak bir selamla uğurlamıştım.

O gidene kadar göz yaşlarımı yutarak moralini yükseltmek için gülümsedim.

Şimdi değil. Bu tehlike şimdiye kadar karşılaştığı her şeyden daha büyüktü. Güneş kuşlarının ilahi yaratıklar olduğu söylenirdi, göklerde yaşayan eski bir tanrıçanın çocukları. Kocam böylesine güçlü varlıkları yenebilse bile zaferin bedeli ağır olacaktı, kimin gazabına uğrayabilirdi?

Dehşet içime doldu, acımasız ve soğuk. "Neden sen? Neden bir başkası değil?" Bencilce bir düşünce ama

dürüstçe. Kararını verdiğini bildiğim halde bunu sordum. Ne olursa olsun

Houyi asla görevinden kaçmazdı. Dahası, kim Gökyüzümüze musallat olan canavarlarla başka kim yüzleşebilirdi? O bir halk kahramanı, krallığımızın bir efsanesiydi... ama bugün için sadece kocam olmasını istedim.

"Bunu yapmalıyım." Nazikçe ama kararlı bir şekilde konuştu.

Bakışları önümüzde duran porselen çay takımına takıldı. altınla çevrili. Dolaplarımız pirinç, fasulye, kurutulmuş balık, kurutulmuş et çuvarlarıyla doluydu - talihsiz zamanlara karşı erzak. Bir hizmetçi gül ağacından masaya bir yemek koymuştu: otlarla kızartılmış bütün bir tavuk, bir tabak yeşim yeşili sap ve o kadar yumuşak ki nefesimizin altında titriyor gibiydi.

Kralın ordusunun en önde gelen komutanı hiçbir şey istemiyordu.

"Şanslıyız. Şimdilik," dedi alçak bir sesle. "Ama nehirler kurudu, tarlalar çoraklaştı. Kıtık çoktan kapımıza dayandı ve yakında buraya da ulaşacak. Köylerden geçerken insanların çığlıkları kulaklarımda çınlıyor, çocuklarının çökmüş yanakları ruhumu parçalıyor. İlk acı çekenler yoksullar, ama ölüm hepimizin üzerinde geziniyor."

Haykırmak istedim: Karın ve doğmamış çocuğun ne olacak? Ya sana bir şey olursa? Ama izin verdim. Gözlerim yaşarırken bile kelimeler dilimde soluyordu. Başkasına yük olmaktansa korkularımı içime hapsetmeye alışmıştım.

Vazodan kıpkırmızı bir şakayık kopardı. Bahçemizdeki solmamış bir çiçeği sapından koparıp saçıma taktı, kur yaptığımız ilk günlerde sık sık yaptığı gibi. Bazen, o uzaktayken, kendime onu hatırlatmak için bir çiçeği oraya sıkıştırırdım.

Ama artık burada hiç çiçek yoktu, sadece solmuş sapları vardı.

"Chang'e, güvende olacağım. Geri döneceğim. Seni ve çocuğumuzu bu dünyada asla yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum."

Tekrar denedim. "Ama güneş kuşları tanrılar tarafından sevilir."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Belki tanrılar beni de kayırıyordur."

Boynunda daha önce görmediğim altın bir zincir parıldıyordu. Bir şans tılsımı mıydı? Kötülüklerden korunmak için pazardan aldığı bir şey mi? Eğer onu bana sağ salım geri getirebilseydi, onu bunlara sarardım.

"Güneş kuşlarına saldırmak niyetinde değilim; yine de onları ikna etmeyi umuyorum" diye devam etti.

Ya dinlemezlerse? Ama daha fazla konuşmadım; o kararlıyken bunun bir yararı olmayacaktı. Kazanamayacağım bir savaşta mücadele ederek birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvetmeyecektim. Ne de bedenem, zihnen ve kalben güçlü olması gerekirken ona yük olarak zayıflığı olacaktım. Bu yüzden gülümsedim ve başımı salladım, Yatağa girerken gözyaşlarımı içimde tutarak ona yemeğimizin en seçkin kısımlarını ikram ettim. O gece ona biraz daha sıkı sarıldıysam da bunu fark etmedi.

Ertesi sabah erkenden kalktım, tenim çoktan terden kayganlaşmıştı. Houyi pencerelerimizi kalın bir bezle örtmüş, amansız sıcağı engellemek için kapımızın aralıklarını tıkamış, her türlü serinlik gölgesine tutunmuştu. Geceleri bile güneş kuşlarının eziyetinden kurtulamıyorduk. Üzerime bir ağırlık çöktü, kocamın haklı olduğunu biliyordum. Bencil olamazdım; korkak olamazdım. Bize bir parça umut verebilecek tek kişi oydu. Eğer kontrol edilmezse, güneş kuşları hepimizi yok edecekti.

Ayak seslerimle uyanan bir hizmetçi kapıda belirdi, gözleri hâlâ uykuyla kapalıydı. Ona el sallayıp yatağına dönmesini söyledim. Kendi ellerimle, tavuğumuzdan arta kalanlarla pişirilmiş bir tencere congee hazırladım.

kurt üzümü ve zencefil dilimleriyle tatlandırılmış akşam yemeği. Hamuru ince çubuklar halinde yuvarladım, gevrek altın sarısı bir kahverengiye kadar kızarttım ama çok uzun süre değil, böylece içleri yumuşak ve çiğnenebilir kaldı. Bunları bir kase yumurta ile birlikte servis ettim.

beyazlar kahverengiye boyanana kadar aromatik çay ve otlar.

Kocam sessizce yemeğini yedi, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı, zihni çoktan ileriye planlıyordu. Bir an için içinde

acıma hissi uyandı.

karşılaştığı düşmanlar için. Krallıktaki en büyük savaşçı olarak ününü hak etmişti. Güneş kuşlarını yok edecekti; geri dönecekti. Onu kapıya kadar geçirirken bu güvenceleri kendi kendime defalarca tekrarladım,

Metal derimde çukurlar oluşturan kadar kaskını ellerimin arasında tuttum. Başını eğdiğinde, bir gece önce parmaklarımı geçirdiğim yumuşak saçlarının üzerinden kaydırdım. Sonra bana doğru eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı, sert ve aceleci bir şekilde, sanki tadıma bakıyormuş gibi. Kollarımı ona doğru attığımda kendimi tutma gücüm kırıldı.

Onu daha sıkı kavramak için boynuna sarıldı. Beni kendine çekti, zırhı etime sürtünyordu ama ben irkilmedim, samimiyetin tadını çıkarıyor.

Benim soğuk olduğumu düşünenler beni kocamla hiç görmemişlerdi.

"Beni burada bekle," diye mırıldandı kulağıma. "Beni dışarıda görme; sıcak çok şiddetli."

Eli yanağıma doğru kaydı, sonra tekrar yanağıma indi. Karnımın kıvrımı. Başını bir kez eğdi, sonra kapı aralığından geçip ötedeki kör edici ışığa doğru yürüdü. Çatımızın sığınağı altında, atına binip dizginleri kavrarken arkasından bakakaldım. At itaatkâr bir şekilde döndü ve bir zamanlar yemyeşil olan avlumuzdaki çakıl taşlarını ve kahverengileşmiş ot kümelerini tekmeleyerek dörtlüye uzaklaştı.

Güneş kocamın üzerinde parıldarken, sırtından bir şey parlıyordu; dün gördüğüm gümüş yay. Hedefinin doğru olması için nasıl da dua etmişim.

O geri dönecek, diye hain ve şüpheli zihnime gün boyunca yüzlerce kez hatırlattım. Bana verdiği hiçbir sözü tutmamıştı. Arada sırada, bize çektirdikleri acılar için bencil güneş kuşlarını lanetledim. Neden hepsi birden ayağa kalkmıştı? Neden kötülüklerine son vermediler? Cennetin İmparatoru neden onları kudretiyle yere sermedi?

Böyle tehlikeli düşünceler için hemen kendimi azarladım, midemde çılgınca bir huzursuzluk kıvranıyordu. Aceleyle mihraba gittim,

Parmaklarım tütsü çubuklarını aradı, dizlerimin üzerine çöküp kokulu dumanlarını içime çekerken üç tane yaktım.

Dudaklarım

Eğilip alnımı yere değdirirken hızlıca dua etmeye başladım. Hamile olduğumu öğrendiğimden beri her gün tanrılara adaklar adıyor, sağlığımız, güvenli bir doğum ve güçlü bir çocuk için dua ediyordum. Tehlikede olan bu kadar çok şey varken, kocam kendi tanrılarına meydan okumak için yola çıkmış olsa bile tanrıları kızdırmaya cesaret edemezdim.

Ayağa kalktım, kayıtsızca bir sandalyeye doğru ilerledim - ilk kez

Çocuğumuzun ağırlığının bir lütuftan çok bir yük olduğunu hissediyordum. Kendimi yelpazelerken çayımı yudumladım.

Gerçekten de

sıcağa karşı pek işe yaramıyordu ama ritmik hareketler biraz rahatlatıyordu. Tahta bıçakların üzerinde, koyu renkli dalların arasına sıkışmış, soluk karla tozlanmış canlı yapraklarıyla güzel bir erik çiçeği tablosu vardı. Kocamdan aldığım bu hediyeye, o zaman söylediği sözler nedeniyle inci ya da yeşim taşından daha fazla değer veriyordum.

"Neden erik çiçekleri?" Merakla sormuştum. İlkbahardı, şakayıkların ve manolyaların mevsimiydi.

"Çünkü bana seni hatırlatıyorlar," diye cevap vermişti. "Buza gömüldüğünde bile gelişen, zayıf yaprakları bir güç çekirdeğini gizleyen."

Onda sevdiğim şeylerden biri de buydu; diğer taliplerimin yaptığı gibi sadece güzelliğimden bahsetmiyordu, Alnımın kavisine, dudaklarımın kıvrımına saçma şiirler yazıyordu. Uzakta olduğu o yıllar boyunca onu beklememin nedeni buydu, kalbimde başka biriyle evlenmeyeceğimi biliyordum.

Zihnim kocamı bekleyen tehlikeye geri döndü. Gözlerimi kısarak pencereden ateşli gökyüzüne baktım. Bir ölümlü, bir yaratığı nasıl

Cennet mi? Kocam sıradan bir ölümlü olmasa da -daha ziyade dünyanın en iyi okçusuydu- kaderi belirleyen tek şey yetenek değildi. Şans, çoğu zaman karar verici darbeyi indirirdi.

Saatler geçti. Belki de yarım gün? Öğleden sonra yemeği

masada dokunulmadan bırakılmıştı, bir zamanlar yumuşak olan köftelere

kaskatı kesilmiş ve kurumuştı. Avlunun kavurucu sıcağına girmeye cesaret edemedim. Bir zamanlar çiçekler açmıştı; bir zamanlar ortasındaki çukur su ve sazanlarla dalgalanırdı. Şimdi hepsi buruşmuş, kahverengileşmiş ve çıplaktı.

Houyi galip gelecekti; zarar görmeden bana geri dönecekti. Bana verdiği sözü hiç tutmamıştı. Ve bu felaketten sonra, ordudan ayrılmasını isteyecektim. Kendini tekrar riske atmasına izin vermeyecektim; krallık için yeterince şey yapmıştı. O zaman benim olacaktı.

alemdede. Ben de inatçı olabilirim, özellikle de ailemi korumak için. Bedeli onun hayatı olsaydı, bu güzel evi, hizmetçilerimizi ve zarif avluları istemezdim. Ah, eğer onunla birlikte bir ömür geçirebilseydim, sonsuza dek yan yana yatana kadar bu değerli on yılları yaşayabilseydim... Memnun olurdum.

İçimde şefkatli hayaller kabardı, içimi kemiren endişeden kısa bir soluklanma oldu - ilk tanıştığımız köye dönüyorduk. Kendi evimizi inşa edecektik, koyu kırmızı Güneş kuşlarının pençelerinden, yıkımın eşiğinden kurtardığı dünyada çocuklarımızı yetiştiriyorduk. Giysilerimizi onarır ve yenilerini dikerdim, ne kadar şiddetle ovarsam ovayım demir ve tuz kokan pırıl pırıl zırhını bir daha asla göremeyeceğim için mutluydum. Üzerine dökülen kanı, kocamın ve düşmanlarının kanını düşündükçe midem bulanıyordu. Yüzü olmayan düşmanları aklıma üşüştü, kılıcıyla öldürülenler ya da oklarıyla delinenler.

Kendi ebeveynleri, eşleri ve çocukları tarafından yası tutulanlar

-Kocama lanet okuyup ölümüne sevinenler.

Titredim, ani bir soğuk tenimi sırlarken kollarımı göğsümde sıktım. Doktor, ruh halimin az önce olduğu gibi sevinçten Melankoli ve korku - bir önsezi değil, diye kendime şiddetle hatırlattım bu tür şüpheleri zihnimden atarken.

Tanrıların kutsamasıyla Houyi geri dönecek ve bizi bir daha hiçbir şey ayıramayacaktı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

HOUYI | 后羿

THE TEN SUNS

Houyi ve güneş kuşları efsanesini yeniden canlandıran Ay Tanrıçasının Kızı'nın ön bölümü.

Gökyüzü **alev alev yanıyordu**. Günün sakin mavisi, gökyüzünde süzülen solgun bulutlar gitmişti. Artık Ay ve yıldızlar geceyi aydınlattı mı? Dünyamız ölüyordu.

Yukarı baktım, parlaklık gözlerimi yakarken gözlerimi kısarak baktım. Yanan gökyüzü ilk başta gizemli bir fenomen gibi görünmüştü, ne zaman başladığından artık emin olamayana kadar her yanan gün bir sonrakine kanıyordu. Ancak yakındaki bir tepeye tırmandıktan sonra yukarıda oynaşan güneş kuşlarını seçebildim. Toplamda on taneydiler, neşeleri alevler halinde üzerlerinden dalgalanıyordu. Bu anıyı hatırlayınca midem tiksintiyle sıkıştı.

Bu yaratıkların böyle bir acıya neden olurken sevinmeleri çok garip bir şey. Sesim kısılana kadar onlara bağırıyordum ama nafile; işte bu yüzden bugün onları durdurmak zorundaydım.

Atımı sürerken, sıcaklık yüzümde yarı saydam bir ateş gibi parlıyordu. Her nefes buhar solumak gibi yakıcıydı, burun deliklerimden boğazıma doğru kayıyordu. Etrafta hiçbir canlıya, ölümlülere rastlamamam şaşırtıcı değildi,

Hayvanlar ve böcekler bu bunaltıcı işkenceden kurtulmak için sığınabildikleri her yere sığınıyorlardı.

Gölgeli bir açıklıkta atın dizginlerini çektim. İtaatkâr bir şekilde yavaşlayıp durduğunda attan indim. Üzerimdeki Kaskımı çıkardım, zırhımı vücudumdan sıyırdım, metal parmaklarımı yaktı. Boynumdan ve sırtımdan aşağı ter akarken üzerime yapışmış olsa da sadece cübbemi giymiş olmak rahatlatıcıydı. Zırhı bir ağacın altına sakladım, üstünü örtmeye zahmet etmedim. Bugünlerde hiçbir hırsız dışarı çıkmaya cesaret edemezdi.

bir metal yığının taşıyacak güce sahip değildim.

Karşılaştığım düşman için çok az koruma sağlayacaktı. Beni böyle giyinmiş görmek Chang'e biraz rahatlık vermeseydi, bununla uğraşmazdım.

Daha önce karıma veda ettiğimde endişelerini gizlemeye çalışmıştı; gülümsemesinin gerginliğinden, kucaklayışından, gözlerindeki fazla parlak parıltıdan belli oluyordu. Onu öptüm ve kalbinin benimkine çarpışını hissederek ona sarıldım. Keşke endişesini yatıştırabilseydim, ama arayışından vazgeçmeyecektim, onun için bile. Bu Krallığın kaderi benim başarıma ya da başarısızlığıma bağlıydı.

Bundan daha büyük bir onur, bundan daha ağır bir görev olamazdı.

Sıcağa rağmen kanım donmuş, huzursuzluk damarlarımda yoğunlaşmıştı. Ama korkuyu susturmaya alışmıştım; işe yaramaz bir şey, cesaret ve kararlılık hırsızı. Şüphe komutanlara da musallat olur, tek farkımız bunu gösteremememizdir. Eğer liderlik edeceksek buna cesaret edemeyiz, çünkü kim bir korkağın peşinden gider ki? Kendimiz bundan çekinirken bir başkasına hayatını ortaya koymasını nasıl emredebiliriz? Bu yüzden onu derinlere gömeriz ve eğer şanslıysak, var olduğunu unutmamız için kendimizi bile kandırabiliriz.

Ama öfkem? Ona sıkıca tutundum. Doğal olmayan sessizlik, pörsümüş bitki örtüsü, karanlık nemden eser olmayan tozlu nehir yatakları - bunlar öfkemi besledi ve Çözün. Hayati, meydan okumam gereken an yaklaştıkça

Hiçbir ölümlünün istemeyeceği, tanrıların sevdiği bir yaratık.

Çorak arazide dört nala koştuk, atımın toynakları toz bulutlarını tekmeliyordu. İçime çektiğimde beni boğuyordu; ağzımın çatısına çarpıyor, boğazımın arkasını kaplıyordu. Topuklarımı atın yanlarına vurarak onu ileriye doğru ittim. Yorgun olmasına rağmen tereddüt etmedi, hareketleri halsiz ve kararsızdı. Sıcak, çatlak bir kovadan akan su gibi gücünü mü tüketmişti? Yoksa benim huzursuzluğumu mu hissediyordu? Benim At beni birçok savaşa taşımıştı ama hiçbiri böylesine değildi. Bu kez, şüphelerimi bastıracak bir kaos, koruyacak yoldaşlar, önümde uzananlardan dikkatimi dağıtacak hiçbir şey yoktu. Sadece ürkütücü bir sessizlik ve bu boğucu, her şeyi tüketen sıcakta artan bir korku vardı.

Ormanın derinliklerinde, yaprakları seyrek olsa da ağaçlar biraz gölge sunuyordu. Tıpkı masallarda anlatıldığı gibi, çatlamış düzlüklerin üzerinde bir dağ yükselene kadar dörtnala ilerledik. Dağın tabanını beyaz bir sis örtmüştü ve zirveyi bir duman tacı gibi çevreleyen bulutları otlatmak için yükseliyordu. Bir anda dizginleri çektim ve atım durdu.

Kunlun, ölümsüzlerin diyarımıza indiklerinde yaşadıkları söylenen zor ve efsanevi dağ. Güneş kuşları daha önce yalvarışlarıma kulak asmamıştı ama onlara daha yakın olan bu yerden tekrar deneyecektim. Belki de

Sonunda dinleyeceklerdi. Kunlun'un, ilk maceralarına atılan genç kahramanlara, zafer hayalleriyle ruhlarını canlandırmak için anlatılan bir efsane olduğunu düşünmüştüm. Nadir bitkilerin

Toprağından en bıkın iştahları kabartabilecek, ölümcül yaraları ve hastalıkları iyileştirebilecek bitkiler fıskırıyordu. Bazıları buranın sadece cennete değil, adını söylemeye cesaret edemediğimiz daha karanlık diyarlara açılan bir kapı olduğuna inanıyordu. Daha azı ise sonsuz yaşamın sırlarının orada saklı olduğunu, sizi cennete götürecek büyü bir iksir olduğunu fısıldıyordu. Birçokları onu aradı, hem krallar hem de halk.

-Hepsi de eli boş dönmüştü, ancak başarısızlıkları

söylentiği ortadan kaldırmak için çok az şey. Bunun nedeni yaşımlızın ötesinde bir yaşam vaadine inanmak istememiz olabilir. Ama ben serapların peşinden koşacak biri değildim. Sonsuzluk sadece bir şeyi paylaşacak biri olduğunda, sizi sevdiklerinizden ayırdığında değil.

Kunlun'a bu kadar yakinken hava sanki burası kavurucu sıcaktan korunmuş gibi serinliyordu. Dağın eteklerinde attan indim ve atımı yaprakları hâlâ yeşil olan ağaçların çevrelediği yüksek bir kaya çıkıntısına doğru sürdüm. Derme çatma bir barınak için dalların üzerine kalın bir battaniye serdim, ardından dizginleri sağlam bir dala doladım. Çekerek Bir su tulumu çıkardım, bir kaba değerli bir miktar su döktüm, atım hevesli, yutkunur gibi sesler çıkararak içti. Sabırlıydı; Kunlun'un gölgesinde güven içinde bekleyecekti. Ve eğer geri dönmezsem, kendini kurtarabilir ve eve gidebilirdi.

Düşünceyi bir kenara iterek doğruldum. Yenilgiyi hayal etmek ona doğru atılan ilk adımdı. Bunun yerine karımı hayal ettim - yüz hatlarının yumuşamasını, zaferle ona döndüğümde bakışlarındaki ışığı. Onu kollarıma aldığım da parmaklarıyla yüzümde nasıl izler bırakabileceğini. Ve güneşleri kovduğumda, gece gökyüzümüze geri döndüğünde, ay ışığında ne kadar güzel görüneceğini, soluk ışınlarının jöleli tenini okşayacağını.

Kral bana güneşlerle yüzleşmemi, insanların acılarına son vermemi emrettiğinde, tereddüt etmeden itaat etmişim. Bencil değildim; bunu kendim için, ailem için yapıyordum - içinde yaşadığımız ve çocuklarımıza miras kalacak olan dünyayı kurtarmak için. Bu korkuları tarttığım da diyarın kaderiyle birlikte, benim için tek ve aynıydılar. Uğruna savaşmaya değecek başka bir şey yoktu. A Tehlike ufuktaki her yolu gölgelerken, zaferin bile tehditle lekeleneyeceği rahatlatıcı bir düşünce. Gece olduğunda ya yanmış bir ceset olacaktım ya da bir tanrının gazabına uğrayacaktım.

Ama aptal değildim; bu yaratıkları ikna etmeye çalışacaktım. Eğer bu başarısız olursa, onları korkutup gitmelerini sağlayabilirdim. Barışçıl bir çözüm en iyi yol olacaktı, çünkü onların kanını dökmeye susamış değildim; yeterince dökmüştüm.

Botlarım çimenlere basıyor, yeşilin yumuşak bıçakları aralarına kahverengi kırılğan çiçekler serpiştirilmişti. Aralarında yıldız şeklinde küçük çiçekler vardı, ancak çoğu küçülmüş, pençeler gibi zayıflamıştı. Su tasını dudaklarıma götürerek uzun ve umursamaz bir yudum aldım. Ben Gözlerimi kapattığımda kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Ve bir şey daha vardı, sırtımda asılı duran yaydan bedenime doğru yankılanan o sessiz tını. Gümüşü metal bir kaplanın zarif detaylarıyla oyulmuştu, yayın her iki kolundaki kemerler

Dişler. Her nasılsa, güneşte kavrulduktan sonra bile serin kalmıştı; tıpkı cübbemin altına sıkıştırdığım, ejderha oymalı yeşim taşından bir kolye gibi. Buraya gelmemi sağlayan bunlar mıydı? Cennet İmparatoru'nun hazineleri, ölümlüleri kurtarması için seçilmiş savaşçısına hediye edilmişti - ya da ben öyle sanıyordum

Rüyalarımnda beliren beyaz saçlı ölümsüz tarafından bana bu eşyalar bahşedildi.

"Bundan kimseye bahsetme," demişti ölümsüz, belli belirsiz bir parıltıyla formundan yayılıyordu. "Buna son vermesi gereken tek kişi sensin, yoksa Faniler Âlemi mahvolur. Başka birini getirmek onları ölüme mahkum edin." Sesinde bir nota çınladı. Başka birinden gelseydi rahatsız edici olabilecek bir emir. Ama bu küçümseme ya da hor görme değildi, sadece kehanetin reddedilemez bir notuydu.

Ciddiyetle başımı salladım, sersemlemiştim, bunun bir rüya olduğundan emindim - ancak kolye boynuma takılmış, parmaklarım yayın etrafında kenetlenmiş olarak uyandım. Sevinmiştim.

Chang'e onları görmemişti, gizlemek beni rahatsız etse de ona yalan söylemememe gerek yoktu. Yine de, ne olursa olsun, iyiliksever ve bilge olduğu söylenen Cennet İmparatoru'nun onayını almış olmak değerli bir teselliydi.

ve adil.

Dağın eteklerinde, selvi ağaçları ve bambuların arasından bir patika uzanıyordu. Yasemin ve sandal ağacı kokularıyla bezenmiş, tütsü, dua ve umut kokan hoş bir esinti havayı karıştırıyordu. Adımlarım hızlıydı ama patika dik olduğu için temkinliydim. Kenardan kaymak ve şerefsiz bir sona doğru düşmek üzücü bir kader olurdu. Ama iyi ölüm diye bir şey var mıydı? Her ölüm acı getirirdi, bitmemiş bir hikâyeye ani bir son verirdi, çünkü kim dürüstçe hayatının tamamlandığını söyleyebilirdi ki?

Aklım yine karıma kaydı ve onun ne yaptığını merak ettim. Ne nakış işliyor ne de bir enstrüman çalıyordu. Kitap mı okuyordu? Yatağımızda dinleniyor muydu? I Yerde volta attığını hayal ettim; boş durmayı sevmezdi. Ve en önemlisi, yaptığım gibi gitmemden hoşlanmıyordu, Ne zaman döneceğimden emin değildim. Ben de ondan ayrılmayı hiç istemiyordum. Ama yüklerimle onu üzmem istemediğim için hiçbir şey söylemedim.

Zirveye yakın yerlerde ışık neredeyse kör ediciydi, gökyüzü bakırdan nehirlerle boğulmuştu. Yukarıda, güneş kuşları canlı ateş küreleri gibi parlıyor, kaşlarından en koyu kıızıdan bir tüy kıvrılıyor, sıçrayan alevler gibi titriyordu. Onlar süzülürken Gökyüzünde olağanüstü bir hızla ilerlerken, arkalarında korlar bıraktılar. Sadece bir güneş doğması gerekirken on güneş doğdu. Gözlerim öfkeyle daralırken, sanki düşüncelerimi hissediyormuş gibi ürkütücü bir uyum içinde bana doğru döndüler.

"Evine git ölümlü. Burası sana göre bir yer değil," dedi içlerinden biri, sesi tekerleme okuyan bir çocuk gibi şarkı söyler gibiydi.

Boyum kadar yükseldim ve elimden geldiğince kararlı bir şekilde konuştum. "Evine dönmesi gereken sensin. Ormanlarımızı yakıp yıktınız, nehirlerimizi kuruttu ve ekinlerimizi küle çevirdi. Birçok ölümlü çoktan yok oldu; sayısız ölümlü de acı çekiyor."

Sessizlik çöktüğünde, sözlerime kulak vereceklerini, belki de beni son kez duymadıklarını ummaya başladım. Ama sonra en büyük güneş kuşu başını eğdi ve

güldü. "Eğer ölümlüler bu yüzden ölüyorsa, sen çok zayıfsın. Kemiklerinizdeki et ve Kunlun'a tırmanacak güçle yeterince iyi görünüyorsunuz."

Bir diğeri yaklaştı, pençeleri parlıyordu. "Bize yalan söyleme ölümlü. Kunlun'un aşağısı yemyeşil."

Dişlerimi sıktım ve öfkemi yuttum. "Ben daha çok Diğerlerinden daha şanslıyım; ben kralın generaliyim. Kunlun sizin zararınızdan korunabilir ama öteki topraklara bakın, yarattığınız yıkımı görün."

"Yıkım mı?" diye yineledi biri inanmaz bir halde, kırmızı tüylerini karıştırarak. "Bizim ışığımız bir lütuftur. Bize saygı duyulur.

Tapınılan. Kış uçuşumuzu kısalttığında yas tutulur. Çünkü Çok uzun zamandır gün doğumu ve gün batımına bağlıyız. Şimdi gökyüzünde birlikte oynamanın özgürlüğünü tattık, bundan asla vazgeçmeyeceğiz. Asla ayrılmayacağız; biz çok fazla eğleniyoruz."

"Yapmalısın." Askerlerimin korktuğu ses tonuyla, güçlü bir şekilde konuştum. "Dünyamızı öldürüyorsunuz; hepimizi öldürüyorsunuz."

İçlerinden biri, diğerlerinden daha küçüktü, başını eğdi. Alnındaki tüy, demirhanede işlenen bir metal gibi parlıyordu. "Kız ve erkek kardeşlerim, belki de eve, annemize gitmeliyiz. Şimdiye kadar iyileşmiş olmalı. Endişelenmiş olmalı... ya da öfkeli."

Kardeşlerinden biri, "Aldırmayacaktır," diye güvence verdi ona. "Ölümlüler onun umurunda değil. Aksi takdirde, ölümlüleri daha önce bizi durdurmaya geldi."

Anneleri güneş tanrıçası mıydı? Neden böyle bir yıkım ekmelerine izin versin ki? Ve eğer onlara zarar verirsem bana ne yapabilirdi? Hayır, kendimi azarladım. Bunu düşünmemeliyim. Elimdeki tehlikelere odaklanmalı, yenilerinin canlanmasına izin vermemeliyim.

En büyük güneş kuşu şimdi konuştu. "Küçük Kardeşim, bu ölümlünün seni korkutmasına izin verme. O masallar anlatan bir sahtekâr. Biz buradan hiç çığlık duymadım."

Hakaretleri canımı yaktı ama beni yemlemediler. "Hiçbir

şey duymadınız çünkü dinlememeyi seçtiniz. Daha yakına
inin

Gözleriniz ve kulaklarınız gerçeği görsün."

"Zekice bir numara," diye alay etti bir diğeri, tüyleri diğerlerinden daha koyu altın rengindeydi. "O bir servet avcısı, bizi yakalamaya çalışıyor. Bu sıcak bir yazdan fazlası değil."

Diğerleri hevesle başlarını salladı, en küçük güneş kuşu başını eğerek onayladı.

Bir pervanenin kanatlarının genişçe açılması gibi yeniden gökyüzüne fırladıklarında, öfkem üzerindeki hakimiyetim sarsıldı. "Sizi kalpsiz yaratıklar," diye suçladım onları cınlayan ses tonuyla. "Ben ne bir yalancı ne de servet avcısıyım; krallığımızdaki canavarları yenerek birçok savaşa katılmış bir savaşçıyım. Evinize dönün yoksa size merhamet göstermeyeceğim." Bu pervasız övünmenin nereden geldiğini bilmiyordum ama geri alamazdım. Kemiklerime buz gibi yapışan dehşeti açığa vurmaya cesaret edemedim.

"Bizi gönder," diye alay etti biri. "Göksel İmparator bile bize saldırmaya cesaret edemez. Hep birlikte olduğumuzda ne ölümlüler ne de ölümsüzler bizi durdurabilir."

"Göksel İmparator mu?" Şaşkınlıkla tekrarladım. Böyle bir hükümdar duymamıştım.

Beni görmezden geldiler, ateşli kuyruklu yıldızlar gibi gökyüzüne doğru yükseldiler. Bir an içinde duyulmaz olacaktı. Ulaşılamayacaklardı. "Bekleyin!" Çaresizlik içinde arkalarından seslendim. "Bunu neden yapıyorsunuz? Neden bizi rahat bırakmıyorsunuz?"

İçlerinden en büyüğü etrafımda dönerek tembel daireler çizerek bana doğru yaklaştı. Gözbebekleri yeni dökülmüş kan gibi ıslak bir şekilde parlıyordu. "Çünkü bu bizi memnun ediyor," diye tısladı. "Çünkü görevlerimizden sıkıldık, bu dünyayı şafakta aydınlatmak ve alacakaranlıkta terk etmek. Çünkü bu zincirlerden kurtulmak, birlikte oynamak istiyoruz. Ve hepsinden önemlisi, sizin acınası dünyanız umurumuzda değil."

Kanatlarını  ırttı ında tüylerinden alevler fı kır ı ve cübbemi yaktı. Hemen yere d  t m ve onları söndürmek için toprağın üzerinde yuvarlandım. Kahkahaları net bir şekilde duyuluyordu, kulaklarımın arasında yankılanıyordu. Öfke g   m  bir avuç kömür gibi yaktı; böylesi bir pişmanlık yoksunluğu al aklıktı. Aya a fırladım, gümüş yayı serbest bıraktım ve yukarı kaldırdım. Parmaklarım ipini kavradı, kavrayı ımda kolayca kıvrıldı. Parmaklarımın arasında yarı saydam bir buz oku oluşurken, tutu umu sabitledim. Garip bir nabız damarlarımda dolaşıyor, gücümü tüketiyordu. Uzunlu umun gerginli inden değil,  z m n derinliklerinde bir yerlerden. Uzun bir nefes alarak dikkatimi da ıtan her şeyi zihnimden uzakla tırdım. Ok serbest kaldı ve güneş ku larının arasında bir yol açtı. I

Iskalamamıştım; dikkatlerini çekmeye çalışmıştım, kanlarını akıtmaya değil.

"Şimdi git, yoksa bir dahaki sefere seni yere sererim." Ses tonum tehditle kalınlaştı. İkna işe yaramamıştı.

On güneş kuşu da durdu, başlarını bana doğru çevirdiler. "Ölümlü, bu silahı nereden buldun?" diye hırladı içlerinden biri.

Cennetin İmparatoru. Gururlu kelimeler dilime dolandı ama ölümsüzün hiçbir şey söylememem yönündeki uyarısını hatırladım. "Bunu biliyor musun? Ondan korkuyor musun?"

Bunun yerine meydan okudum,

Onları korkutmak umuduyla. "Atışımı hiç kaçırmadım. Şimdi gidin, size zarar vermeyeceğim. Her şey iyi olacak."

Kahkahaları pirinç rüzgar çanlarının şingirtisi gibiydi. Tüylerini salladıklarında, üzerime kıvılcım yağmuru yağdı. Alev almadan önce tam zamanında kenara kaçtım.

"Ölümlü palavracı." Alaycı bir ses yükseldi. "Bize asla vuramayacaksın; çok yavaşsın."

Çenelerimi birbirine kenetledim. Uzun zamandan beri Herkes benimle alay etmeye cüret ediyordu. Konuşma tarzlarındaki bir şey bana çocukların sataşmalarını, oyun parkında diğerlerinin uzak durduğu zorbaları hatırlattı - yine de eylemleri telafi edilemezdi. Durmayacaklardı ve ben de onları durduracaktım. O on çift alev alev yanan gözle karşılaştığımda, zihnim çılgınca kaynayan gerilimi yatıştırarak kelimeler ararken bile gurur çenemi kaldırdı.

Ben daha konuşmadan iri olan kanatlarını açtı. "Evine dön ölümlü. Bizi daha fazla kızdırırsan, akrabalarını avlar ve kemiklerindeki etleri kavurur, sonra da gözlerini yuvalarından çıkarırız."

Diğerleri kıkırdarken, aklıma karımın görüntüsü geldi: Chang'e bu zalim yaratıkların pençelerindeydi, pençeleri onun hassas etine batıyordu. Gözleri yerinden sökülmeden önce dehşetle açılmıştı. Kollarım ve bacaklarım dehşetle sıkıştı. Öfke yoğun bir sis gibi çöktü, bu kötü yaratıkları yok etmek için içimde tek bir arzu sertleşti.

hepimizi tehdit ediyordu. Onlar için ölümlü hayatlar, ağaçtan koparılan ve bir ısırıktan sonra çöpe atılan meyveler kadar değersizdi.

Şüphelerimi bir kenara bırakarak bir ok daha çektim ve sevgilimi tehdit etmeye cüret eden güneş kuşunun ensesine doğru fırlattım. İçlerinde en irisi oydu; belki de onun yenilgisi diğerlerini şok edip geri çekilmelerini sağlayabilirdi. Onlara zarar vermek gibi bir niyetim yoktu ama elimden geleni yapacaktım.

bizi güvende tutmalı. Delici çığlığı sessizliği bozarken kanının kehribar damlaları etrafa sıçradı, tüyleri diken diken etti. boynumun arkasına. Yaratık acı içinde kıvrandı, tüylerindeki alevler sönüp kül gibi donuklaşırken vücudunda buzlar oluştu. Yaratık gökyüzünden düştü, bir taş gibi değil, rüzgârsız bir sabahta spiral çizerek aşağı inen bir uçurtma gibi. Karaya çarptı

pençeleri içe doğru kıvrılmış, yayvan kanatları kıpırdamadan duruyordu.

Korku derinlere saplandı, pişmanlık göğsümü kesti. Bu tek saldırıyla, barışçıl bir çözüme dair tüm umutlar yok olmuştu. Sanki eğitimsiz biriymişim gibi tehdit ve alaylarının beni ele geçirmesine nasıl izin verebilmişim?

Asker mi? Daha önce de savaşta lanetlenmiş, tehdit edilmiş ve kandırılmıştım. Ama güneş kuşu ailemi, karımı ve doğmamış çocuğumu tehdit ettiğinde içimde bir şeyler koptu. Artık bu işi sonuna kadar götürmekten başka çarem yoktu. Yapmalıydım.

Hepsini acımadan öldürün, çünkü öldürmezsem beni ve sevdiğim her şeyi avlayacaklardı - artık spor için değil, intikam için.

Çok daha vahşi, çok daha ölümcül.

Çığlıklar havayı yarararak kulaklarımı tırmaladı. Güneş kuşları hep birlikte, bir fırtınadan daha hızlı bir şekilde üzerime doğru geldiler. O kırmızı halkalı gözlerdeki ölümcül parıltıdan başka bir yere bakmaya cesaret edemedim, on sekizi şimdi bana sabitlenmişti.

İçimi pençeleyen dehşete rağmen ellerim sapasağlamdı, ta ki her yerim çığ kalana kadar. Parmaklarım hızla çalışıyordu, buz okları serbestçe uçuyor, alevleri keşiyordu. Bir tane daha

düştü. Sonra bir üçüncüsü, ayaklarımın dibine düşerken tüyleri omzumu yaktı. Kan parmak eklemlerimin üzerinden kayarak kolumdan aşağı aktı. Avuçlarım kanla kayganlaşmıştı,

Acıya gelince, hiçbir şey hissetmedim, içgüdülerim içimde kabaran dehşeti bastırdı.

Özümde garip bir yorgunluk kök salmıştı; yorgunluk o kadar ağırdı ki, sanki taşa gömülmüş gibiydim. Bir ateş dalgası bana doğru patladığında, ondan kaçabileceğimden daha hızlıydı, okum

başka bir güneş kuşunu yakalamak için ileri atıldı. Hayatımı hafife almadım; son nefesime kadar savaşacaktım. Acı çekmeye, derimin kabarmasına hazırlandım. Pişmanlık, tekleyen kalp atışlarım kadar hızlı bir şekilde içime işledi: karımı

biraz daha, çocuğumuzun yüzüne bakabilmek için-

Alevler beni yuttu, yırtıcı ve tıslayan. Gözlerim Duman ve parıltının etkisiyle gözlerim kapandı, bu kâbusun içinde bir parça akıl sağlığı arıyordum. Önce kesik kesik bir nefes aldım, sonra bir sonrakini... Hâlâ hayattaydım. Acı ya da işkence yoktu, yorgunluğumdan başka bir şey yoktu ve kanlı eller. Göz kapaklarımı zorla araladım. Serin bir ışık Bedenimde dalgalanarak ateşi söndürdü. Ölümsüzün söylediği gibiydi, yeşim kolye

beni güneş kuşlarının saldırısından korudu.

İçimi bir rahatlama kapladı. Bugün ölmeyecektim; karıma verdiğim sözü tutup ona dönecektim. Ellerim hummalı bir tempoyla çalışırken bir uyuşukluk beni ele geçirdi. Oklar

Parmaklarımdan yeni bir güçle fırladı, ılık çalarak Acımasızca havada süzülerek güneş kuşlarının arasına daldılar. Bedenim içgüdüsel olarak onların saldırılarından, rüzgârla savrulan polenler gibi saçılan kıvılcımlardan kaçtı. Bir sonraki okumu hedeflediğimde hareketsiz kaldım. Berrak gökyüzünde tek başına kıpkırmızı bir küre parlıyordu.

On tane güneş kuşu varken sadece bir tane kalmıştı. Kederden ya da dehşetten ya da her ikisinden birden donmuş gibi havada asılı duruyordu.

Bir şey göğsümü çekiştiriyordu, bastırılması gereken bir zayıflık. Bu yaratığa merhamet gösteremezdin, çünkü İntikam duygusu kalbinde kök salmış olmalı. Kardeşlerini katletmemi izlemişti; benden mantıksız bir şekilde nefret ediyor olmalı. Ben olsam

Bu dűřmanı canlı bırakacak kadar dikkatsiz olamazdım; içimi kemiren acıma duygusuna rağmen onu yok ederdim.

Kendimi çelikleştirdim, yayımı kaldırdım, parmaklarımın arasında bir buz parçası parlıyordu. Gözbebekleri artık kırmızı değil, benimki kadar siyah olan ışığın parlayan işaretini görene kadar bakışlarım daraldı. Karımınki gibi. Çocuğumunki gibi.

"Beni öldürmeyin." Sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Bunu yaparsan dünyanı kim aydınlatacak?"

Diğerleri ona "Küçük Kardeş" diyordu. Diğerlerini gitmeleri için ikna etmeye çalışan oydu. Ama o da diğerlerinden daha az suçlu değildi, eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyordu. Yine de ses tonundaki korku ve yalvarışındaki gerçeklik elimi durdurdu. Öfkem azalırken, Damarlarımdaki ısı dağılırken, mantığım beni azarlamak için geri döndü. Bu son darbeyi vuracak kadar zalim miydim?

"Sana nasıl güvenebilirim? Benden intikam almaya çalışacaksın." Ellerim titremedi, oku ona doğrultmaya devam ettim ama bu sefer daha sertti, göğsümde kurşuni bir ağırlık vardı.

"Ölümlülere karşı görevlerimi yerine getireceğime yemin ederim. Asla intikam peşinde koşmayacağıma," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Kardeşlerini öldürdüm. Dokuzunu da," dedim, övünmek için değil, onu sınamak için.

Rüzgârın yaprakları hışırdatması gibi boğazından bir iç çekiş yayıldı. "Derini etinden memnuniyetle ayırır ve kemiklerini Dört Deniz'e savururdum." Bakışları ısı yayıyor, sesi kederle çalkalanıyordu. "Ama ben yaşamak istiyorum. Anneme dönmek istiyorum. Sana verdiğim sözü tutacağım."

Şiddeti tüyler ürperticiydi ama dürüstlüğü beni herhangi bir yalvarıştan ya da pohpohlamadan daha çok ikna etti. Artık korkunç görünmüyordu, korkmuş gibi titriyordu, ancak gücü şüphesiz çok büyüktü. Yanılmış mıydım? Güneş kuşlarının duygusuz gençlik kibrini saf kötülükle mi karıştırmıştım? Bu onların eylemlerini haklı çıkarmazdı ama yine de

olasılığı beni hasta etti.

"Git," dedim alçak bir sesle. "Evine dön."

Başka bir şey söylemeden kanatlarını açtı ve süzülerek

uzaklaştı. Gökyüzü artık alev alev yanmıyordu ama yine huzurlu bir maviydi. Bir nefes çektim ve tuttum

hızlıca, o kömür renginden yoksun, ısısı körelmiş. Yayı bıraktım, dizlerimin üzerine düştüm. Uzakta, Tezahüratlar patladı ve rüzgârın etkisiyle adımın belli belirsiz söylenişini duydum. Güneş kuşlarını indirenin benim elim olduğunu, hepimizi kurtardığını biliyor olmalılar.

Ama zafer neredeydi? Neden keder vardı? Ve benim hesabım ne olacaktı?

Diyarı aydınlatmak için bir güneş kuşu kaldı. Ailesinin keder boşluğuna bir teselli tanesi. Kendimi kandırmadım; bugün cömert davranmamıştım. Bir ebeveynin sevincini dokuz kez çalan bir hırsızdım. Yakında baba olacağıma göre Bu ailede yarattığım yıkımı anladım. Ölümsüz kalpler de ölümlüler gibi kanamalıdır. Böyle bir Sebeplerim ne olursa olsun, suç asla affedilemezdi ve güneş kuşunun yeminine rağmen, intikam yakacaktı Ben toprağa gömülene, adım unutulana kadar onun soyunda sönmeden.

Güneş kuşu artık gökyüzünde bir lekeydi, alacakaranlık perdesi hızla onu takip ediyordu. Gece yeniden çökecek ve her yerdeki ölümlüler rahat bir nefes alacaktı. Ama kendi kanımla ıslanmış ellerime, yere saçılmış güneş kuşlarının dokuz tüylü bedenine bakarken, bunun bir son değil, yoldaki bir viraj olduğuna dair içimi kemiren huzursuzluğu bir kenara bırakamıyordum. Artık uğruna yaşanacak çok şey vardı, sevgili bir eş ve doğacak bir çocuk... Değişimin kıpırtılarından korktuğum zamanlar.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Göksel Krallık dünyasında Chang'e'nin aya uçma efsanesini yeniden canlandıran Ay Tanrıçasının Kızı'nın ön bölümü.

Avluda ince yaprakları zengin morlar, sarılar ve kırmızılarla kıvrılmış krizantemler çiçek açıyordu. Yukarıda, ağaçlar yeşil örtülerini kaybediyor ve Kehribar ve lal renginin mücevherli tonları. Havaya yayılan serinlik duyularımı tazeliyordu. Sonbahar neredeyse gelmek üzereydi, yılın en sevdiğim zamanıydı. Ama yine de sonbaharın

Kocamın acımasız yüzüyle karşılaştığımda, şimdi bolca bulunan güzellik.

"Başka bir hekime görünmelisin, Chang'e," diye ısrar etti, taburesini benimkine yaklaştırarak.

"Hayır, Houyi. Ne işe yarayacak ki? Onların korkunç tahminlerini yeterince duydum." Sesim zayıftı, yorgunluk yüklüydü. En son ne zaman kendimi iyi hissetmişim?

"O zaman onları sana getireceğim." Yüzünü buruşturan endişeye rağmen sakın bir şekilde konuştu.

Son zamanlarda çok sık rastladığımız garip bir sessizlik çöktü aramıza. İkimiz de diğerini kendimize getirecek kelimeleri arıyorduk.

İkisi de dinlemeye istekli değil.

Kollarım içgüdüsel olarak karnımın yuvarlak kıvrımına sarıldı. Avucuma yumuşak bir tekme indi, içimden bir zevk ürpertisi geçti - her ne kadar korksam da gelecekti. Çocuğumuz, büyük sevincimiz uyarılması gereken uğursuz bir şeydi. Doktorların nabzımı ölçerken ve vücudumu muayene ederken başlarını sallamalarından bıkmıştım. Kocama nasıl fısıldadıklarından, sanki bir şeymişim gibi bana yan gözle bakmalarından Onların sert tahminleriyle başa çıkamayan akılsız bir yaratık. Sanki bedenim bana ait değilmiş, bunda benim bir payım yokmuş gibi - onların yargılarının ağırlığını, kehanetlerinde bulundukları tehlikeleri bu kadar duygusuzca taşıyan ben olsam bile.

Son zamanlarda uyarılar daha da vahimleşmişti: durumumun komplikasyonları, çocuğumun ve benim ölme riskimiz. Ve ... korkuyordum. Nasıl korkmayayım ki?

Bir zamanlar yabancı olan ölüm, artık zihnimde sürekli bir varlıktı. Yüzümü kocamın dikkatli bakışlarından saklayarak yana döndüm. Korkularımı yüksek sesle dile getirmekten, her teşhisin sarıldığım azıcık umudu nasıl tükettiğini itiraf etmekten utanıyordum

için. Böyle bir umutsuzluk ve korkudan ne anlayabilirdi ki? O bir kahramandı, ölümlülerin en yiğidiydi. Yüzlerce kez ölümle yüzleşmiş ve galip gelmişti. Övgüleri kitaplara yazılmış ve çayhanelerde söylenmişti. Onu onurlandırmak için her gün akın akın hediyeler gelirdi; altın sandıklar, yeşim biblolar ya da nadir eserler olsun, bunların çoğunu geri çevirirdi.

Bir keresinde bana, istediği tek hazinenin bir aile olmamız, ömrümüzün sonuna kadar birlikte olmamız olduğunu söylemişti. Özlem kalbimi kapladı. Bir zamanlar bu rüyayı güvenli bir şekilde avucumuzun içinde hayal etmiştim... ta ki kabuslar başlayana, çocuğum ve benim için korku duyana kadar.

Zihnim, beni delirtebilecek bu düşüncelerden korunmak istercesine yer değiştirdi. Houyi'nin sakladığı tek bir hediye vardı: ölümsüzlük iksiri, tanrılar tarafından bizi yok eden güneş kuşlarını öldürdüğü için ona bahşedilmişti.

Dünya. Zafer için övgüler almıştı ama o kuşları öldürmek ona çok pahalıya mal olmuş, ondan bir şeyler almıştı. ölçülemez bir değer. Bunu gizlemeye çalıştı ama onu neredeyse kendim kadar iyi tanıyordum. Bir adamı öldürmek hiç de kolay değildi.

Tanrılar tarafından sevilen ilahi bir yaratık. Amacının netliğine rağmen, onları öldürmekten başka ne seçeneği vardı ki?

-O günden beri kocam değişmişti. Takip eden haftalarda, sanki bir şey olmasını bekliyormuş gibi, bir bedel talep edilmesini bekliyormuş gibi gergin görünüyordu.

eylemler. Yine de güneş kuşları artık öldüklerine göre ne zarar verebilirlerdi ki? Sadece bir tanesi kalmıştı, barışa yemin etmişti, kocamın iddiasına göre. O zamandan beri hiçbir tanrı kocama misilleme olarak saldırmadı ve başına büyük bir felaket gelmedi.

Belki de bunu çok abartıyorum, diye kendimi temin ettim, içimdeki huzursuzluk beni sarsarken bile. Hiçbir doğum tehlikesiz değildi. Bu tür korkular doğaldı, beklenmeliydi - bir önsezi değil. Kesinlikle, kocamın o gün aldığı ölümsüz canlarla hiçbir ilgisi yoktu. Hatta tanrılar tarafından ödüllendirilmişti.

Ancak bu iksir bir nimet olduğu kadar bir lanetti de. bilgi rahatlatırken bile rahatsız ediyordu. Çünkü neye sahip olduğumuz bilinseydi, bir huzursuzluk fırtınası üzerimize salınırdı. Krallar ve lordlar, hırsızlar ve kötüler, onu ele geçirmek için yaygara koparacaklardı ve biz de şüphesiz

başarısız olanların düşmanlığı. İmparatorun kendisi teslim edilmesini isteyecekti ve biz ona nasıl karşı gelebilirdik? Emretmek mi? Hiçbir ölümlü, ne kadar güçlü, saygıdeğer ya da kutsanmış- bu tür güçlere aynı anda karşı koyabilirdi. Önümüzde duran seçim çok basitti: İksiri tüketmek ya da sonsuza dek saklamak.

Houyi onu bana ilk gösterdiğinde, "İksiri alacak mısınız?" diye sormuştum. Kalbim nasıl da çarpmıştı, bir yanımda ayrılığın kaçınılmaz hüznüyle irkilmişti. Kim olabilirdi ki

Sonsuzluğu reddetmek mi? Savaş alanında her gün ölümle yüz yüze gelen, hayatlarımızın kırılganlığına ve ne kadar kolay sona erebileceğine sayısız kez tanıklık eden

Şanssız bir takla, bir okun hızlı uçuşu, bir bıçağın darbesi.

Elimi tutarak başını salladı. "Sadece bir kişiye yetecek kadar var. Seni asla terk etmeyeceğim, sevgilim."

Ona inandım, çünkü onu terk etme düşüncesine ben de dayanamıyordum. Yatağımızın altındaki gizli bir bölmede saklanan iksirin nerede olduğunu sadece ikimiz biliyorduk. Başka birinin duymasından korktuğumuz için nadiren konuşurduk, hatta

evimizin sessizliği. Ve böylece, altınla kapatılmış yeşim şişesinin sırrı sessizlik içinde çürüdü. Sonsuz yaşamın, hayallerin ötesinde bir gücün anahtarı. Uyuduğumuzda bedenlerimizin altında yuvalanan bir sır, bir zamanlar aramızda hiç olmayan görünmez bir uçurum, kalplerimiz ve zihinlerimiz üzerinde bir ağırlık - söylenmemiş ama asla unutulmamış.

"İksir. Onunla ne yapacağız?" Şimdi sordum, bundan bahsetmekten hoşlanmadığı için kendimi hazırladım. Belki de bu ona terk ettiği şeyi hatırlatıyordu.

"Neden bunu düşünüyorsun?" Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Chang'e, böyle şeyler için kendini üzme. Ölmeyeceksin. Sen de çocuğumuz gibi güvende ve iyi olacaksın. Öğrenebildiğimiz kadarını öğrenmek için doktorlarla görüşüyoruz. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim." Yüz ifadesi sertleşti, yasaklayıcı bir hal aldı. Başka bir düşman korkup kaçabilirdi ama Ölüm'ü ne korkutabilirdi ki?

"İksiri almayı hiç düşündün mü?" Yönlendirilmeyi reddederek eski sorumu tekrarladım. Emin olmak istiyordum.

"Sensiz olmaz. Sensiz asla," dedi duraksamadan.

Cevabı beni sevindirdi; bu yeterli olmalıydı.

Ancak, hain zihnim daha fazlasını talep etti ve yine belirsizliğin bitmek bilmeyen diyarına doğru yol aldı.

Belki de huzursuzluğumu hissetti, çünkü başını benimkine doğru eğdi ve mırıldandı: "Başka bir iksir bulacağım ve sonra birlikte içeceğiz. Bunu ister misin?

cennette sonsuza dek yaşamak?" Gözlerindeki ışık hem

parlak ve kararlı. Bir başkası için boş sözler olabilecek şeyler, onun için bir vaatti.

Sonsuza kadar, en sevdiğim kişiyle. Böyle bir şeyi istemek çok fazla, çok açgözlüce görünüyordu. İmkansız bir hayal, ama

Bu yüzden rüyalar çoğu zaman gerçeklerden daha cazipti.

"Ya ikinci bir tane bulamazsan?" diye sordum.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "O zaman büyüyeceğiz

Çocuklarımız ve torunlarımızla birlikte yaşlanacağız. İyi geçirilmiş bir hayatın her anının tadını çıkaracağız."

Bu sözler kalbimdeki huzursuz kıpırdanmaları kovdu. Eli benimkini örtmek için hareket etti, başparmağı bilinçli bir ölçüyle avucumu okşadı. Damarlarımda eriyen bir sıcaklık dalgalandı. Elimi ters çevirip onu kavradım ve kendime çektim. Kendini bana doğru bıraktı -direnmesi halinde gücüyle boy ölçüşemezdim- vücudu nefis bir ağırlıkla benimkine baskı yapıyordu. Dudakları boynuma indi, yanağıma doğru kaydı, dudaklarıma kışkırtıcı bir şekilde yaklaştı. Nefesim kesildi, beni büyüleyici bir aciliyetle ama şefkatle kendine çekerken tüm endişelerimi unuttum.

Aşk için sonsuzluk neydi? Onun tarafından bu şekilde, dünyada önemli olan tek kişi benmişim gibi kucaklanmak, göğsümde bu doluluğu hissetmek, yatağımızda uzanırken yanımda olması - tüm bunlar on ömürden daha değerliydi.

Ertesi gün sabahın sert parıltısı beni uyandırdı, güneş ışığı yüzüme vuruyordu. Bir gece önce perdeleri kapatmayı unutmuştum. Bir dirseğimin üzerinde doğruldum, Çocuğumuzun her daim var olan ağırlığı bana baskı yapıyordu. Kocam çoktan giyinmişti, saçları tepeden topuz yapılmıştı. Omuzlarına dökülmesini tercih ederdim, hatta yarıya kadar bağladı. Şimdi savaşa hazır görünüyordu, ciddi ve ağırbaşlı.

"Gel, Chang'e." Elini uzattı. "Hekim salonu yakında açılacak."

"Gitmek istemiyorum." Kendisini güçlü hissettiği konularda genellikle onun isteğine boyun eğdim ama bu benim bedenim, benim hayatımdı. Bizim çocuğumuz.

Elini bırakmadı. "Bu sefer farklı olacak. Pes etmemeliyiz."

Reddetmek için kendimi zor tuttum, endişelerimi bu kadar kolay göz ardı etmesine içimde bir kızgınlık vardı. Kalbimin derinliklerinde

Bir şey kırılmıştı, en ufak bir çatlak bile bir zamanlar bütün olan şeyin yüzeyini bozuyordu. Houyi neden dinlemedi? Belki de bu onun doğasıydı, her zaman kulaklarına hoş gelen, doğruluk duygusuyla uyumlu bir yol ya da cevap arıyordu. Bazıları buna kibir de diyebilir. Eğer öyleyse, krallığın en iyi generali, dünyayı kurtaran büyük savaşçı olarak bu onun hakkıydı. Kaderi kaprislerine boyun eğdirmeye, onu dize getirmeye alışkındı. Kararlılığı onu sevmemin nedenlerinden biriydi ve aynı zamanda beni şu anda aklımın sonuna getiren şeydi.

Doktor daha öncekiler gibi aynı görüşü sunacaktı. Bunu havada yağmurun kokusunu alabildiğim kadar kesin olarak biliyordum, tıpkı hamile olduğumu ilk hissettiğim zamanki gibi. Ben

Bana yol gösterecek ne bir eğitimim ne de tecrübem vardı, bu önsezi karıncalanması yeterli bir cevaptı. Bir çaresizlik beni yuttu; artık çok geçti. Çoktan ağa düşmüştüm ve bu düşünceyle içimi bir umutsuzluk kaplamıştı. Yine de başımı eğerek onayladım ve elimi onunkinin içinden geçirdim. Bu halimle uzun mesafeleri yürüyemeyeceğim için, Houyi beni bekleyen sedan sandalyeye öyle bir nezaketle oturttu ki Göğsümde bir öfke çekirdeği sertleşirken bile içim acıyordu.

O gece uyuyamadım. Ve nihayet geldiğinde, şiddetli bir dehşet çalkantısıydı, içim gergin bir şekilde bükülüyordu. Gözlerim açılırken haykırdım. Karanlık beni bir anda sardı.

boğucu bir kılıf. Elim yatağın üzerinde uzandı, Burada olmadığınızı bildiğim rahatlığa ulaşmaya çalışıyordum. Yalnızdım; Houyi yine krala hizmet etmeye gitmişti. Sınırdaki huzursuzluk mu vardı? Tehlikeli bir düşman ya da Canavar mı? Bu sefer neden çağrıldığınızı unutmuşum.

Son zamanlarda o kadar çok oldu ki, boyanın kağıda karışması gibi birbirlerine karıştılar.

Parmaklarım narin altın zinciri takip etti.
boynumdaki ejderha oymalı yeşim kolyeyi okşuyor.
Kocamdan bir hediye. Korunmak için bir muska.
detaylandırmak istemediğini söylemişti. Bir hevesle satın aldığı bir biblo muydu, hızlı davranan biri tarafından dolandırılmış mıydı?

Konuşan tüccar bir anlık zayıflığımı mı avlıyordu? Ne olursa olsun, bana verdiği her şeye olduğu gibi buna da değer verdim.

Keskin bir acı patlaması içimi parçaladı, acımasız bir güçle patladı. Nefes almak için çırpınırken ellerim yatağa düştü, çarşafalara gömüldü. Bacaklarımdan aşağı ılık bir ıslaklık süzüldü, kaygan ve kaygan. Aşağıya baktım, beyaz bornozumdan sızan ve altımdaki yatağı ıslatan koyu renkli dereleri görünce donup kaldım.

Dehşet beni sardı, hareket edemiyordum. Çok erken, çok çok erkendi. Bir aydan daha uzun bir süre kalmış olmalıydı... Bu da çocuğumun da benim gibi tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

Başka bir acı dalgası bedenime çarptı. Çılgılığım düzensiz inlemelere dönüştü. Cevap veren bir endişe çılgılığı ya da aceleyle bana doğru gelen ayak sesleri yoktu. Hizmetçiler gece için gitmişlerdi ve ben de hizmetçimize hasta babasını ziyaret etmesi için izin vermiştim. Houyi çok kızacaktı; yalnız bırakılmamamı emretmişti. Ama henüz zaman olduğunu, güvende olacağımı düşünmüştüm. Şimdi odamda kapana kısılmıştım ve en yakın doktor yarım mil ötedeydi. Büyük evimizde

Bu uçsuz bucaksız bahçelerin arasında, çılgılıklarımı kim duyacak?

Hayatım boyunca ölümden korktum, herhangi bir ölümlü aksini iddia ederse yalan söylemiş olur. Ama ilk kez yüzleşiyordum. Eğer bu gece ölürsem -tek başıma- sevgili kocama veda etme şansım bile olmayacaktı. Houyi kadar cesur ya da yiğit değildim. Duygularımı sakın bir maskenin ardına saklayamazdım. Her tarafım titriyor, gözyaşlarım yüzümden süzülen tere karışıyor, göğsümden kesik kesik

nefesler çıkıyordu. İçimi büyük bir korku kaplamıştı. Ölüm yeterince korkutucuydu,

Çocuğumu da alacağını bilmenin verdiği ızdırap olmadan. Çocuğumu ne kucağıma almıştım ne de görmüştüm ama o benim bir parçamdı; aramızdaki etten ve kandan oluşan bu bağ saf ve kopmazdı. Titreyen korkunun içinden bir korumacılık dalgası yükseldi ve demirden bir çekirdeğe dönüşerek sertleşti. Tek bir düşünce alev alev yanan bir netlikle su yüzüne çıktı: Başka bir yol varken çocuğumun ölmesine izin veremezdim. Bizim için savaşacaktım.

Acı içimi parçaladı, keskin ve acımasız, kararlılığımlı kırdı. Zihnim karardı, acılar daha hızlı geliyordu, son sükûnet ancak bir soluklanma oldu. Ezici bir kıyamet duygusu üzerime çökerken boğazımdan boğuk sesler çıkıyordu. Dişlerimi sıktım, bacaklarımı gerdim, yumruklarımla yatağa vurduğum, acımın dinmesi için dua ettim, birinin-herhangi birinin

-Yardıma gelmek için.

Sadece sessizlik vardı. Kendimi yataktan ittim, sendeleyerek ayağa kalktım ve hareket etmek için kendimi zorladım. Eğer yapabilseydim avluya çıkabilirim, birinin dikkatini çekebilirim. Umutsuzluk bizi hayalperest yapar, yine de bu kıvılcım Umut beni ileriye doğru itti. Masanın yanından tökezleyerek geçerken, acı beni tekrar mızrakladı. Yere düşerken uzuvlarım büküldü. Gözlerim yatağa kayd, buruşmuş çarşafı

Kan. Zihnim yatağımızın altında başka neler saklı olduğunu fısıldıyordu.

İksir. Bizi kurtaracaktı... Dünyada kurtarabilecek tek şey.

Bu düşünceden kaçtım. İksir benim değildi. Güneş kuşlarını ben öldürmemiştim; bu ödülü ben kazanmamıştım. Bu

sırtını dönen kocama aitti.

Benim yüzümden ölümsüzlük. O zaman sevinmişim, kararından dolayı rahatlamıştım. Şimdi onu çalmayı nasıl düşünebilirdim? Ona nasıl ihanet edebilirdim? Böyle bir şeyi düşünecek kadar alçak biriydim... ama ölüm üzerimdeyken bunu nasıl yapamazdım?

Houyi her zaman pes edilmemesi gerektiğini söylerdi, kendime hatırlattım.

Hayat söz konusu olduğunda, ölümden dönüş olmadığı için insan her türlü avantajı yakalamalıydı. O

Bunu istediğinde, her zaman onun için dünyadaki her şeyden daha değerli olduğumu söylerdi.

İkna edici sözler, vicdanımın gurultularını yatıştırmak için uygun bir şekilde koparılmış ve yeniden şekillendirilmiş anılar. Ölüm yaklaştığında, insanın gerçek karakteri aynadaki bir yansıma gibi ortaya çıkıyordu. Ben bencil bir korkaktım; ölmek istemiyordum. Yine de bu sadece benim için değil, çocuğumuz içindi. I

bu kadere boyun eğmemize izin vermezdi.

Acı azaldı ve bir anlık berraklığa izin verdi. Kaybedecek çok az zaman vardı. Acı geri dönecekti, amansız bir fırtına gibi. Kendimi ayağa kaldırdım. Yeni bir şey vardı.

Hareketlerimde bir canlılık, damarlarımda canlandırıcı bir telaş vardı. Her nasılsa, kan lekeli örtüleri yırtıp atacak gücü buldum ve ayaklarımın dibinde biriktikleri yere bıraktım. İki elimle ağır şilteyi çekiştirdim.

Zemine. İşte oradaydı, karyolanın uzak köşesinde, oyma nilüferlerin ve mandalina ördeklerinin arasına sıkışmıştı.

Parmaklarımı ahşapta gezdirdim, ta ki damarlarda bir kayma, en ince çatlak hissedene kadar. Çekiştirdim ama boyun eğmedi.

Tırnaklarımı batırarak tüm gücümle tekrar çektim. Bu Avucumun içinde, içinde küçük bir şişe bulunan küçük ahşap bir bölme açıldı. Karanlıkta yeşim taşı parıldıyor, ballı kokusu eziyet zincirlerinden kurtulmayı fısıldıyordu.

Acı bir kez daha yükseldi, içimi oydu. Çocuk kıpırdandı, karnımın duvarlarını tekmeledi. Hissettiler mi

Damarlarımda dolaşan endişe, bana saldıran şüphe ve suçluluk duygusu? Yoksa tereddütlerimi hissediyorlardı da onları kurtarmamı mı istiyordu? Şişenin tıpasını kaldırdığımda ikincisine inanmak daha kolaydı. Bir parıltı Şeftali ağaçlarından oluşan bir meyve bahçesindeymişim gibi zengin bir koku yayılırken havaya altın tozu karıştı. Koku burun deliklerimden boğazıma doğru yayıldı, ağzım ani bir açlıkla sulandı.

Peki ya Houyi? Bir parçam hala doğru ve onurlu olana tutunuyordu, içimdeki o sessiz ses artık yıpranmıştı

Çaresizlik. Bunu nasıl yapabildin? Onu sevmiyor musun?

Elim şişeyi kaldırırken yarı yolda durdu. "Onu seviyorum," diye fısıldadım yüksek sesle. "Herkesten daha çok."

Yalancı, vicdanım beni azarladı. Yoksa şu anda yaptığın şeyi yapmazdın.

Şişenin mantarını kapatıp saklandığı yere geri koymalıydım. Kapakları yerine koymalı ve tanrıların benim için belirlediği kaderimi beklemeliydim. Bu sonla yüzleşmek

sevdiğime ihanet etmektense, sonsuza kadar ihanetimden pişmanlık duymayı tercih ederim.

Ama ben yapmazdım.

Bunu kendim için yapardım. Bunu çocuğum için yapardım. Hayata tutunur, bilinmeyen sulara dalar, kıyıya ulaşabilmek için dua ederdim. İksiri ağzıma atarken elim titriyordu. Ilık sıvı dilimin üzerine döküldü, içgüdüsel öğürme isteğimi bastırırken buruk acı duyularımı sarstı.

"Onu seviyorum, bir başkasını asla sevmeyeceğim," diye fısıldadım kendi kendime, koruyucu avucumu karnımın üzerine koyarken. "Ama ben bizi seçin."

Gözlerimi kapattım ve yutkundum. Son iksir de boğazımdan aşağı süzülürken, sanki kara düşmüşüm gibi içime bir soğukluk yayıldı, acılarım dağıldı. Onun yerine karıncalı, ısıltılı bir enerji akıyordu. Ellerime baktım, parmak uçlarımdaki dikişlerden parıldayan ışığı yakaladım, avuç içlerimdeki çizgiler boyunca ilerledim, damarlarımda dalgalandım. Böyle bir parlaklık görüşümü doldurdu, beni içten aydınlatıyordu. Mumu yanmış bir fener gibi bir parıltı sardı tenimi, ayın parıltısı. bir bulutun arkasından çıkıyor.

Bedenim havaya savrulmadan bir kalp atışı önce gevşedi, dolambaçlı, her şeyi kapsayan bir güç tarafından kapana kısıldı. Çırpındım, artık uzuvlarımı kontrol edemediğim için korku beni sıkıştırıyordu, bu tutuştan kurtulamıyordum.

Bu şekilde olmaz, diye düşündüm çılgınca. Açıklama yapma ya da mektup bırakma şansı olmadan olmaz. Kocamın evimize dönmesi için

boş ev, en kötüsünü merak etmek.

Yine de, bu gece yaptığım şey onun düşünebileceği her şeyden daha korkunçtu.

Görüşüm bulanıklaştı, gözlerime yaşlar doldu. Ayaklarım pencerelerden içeri itilirken el yordamıyla havayı yokladım, paneller birbirinden ayrıldı. Yapacak bir şeyler bulmak için çabaladım.

Parmaklarım parçalanmış çerçeveye tutunmaya çalışıyordu. Ama bir karahindibanın tohumlarını üflemenin zahmetsiz kolaylığı ile koparıldım, cüppemin lekeli ipeği rüzgarda büküldü ve dalgalandı.

"Chang'e!"

Onun güçlü haykırışıyla kalbim hem yükseldi hem de dibe battı. Sesi hem çok tanıdık hem de çok sevdiğim bir sestti; ama şimdi ben utançtan yanarken kulaklarımı haşlıyordu. Suçüstü yakalanmış bir hırsızdım, bencil doğam gözler önüne serilmişti. O vardı

döndüm, çok geç. Çok mu sabırsızdım, korkudan aklımı mı kaçırmıştım? Ya da belki, derinlerde bir yerde, bir parçam Başından beri iksir.

Başka tarafa bakma dürtümü bastırırken tenim terden sırlanmıştı. Bakışlarına karşılık verecektim.

Hak ettiği suçlamayı. Ben de onu son kez görmek için yanıp tutuşuyordum; pencerenin önünde durmuş, zırhı göklerin ışığıyla parlıyordu. Baş ı çıplaktı, siyah saçları tepeden topuz yapılmıştı. Gözleri şokla irileşmiş, keder kara gözbebeklerine yansımıştı. Ve başka bir şeyin titreşimi - hayal kırıklığı mıydı, yoksa... nefret mi? Eli bana doğru uzandığında, kalbime yeni bir acı saplandı; görünmeyen, asla iyileşmeyecek yaralar bırakan bir acı.

Yayını kaldırırken gözleri kısıldı, ağzı inceldi. Beni vuracak kadar öfkeli miydi? Ama sonra neredeyse aynı anda silahını indirdi. Adını haykırdım, affedilmek için yalvardım ama beni duyamadı, hıçkırıkları

uğuldayan rüzgar tarafından yutuldu. İçimdeki çocuk çaresizliğini paylaşırcasına tekmeliyordu. Onları yatıştırmak için boşuna bir çabayla ellerimi karnımın üzerinde kenetledim. Garip bir enerji kanımda dolaşarak yeni bir güç verdi. Benim

Ağrılar ve sızılar, ölümlü halimde kusurlu ve kırık olan her şey, çamurlu toprağı örten kar, çukurlu kumları yumuşatan su gibi yok olmuştu. Yine de ne sevinç ne de rahatlama vardı, sadece pişmanlığın en acısı vardı.

Gözlerimi kocama diktim, ta ki -sonunda- gözden kaybolana kadar. Kaybettiklerimizin acısı içimi yaktı, ihanetimi

Kaburgalarımın arasından bir bıçak gibi kayıyordu. Gözyaşlarım yüzümden akarken, kendimi evimden uzaklaşmaya zorladım... çünkü artık benim değildi.

Artık ölümlü değildim.

Kalbim hafiflemedi, iksiri aldığım anda oluşan yeni bir yükün altında ezildi. Yine de çocuğum ve ben güvendeydik - en azından şimdilik. Bedeli ne olursa olsun bu seçimden pişmanlık duyamazdım. Hâlâ anne ve babası olacağım çocuğumuz vardı. Ve ben gözümü

Ufuk yıldızlarla ışıldıyor, ayın ışığıyla akkorlaşıyor, bu gece o kadar dolu ve mükemmel ki, yeni bir şey yapmaya yemin ettim

Nerede olursak olalım, bizim için bir hayat. Bu bizim hikayemizin sonu olmayacaktı, hayatta kalacaktık ve birlikte olacaklarla yüzleşecektik.

Gökyüzüne yükselişimi NE KADAR NET HATIRLIYORUM. Ne de olsa, buraya geldiğimden beri her gün bunu yeniden yaşadım.

ölümsüz oldum. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadığım halde ölümlüler bana tapındı. Sekizinci ayın on beşinci günü, sunularını ortaya koydular ve mırıldanarak

Göklere yükselen güzel kokulu tütsü dumanı üzerinde dualar. Bana Ay Tanrıçası diyorlardı ama bu kadar güçsüz bir tanrıça var mıydı?

Ölümlüler bana şarkılar söylediğinde, gerçekten ne düşündüklerini merak ettim. Birçoğu kocama ihanet ettiğime inanıyordu. Bazıları ise beni bir adamın değersiz karısı olarak hayal etti.

Houyi'nin daha iyisini hak ettiğini düşünen bir kahraman. Onu nasıl da özlemişim. Acımasız bir savaşçı ama yine de şefkatli ve sevgi dolu bir koca. Onun vahşi ruhuna sahip

olan kızımıza iyi bir baba olabilirdi - belki de diğer
çocuklarımıza

Benim yerime geçebilecek olanları. Bu hayatta kaybettiğimiz çocuklar. Asla sahip olamayacağımız çocuklar. Kalbim tanıdık bir acıyla kıvrıldı. Onu unutmadığımı hatırlatan bu acıyı memnuniyetle karşıladım.

Ölümsüzlük içi boş bir hediye idi, pişmanlık kırık bir kalbin zavallı arkadaşıydı. Yine de beni kurtaran iksire lanet okuyamam, çünkü o kızımızı kurtarmıştı, Too-Xingyin, adını gökyüzündeki yıldızlardan almıştı, ayın ebedi yoldaşı.

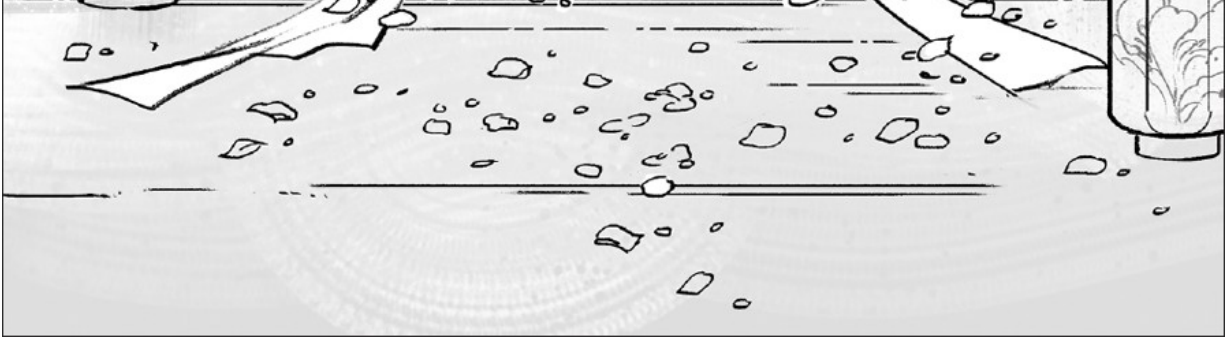
Eğer ölümlüler sessizlik içinde onurumdan şüphe etselerdi, Göksel Majesteleri beni entrikacı, bencil, hain ve ölümsüzlüğe layık olmayan biri olarak suçlardı. Beni bu uzak yere sürgün ettiler.

onlar için bir çöldü.

bana bahşedilen iyilikseverlik. Buraya bağlı olmaktan hoşlanmıyordum, ama bu yerde mucize ve güzellik bulduğum için, Ping'er yanımda olduğu için minnettardım - bir görevliden çok bir arkadaş. Çok az kişi benimle kalmak isterken

gözden düşmüş bir hanımefendiye hizmet etmek istemiştim. Bitmek bilmeyen fener yakma görevimde bile bir teselli vardı; zihnimi susturmanın, asla unutmak istemediğim anıları yeniden yaşamamanın bir yolu. Cezamdan şikayet etmedim. Kolayca kabul ettim... ve daha kötüsünü hak ettiğimi düşündüğüm günler de oldu.

Her gece, kollarım ve sırtım ağrıyana ve parmaklarım isle kararana kadar görevlerimi özenle yerine getirdim. Dolunay geceleri en zor olanıydı; bir

Toplamda bin fenerin yakılması gerekiyordu. Ping'er bana bildiği sihri öğretmeyi teklif etmişti ama bu konuda hiç yeteneğim yoktu. Güçlerimi yönlendirmeye çalışmak beni öylesine bitkin düşürüyordu ki, boşuna bir egzersiz gibi görünüyordu. Büyüye ne gerek vardı ki? Onsuz yeterince uzun yaşamıştım. Görevimi hızlandırırsa da, zaman burada sınır tanımıyordu. Güçsüz bir tanrıça olmak cezamın uygun bir parçasıydı.

Büyü bana sadece neye dönüştüğümü, ölümsüz olduğum gün kaybettiğim her şeyi hatırlatacaktı. Bu zahmetli görev kefaretimin bir parçası olsun, bunu tüm kalbimle kabul ettim.

Yine de hayat sadece sefalet ve kederden ibaret olmayacaktı. Kızım vardı, bakacak, emeklerimden sonra geri dönecek biri. Gülümsemesinin yankılarında aşkı yeniden buldum, gözlerinin parlaklığında umut yeniden doğdu. Hayır, yanlış seçim yapmamıştım. Hayattaydık, kaderimize meydan okumuştuk.

Ve yaşadığımız sürece, kocamı tekrar görebileceğime dair bir umut olacaktı.

OceanofPDF.com

LIWEI | 力伟

THE SNOW GINSENG ROOT

Liwei ve Xingyin'in kar ginsengi kökünü aradığı Ay Tanrıçasının
Kızı'nın hikâyesi.

Gece solmuş, şafak kül ve gülle kaplanmıştı. Xingyin'in odasına doğru yürürken fenerler hâlâ yanıyordu. Kapıyı sertçe çaldım, onu uyandırdığım için duyduğum suçluluk içeriden gelen bir lanet sessizliği bozduğunda kayboldu. Kaşlarının çatıldığını hayal ederek sııttım, bir yanım onun öfkesinden zevk alıyordu.

"Ne oldu Liwei? Hâlâ karanlık. Bekleyemez mi?"

"Hayır, zaten öğlene kadar uyumamalısın," diye cevap verdim anlayışsızca.

"Bir kez olsun," dedi hissederek, odunların arasından boğuk çıkan sesiyle, "öğlene kadar uyumak istiyorum."

Saraydaki hayat, ister bir görevli ister imparator için olsun, her gün erkenden başlardı. Çocukluğumdan beri böyleydi, uyanık olduğum her saat derslerle doluydu, program sabit kalsa da öğretmenler ve konular zamanla değişiyordu.

Annem bana bunun tahta geçtiğim zaman için bir eğitim olduğunu söylemişti ve artık Xingyin'de bir yoldaşım -bir arkadaşım- olduğu için mutluydum. Sabahlarımızı Düşünce Odası'nda ders çalışarak geçiriyorduk, öğleden sonraları ise askerlerle birlikte kılıç dövüşü ve okçuluk eğitimi alıyordu.

Xingyin ilk kez burada ateş etmeyi öğrenmişti ve

kısa bir süre sonra beni geride bıraktı. Gururuma vurulan her darbe, bir arkadaşımın yükselişini izlemenin sevincinden daha ağır basıyordu.

Kanlarında yatan şeyi başarmak. Günlerimiz doluydu, ama çoğu akşam yemekten sonra odamda kalırdı, hatta kalmasını istemek için bencilce dürtülerimi dizginlediğim bile.

Sıkıntılı olduğumu hissettiği gecelerde, flütüyle bir şarkı çalardı.

sarayda eğitimli müzisyenler. Ama en çok değer verdiğim zamanlar, orada öylece oturup benimle kitap okuduğu ya da sohbet ettiği zamanlardı. Bu tür basit şeyler ilişkimize bir normallik havası katıyordu ve bunun asla değişmeyeceğini umuyordum.

O hayatıma girmeden önce ne kadar sessiz günler geçirmiştım. Boşluğu doldurmanın bir yolu olarak resim yapmaya başlamamın nedeni buydu. Xingyin'de istemeden de olsa en sevdiğim konuyu bulmuştım; yine de onu resmetmek için kendime nadiren izin veriyordum, çünkü o zaten zihnimde çok uzun süre kalmıştı.

Ne zaman başlamıştı, bu bitmek bilmeyen yakın olma arzusu?

O mu? İlk karşılaşmamızdan itibaren onun arkadaşlığından hep keyif almıştım. Açık sözlülüğü ve zekâsı beni eğlendirirken, cömert ama inatçı kalbiyle birleşmişti. Bir savaşçının yeteneklerinin yanı sıra bir âlimin zihnine de sahipti ve büyüğü de hırsı kadar şiddetliydi - ancak mevki ya da unvanı pek önemsemediğinde onu neyin harekete geçirdiğinden emin değildim.

Son zamanlarda, kendimi akşamları onu daha uzun süre yanımda tutmak için bahaneler üretirken buluyordum, bu nadiren baş başa kaldığımız zamanlardı. Ona eşlik etmekten duyduğum zevk yerini daha rahatsız edici bir duyguya, daha fazlasını arzulamaya bırakmaya başlamıştı. Bir başkası bunu fark ederse tehlikeli olabilirdi. Eğer başkaları aramızdaki bağı öğrenirse, onu kontrol etmek için bunu kullanmak isteyebilirlerdi. Güvenliğini sağlayana kadar onu yılanların yuvası olan Göksel Saray'a sokamazdım.

Konumum büyük ayrıcalıklar sağlasa da, bunlar kendi

bağlarıyla birlikte geldi. Çoğu kişinin aksine, benim hayatım keşfedilmemiş deniz. Bu diyardaki yerimi ve izleyeceğim yolu biliyordum. Günlerim, çocukluğumdan beri, yerine getireceğim rol için eğitim almakla geçti - tahta çıkmak, dünyayı yönetmek

tacı onurlandıracak biriyle evlenmek istiyordu. Sarayda şimdiden uygun bir aday arayışıyla ilgili pek çok tartışma yapılıyordu. Hoş karşılanmayan bir düşünce, çünkü ailem böyle bir ittifakla evlenmiş ve birlikteliklerinden çok az keyif almıştı. Ama ben görevimden kaçamazdım. Hiçbir şey yoktu. Bir krallık söz konusu olduğunda aşka yer yoktu... tabii kişi ondan vazgeçmeye hazır değilse. Kalbimi verecek durumda değildim; kendimi daha iyi korumalı, Xingyin'den uzak durmalıyım ama uzak durmak giderek zorlaşıyordu. Göksel Pazar'da yaptığım gibi kendimi tekrar kaybetmeye izin veremezdim,

Asla olamayacak kaygısız bir hayat hayal ediyordum. Başparmağım belimdeki Gök Damlası Püskülünü okşarken üzerime bir ağırlık çöktü. Bir dostluk hediyesi, diye hatırlattım kendime, çünkü olabileceğimiz tek şey buydu.

Dahası, Xingyin burada kalmaktan memnun olmayacaktır, ben de onu bu yaldızlı kafeste tutmaya çalışmamalıyım. Kendi hayatını kendisi kurmalı, benimkine göre şekillenmemeli,

Beni bağlayan kordonlara dolanmıştım. Ebedi Sükûnet Avlusu'nda, Göksel Saray'ın endişelerinden korunmuştuk ama bu böyle sürmeyecekti. Görevlerimi üstlendiğimde, huzurumuz bozulacaktı; hem kötü niyetli hem de acımasız bir incelemenin içine dalacaktık. Saray ondan hoşlanmayacaktı - ne okuyabildikleri ne de kullanabildikleri, taleplerine boyun eğmeyen biri. Ve eğer yapamazlarsa onu değiştireceklerdi... onu kıracaklardı. İçimi bir huzursuzluk kapladığında, belirsiz bir geleceğe dair bu korkuları bir kenara bıraktım. Önemli olan şimdiki zamandı.

Ani bir aciliyet hissiyle kapıyı tekrar tıklattım. "Güneş doğmadan gitmeliyiz," dedim ona, bir tartışmaya hazırlanır gibi kapıya yaslanarak.

Kapı fırlatılarak açıldı. Dengemi kaybederek ileri atıldım ve odaya tökezleyerek girerken ahşap çerçeveyi kavradım. Yıllar süren eğitimime rağmen, beni hâlâ kolaylıkla hazırlıksız yakalamıştı; bu da beni kızdırmaktan çok memnun etmişti. Dağınık saygınlığıma tutunarak doğrulduğumda başımda dikildi.

"Liwei, gün doğmadan önce görmemi gerektirecek kadar önemli olan şey nedir?" Gülümsemesi biraz kendini beğenmiş gibiydi, sanki beni düşürmekten zevk alıyormuş gibiydi.

"Saraydan çıkmak istemiyor musun?" Onun tercihini bildiğim için karşı çıktım.

Gözleri dışarıdaki fenerlerden daha parlaktı. "Bir dahaki sefere, Ekselansları," dedi alaycı bir şekilde, "daha sıcak bir karşılama elde etmek için bu davetle başlamalısınız."

"Ne kadar sıcak?" Kendimi, tedbiri ve tüm mantığımı bir kenara bırakarak sorarken buldum.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken yanakları kızardı. "Belki de kendinizi kapıdan yuvarlanırken bulmazdınız."

O anın geçmesine izin verdim; baskı yapmamak daha ihtiyatlıydı. "Bu kasıtlı mıydı?" Onun yerine ben sordum.

"Elbette." Başını yukarı kaldırdı, ağzı daha da genişledi. "Kapı gıcırdayana kadar bekliyordum. ağırlık."

Sonra avludan çıktık, şelalenin ritmik gürültüsü ayak seslerimizi bastırıyordu. Görevliler birazdan uyanacaktı ama biz kaçırılmadan, sabah dersimize yetişecek şekilde geri dönecektik.

İç Avlu'nun bahçelerinden geçerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kristal Kar Dağı'na gittiniz mi?"

"Ben sadece senin beni götürdüğün yerlere gittim." Dişleri sanki bu sözleri ısırmaya çalışıyormuş gibi dudağına gömüldü.

"Daha önce neredeydin?" Geçmişinden bahsetmeye isteksiz olduğunu bilmeme rağmen sordum. Her ne olduysa onu derinden yaralamıştı ve yaraları hâlâ hamdı.

"Buradan çok uzaktaydı. İzole bir yerdi. Küçüktü. Sen oraya gitmezdin."

Duraklayarak konuşması duygularımı harekete geçirdi. Bu Kalan engelleri bir kenara itmek, onun güvenini ve bunun getireceği sorumluluğu istemek cazip geliyordu. Ama yapmadım,

ifşa edebileceği şeylerden, bunun işleri nasıl değiştirebileceğinden korktum. Ya aramızı açarsa? Ya onu göndermek zorunda kalırsam? Sırlarını paylaşmaya hazır olana kadar ya da onu herhangi bir tehditten daha iyi koruyana kadar beklemeyi tercih ederdim.

"Nerede bu dağ?" diye sordu.

"Kuzey Denizi kıyılarına yakın. Çok uzak değil."

"Kuzey Denizi mi?" Kaşlarını çatı. "Savaşta İblislere yardım etmediler mi?"

"Artık onlarla medeni ilişkiler içindeyiz. Dahası, onların bölgesine izinsiz girmeyeceğiz; dağ Göksel topraklarda yer alıyor," diye ona güvence verdim.

Sarayın dış duvarlarının yanındaki ıssız bir avluya girdik, daha önce görünmeden çıkmak için kullandığımız avluya. Burada çimler dizlerimize değiyordu, köşkün çatısı yıpranmıştı, ahşap sütunları çukurlaşmış ve yıpranmıştı; bu alışılmadık bir manzaraydı.

Saraydaki diğer her şey tertemizdi. Yine de unutulmuş olarak kalması bizim için daha iyiydi. Auralarımızı korumak için büyü yaptığımda Xingyin hareketsiz durdu, bizi duvarın üzerinden, bekleyen bir bulutun üzerine taşıyacak bir rüzgâr çağırı. Gökyüzüne doğru uçarken, sabah güneşinin ilk ışıkları yumuşak bir sıcaklıkla üzerimize düştü. İçimi bir sakinlik kapladı. hiç bu kadar canlı hissetmemişti.

"Bugün neden dağa gitmek istedin?" diye sordu.

"Bugün Ölümlü Diyar'da kar ginsengi meyvelerinin olgunlaştığı yaz gündönümü. Ginsengin kendisi bir Hasat edilemeyen kutsal bir bitkidir, meyveleri ve tohumları ekim için serbestçe verilir." Bakışlarım onunkilere kaydı. "Sınıfta biraz daha dikkatli olsaydın bunu bilirdin."

Burnunu kırıştırdı. Bitki bilimindeki öğretmenimiz onun favorisiydi. Sert ve kibirliydi, ilk dersinde neredeyse uyuyakaldığı için onu hiç affetmemişti.

"Konu Genel Müdür kadar ilginç veya heyecan verici görünmese de bunlar önemli derslerdir.

Jianyun'un," diye hatırlattım ona. "Doğa her yerde. Onunla birlikte,

asla tamamen savunmasız değiliz. Savaşta silahınızı kaybedebilirsiniz, bir düşman onu sizden alabilir, ancak ne olduğunuzu biliyorsanız her zaman yararlı bir bitki bulabilirsiniz.

arıyorum."

Sırıttı. "Ya yanlış otu koparırsan? Düşmanınızı zayıflatmak yerine güçlendiren bir bitki?"

"İşte bu yüzden çalışıyoruz," diye hatırlattım ona. "Kar ginsengi kökünün özelliği nedir? Bu büyük bir güç verir mi? Birinin yaşam gücünü güçlendirmek mi?"

"Kişinin zihnini ve ruhunu yatıştırmada güçlü bir etkisi vardır. Meditasyon için faydalı bir yardımcı."

Bana baktı. "Bunu neden istiyorsun?"

Ben yapmadım. Bu gezi kökle ilgili değil, onunla birlikte diyarı daha fazla görme arzusuyla, saraydan ayrılmak için bir bahaneydi. "Ailem nadir bulunan eşyaları toplamayı sever. Bir gün işime yarayabilir" demekle yetindim.

Kederle başını salladı. "Annen böyle bir eşyayı özellikle kullanışlı bulabilir."

Boğazımı temizledim ve bir kahkaha attım. Annemin öfkesi meşhurdu ve ne yazık ki Xingyin bunun acısını birden fazla kez çekmişti. "Annemle birlikte olgunlaştığında ona ginseng kökü vereceğim."

Yüzünü kaldırarak güneşin sıcaklığının tadını çıkardı. "Dışarıda olduğum için mutluyum. Pek çok harika yer duyuyoruz, görebildiğim kadarını görmek istiyorum."

"Hayatın anlamı nedir ki, eğer onu yaşamayacaksak?" Ben de kabul ettim. "Ve benim zamanım bana aitken, şu andan daha iyi bir an yoktur."

Bana doğru döndü, görünüşe göre irkilmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Reşit olduğumda, resmi sorumluluklarımı üstleneceğim. Mahkemeye katılmam gerekecek." Birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ereceğini düşünmek istemediğim için isteksizce konuştum. Eğer artık derslere katılmazsam, bir çalışma arkadaşına da ihtiyacım kalmayacaktı. Başka bir arkadaş bulabilsem de

Onun için bir yer yaratmam gerekse bile, bu kaygısız günler geçmişin bir kalıntısı olacaktı.

"En azından saraydan istediğim zaman, hile yapmaya gerek kalmadan ayrılabilceğim," diye ekledim.

"Muhafızlar nerede olduğunuzu ailenize bildirmediği sürece," dedi gülümseyerek.

Sırıttım. "Onlara daha iyi rüşvet vermemiz gerekecek."

Ufukta, Kuzey Denizi'nin suları akuamarin tonlarında dalgalanıyordu. Bulutumuz yukarı doğru savruldu, daha yükseğe çıktı - hava karla kaplı bir dağ gibi soğudu önümüzde belirdi. Ona doğru uçtuk ve zirveye indik. Her şey beyaz ve gümüş rengindeydi, çimenler bile buz tutmuş gibiydi. Ovayı boydan boya geçen bir derenin suları yanardöner bir parlaklığa sahipti. Az ötede, üzerinde bir bitkinin yetiştiği kristal bir kürsü vardı, yaprakları bir yelpaze gibi genişçe açılmıştı. Ortasından yakut gibi parlayan yemiş kümeleri fışkırıyordu.

"Xingyin, dikkatli ol. Sadece meyveleri koparmalıyız. Başka hiçbir şeye, yapraklara bile dokunmayın, yoksa bitki tehdit edildiğini düşünür," diye uyardım.

"Düşünmek mi?" diye tekrarladı, sesi şüpheyle yükseliyordu. "Bu bitki büyük kadim bitkilerden biri. Krallığın kendisi. Bizimle aynı şekilde düşünmese de, içgüdüleri hassas bir şekilde bilenmiş. Eğer sebep verirsek bizi kolaylıkla öldürebilir." Gözlerim kısıldı. "O derste bir şey dinledin mi?"

"Hiçbir şey," dedi ellerini kaldırarak. "Yine de başlayacağıma söz veriyorum."

Rüzgâr sıçradı ve gevşek saç tellerini yanağına doğru savurdu. Elim onları fırçalamak için uzandı, ama zorla indirdim ve aniden buluttan uzaklaştım.

Kürsüye doğru ilerlerken, uzun adımlarıyla yanımda bana ayak uydurdu. Ginsengleri incelemek için eğildiğinde bana yaklaşmamı işaret etti. Ona doğru ilerledim, mesafeyi korumaya dikkat ediyordum. Bir yanımda onun eline dokunmak, teninin sıcaklığını hissetmek istiyordu ama yine de gardımı almıştım.

kalktı. Bunun yerine dikkatimi gezimizin sözde nedeni olan bitkiye yönelttim. Buradaki toprak parlayan taneler, neredeyse yarı saydam. Ginseng'in dolgun gövdesinden gümüşten eğrilmiş gibi parıldayan ipeksi dallar uzanıyordu.

"Kök sadece meyveleri olgunlaştığında böyle parlar," dedim ona.

"Bu çok güzel. Belki onun gibi bir tane yetiştirebiliriz."

"Pek olası değil. Bu türünün tek kökü. Onun yavruları güçlü büyümlü özelliklere sahiptir, ancak gücünün özü ebeveyninde yatmaktadır."

"Tehlikeli mi?" diye sordu. "Eğer yanlış ellere düşerse?"

"Kendini iyi korur. Ayrıca, gücü krallıkları yükseltecek veya yıkacak türden değil; güzelliği ve iyileştirici özellikleri dışında ona göz dikmek için bir neden yok. Bu Başkalarına sadece neşe ve huzur veren bir şeye zarar vermek gerçekten de kötülük olur."

"Körlüğün çoğu zaman bir nedeni yoktur," diye mırıldandı. Ne demek istediğini soramadan, şimdi parlak bir mavi olan gökyüzüne baktı. "Bir an önce dönmeliyiz. İlk dersimiz General Jianyun'la ve o geç kalmayı hoş görmeyecektir."

Başımı salladım, tıpkı onun yaptığı gibi bir küme meyveye uzandım. Ellerimiz çarpıştı, sıcaklık tenimde alevlendi. Ayrıldığımızda yüzü kızardı. Böyle bir aptallık yaptığım için kendimi azarladım. Onun dokunuşu beni daha önce hiç etkilememişken neden şimdi etkiliyordu? Kendimi toparlayarak bir dut koparmak için tekrar uzandım. Elimden düştü, yakıcı bir soğukluktaaydı. Parmaklarım titredi, bir yaprağa sürtündü-

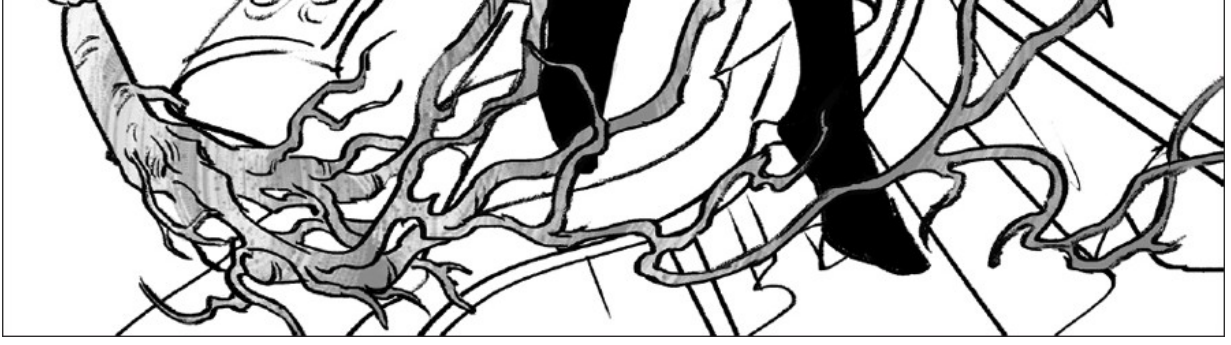
Bitkinin gövdesinden dikenler fışkırdı, gümüş iğneler gibi filizlendi. Kürsüden ışık yükselirken ayaklarımızın altındaki zemin sarsıldı - bir an önce ginseng kökü şişti, dalları kalınlaştı ve toprak, büyük bir deniz yaratığının dokunaçları gibi canavarlaştı. Etrafımızdaki otlar, geçilmesi imkânsız hançer uçları gibi yükseliyordu.

"Kaçmalıyız. Bir bulut çağırın!" Xingyin'in sesi sert ama acildi, bakışları bizi çevreleyen tehlikeleri tarıyordu.

Bulut çağırma hala öğrenmekte olduğu bir şeydi, ilk korkuları nedeniyle ona daha yavaş gelen birkaç şeyden biriydi. Enerjim göklerden bir bulutu yakalamak için aktı ve onu büyüyle doldurdu. Üzerine tırmanırken, bir Ginsengin dalları bize doğru uzandı, dikenleri kolumu sıyırıp etime battı. Bir diğeri Xingyin'in yüzüne çarparak ince bir kan izi bıraktı. Ben küfrettim ama o irkilmedi. Elini kaldırdı, enerjisinin ışıkları yağmur gibi dağıldı ve bir büyü oluşturdu. Bir rüzgar kükredi

Hayal edebileceğimden daha şiddetli bir şekilde canlandı. Bizi daha yükseğe taşıırken, bitkinin kalın bir filizi daha ortaya çıktı ve bileğime dolandı. Dikenler derimi deldi, bacağımı çizdi. Xingyin elinde bir hançerle hızla hareket ederken bile, acıyı zihnimden uzaklaştırdım, yakmak için ellerimden alevler akıyordu. Ustaca vuruşlarla kökü kesip parçalara ayırdı. Gözlerindeki sert ışık Okunu fırlattığında yüzünde aynı gergin ifade vardı.

"Yaralandın mı, Liwei?" Kolumu incelemek için eğildi, kesik yanağından kan damlarken bile yaramı temizlemek için kolunu kullandı.

Cevap vermedim, parmaklarımı yüzüne doğru kaldırdım. Büyüm onun içine aktı ve yırtılan etleri sorunsuz bir şekilde birbirine bağladı. Bu sıyrıklardan daha fazlasına maruz kalmadığımız için şanslıydık, ancak olay beni sarsmıştı.

"Dikkatsiz davrandım. Bunun olmasını istememiştim." A Beceriksizce bir özürdü, tabii buna özür denebilirse. Bu benim sunmaya alışık olduğum bir şey değildi.

Bana gülümsediğinde kalbim hızlandı. "Bunu sabah egzersizimiz olarak planladığınızı sanıyordum."

"Belki bir dahaki sefere."

"Bir dahaki sefere yataktan çıkamayabilirim," diye uyardı ve dönüp yatakta bıraktığımız tahribatı inceledi. dağ. "Köke zarar verdik mi? Kaçmak için dallarını kesmek zorunda kaldım."

"Derimizi yüzmeye çalıştıktan sonra onun için endişeleniyor musun?" Kısmen inanmayarak sordum.

"Ne bizim varlığımızı ne de neden olduğumuz kaosu istedi," diye yanıtladı ciddiyetle.

"Ginsengin çekirdeği zarar görmeden kalır. Herhangi bir şekilde yaralanırsa, kendi kendini iyileştirebilir," diye onu temin ettim.

Yüz ifadesi hafifledi. "Tohumu yarın ekelim mi?"

"Bu onura sahip olabilirsin," diye teklif ettim. "İstediğim tek onur yatmak."

Esnedi, ağzını kapattı ve az önce karşılaştığımız her şeye rağmen, ağırlaşmış gözleri içimde alışılmadık bir sıcaklık uyandırdı. Sabah uyandığında da böyle mi görünüyordu, diye merak etti hain zihnim. Tehlikeli bir düşünce -yasak- belki bir gün

onu yanımda uyanmış, darmadağınık ve yüzünde bu ifadeyle görecektim. Göğsüm sıkışırken, arkamı döndüm.

"Bugünden sonra, ellerini Kirlendi," dedi Xingyin gülerek. "Umalım da diktiğimiz yavru, ebeveyninden daha sakın bir mizaca sahip olsun."

Onunla birlikte güldüm, içimdeki garip gerilim dağıldı. Bende çok çelişkili duygular uyandırıyor; onu korumak istiyordum ama yine de o yakınımdayken kendimi daha güvende hissediyordum. Kalkık yüzüne bakarken, kalbimin etrafındaki kalan bariyerler, her zaman geri tuttuğum parçam düştü.

Görevimi asla unutmuyacaktım ama kalbimi neden görmezden geleyim ki? Bu duyguları inkâr etmenin pek bir faydası yoktu; onlar da benim bir parçamdı. Varlıklarını görmezden gelmek, onları gizlemek ve bastırmak daha büyük bir kayıp olabilirdi. Gelecek olasılıklarla doluydu: Belki Xingyin büyüyebilir sarayda yaşamaya alışmıştı, ya da kendi geleceğini seçebilir miyim? Belki de bu duygular kendiliğinden yok olur?

Şimdilik akıntının beni yeni bir yola sürüklemesine, bu uyanış hislerine teslim olmama izin verecektim. Önümdeki neşeye uzanacak, onu yakınımda tutacaktım - çünkü her an değerliydi, kendi içinde nadir bir büyü ve herhangi bir sihir.

Göksel askerlerin korkunç bir canavarla savaştığı Ay Tanrıçasının Kızı'nın hikâyesi.

Gölün etrafı eski çam ağaçlarıyla çevriliydi. Onlar Bana Bulut Duvarı'ndaki evimi hatırlatıyordu - her zaman odunsu kokularıyla kokan avlumu. Ancak burada, pas rengi ağaç kabuğu bir gölge ağı gibi griyle kaplanmıştı. üzerine serpilmişti. Tüylü iğneleri demir uçlu gibi parlıyor, rüzgâr estikçe uğursuzca şingirdiyordu.

Tedirginlik, hızla sönmeden önce ensemde bir an belirdi. Korkunun beyhudeliği, insanın en çok ihtiyaç duyduğu anda elini yavaşlatmasında ve zihnini köreltmesinde yatıyordu. I kendimi ona karşı uyuşturmaya, ona yer vermemeye alışmıştım.

-Kılıç kullandığım sürece tehlikeyi göze almıştım. Bir düşmanın ne şekilde olduğu önemli değildi, aynı şeyi istiyorlardı: benim yenilgime karşılık kendi zaferlerini. Hepsini reddedecektim. Bazıları için bu bir oyundu, yazı tura atmaktı - ama benim çocukluğumda bir hata ölüm anlamına gelebilirdi. Hataya, yersiz güvene ve kusurlu yargıya çok az yer vardı, yine de bu beni mücadeleye girmekten alıkoymamıştı.

Eğer biri oynamazsa, asla kazanamazdı.

Başarılarıma rağmen, yaptığım işten çok az keyif alıyordum. Umutsuzluğa ve ölüme saplanıp kalınca bu âlemin güzelliğini, mucizesini unutmak kolaydı. Ama ben Bunca yıldır planladığım ve uğruna çabaladığım her şeyin sonu görünmüşken, şimdi duraksamayacaktım. Dünyadaki yerimi güvence altına aldıktan sonra dünyanın zevkleri için yeterince zamanım olacaktı.
bana güvendi.

"Burası Kemik Şeytanı'nın sığınağı mı?"

Xingyin'in sesi düşüncelerimi böldü. Yanımda durdu, koyu renk gözleri bir o yana bir bu yana gidip geliyordu, araziye değerlendiriyordu. Endişeden eser yoktu, ruhu da hedefi gibi sabitti. Bu konuda birbirimize benziyorduk, yerimizi koruyor, başkasına ihtiyaç duymadan yolumuza devam ediyorduk - ona güvenmemin nedenlerinden biri de buydu. Kendine ait sırları olsa da, bunlar onun onuru için beni fazla endişelendirmiyordu.
parlıyordu.

Seninkinin aksine, ben susturmadan önce vicdanım fısıldadı.

o.

"Cesetler buradan çok uzak olmayan bir yerde bulundu. yaşam gücü ve kan. Gözcülerimiz onu bulduğunda kurbanlardan biri hâlâ hayattaydı," diye anlattım. "Yaratık bu kadar uzun süre hapsedildikten sonra acıkmış."

Kaşlarını çattı. "Nasıl kaçtı? Göksel hapishanelerin aşılmaz olduğunu sanırdım. Kaçmak imkansızdır."

"Öyleler. En kötü Göksel hapishaneler penceresiz cehennem çukurlarıdır. Çoğu mahkûm birkaç on yıl sonra aklını yitirir. Her biri benzersiz bir şekilde, sadece kendileri için tasarlanmış, en işkence verici bağlarla esir tutulur."
Yavaşça konuştum,

Kelimelerin aklımda yer etmesini istiyordum.

Dudakları tiksintiyle kıvrıldı. "Canavarlar bile merhameti hak eder."

İblisler bile, demek istedim. Ona bu hikayeyi kısmen hesaplayarak anlatmıştım, ona Göksellerin ellerinin âlemin geri kalanının inanmasını istedikleri kadar saf olmadığını göstermek için.

Onlar da zalim olabilirler, ancak bunu daha iyi gizlerler, gerçeği yalnızca kendi lehlerine olacak şekilde şekillendirirler.

"Kemik Şeytan gücünü arttırmak için yüzyıllar boyunca meditasyon yaptı. Çok geç keşfettiğimiz gizli bir özelliğe sahipti; büyüsünün bir sonraki aşamasına geçtiğinde, mevcut bağlarını işe yaramaz hale getiren yeni bir forma dönüşebiliyordu."

Kaşlarını çatı. "Yaratık ilk yakalandığı zamankinden daha mı güçlü?"

"Maalesef, evet." Sesimi yükselttim, böylece diğerleri duyacaktı. "Kemik Şeytan'ın tekrar kaçmasına izin verilemez. İntikam için dışarıda, yoluna çıkan herkesi acımasızca öldürüyor. Fiziksel formu gibi büyü de güçlüdür ve rüzgâr gibi hareket eder. Dişlerinin ve pençelerinin tek bir darbesi bile ağır yaralar açacaktır."

"Bu sefer kaç kurban aldı?" Xingyin'in sesi gergindi, en kötüsüne hazırlanıyordu.

"Beş. İkisi çocuktu." Yaratığın kötülüğüne karşı içimde bir öfke kaynadı. Ölüm bir askerin gölgesiydi, ama Masumların katledilmesi beni hâlâ hasta ediyor.

Ağzı inceldi. "Ödeyecek."

"Bundan emin olacağız." Bana en yakın duran altı askerden en uzun olanına başımla işaret ettim. "Asker Yang, diğerleriyle birlikte burada kal ve önden git. Gölün etrafına koruyucularınızı örün. Kemik Şeytanı suyu sevmez çünkü duyularını gizler ve bu onu buraya çektiğimizde büyümüzü gizlememize yardımcı olacaktır. Saklanın, ta ki Aksi emredildiğinde kalkanlarınızı sıkıca tutun ki yaratık kaçamasın."

Asker başını eğdi ama kaşları çatıktı ve görünüşteki itaatini bozdu.

"Özgürce konuş, Asker Yang," dedim ona.

"Neden saklanmak zorundayız?" diye ağzından kaçırdı.

"Kemik Şeytanı sizi göremezse, size saldıramaz. Koğuşlar güvende olacak."

Savaş yorgunu bir başkası sevinebilecekken, askerin kaşları daha da çatıldı. "Ama saklanırsak onu nasıl öldüreceğiz?"

"Bu görev Birinci Okçu ve bana düşüyor." Başımı Xingyin'e doğru eğdim.

Asker ona bakarken dudakları küçümser bir ifadeyle büzüldü. Xingyin'in Vali Renyu'nun ellerinde ölümden dönmesinden bu yana içimde yükselen korumacı duygulara karşı koyarken çenem gerildi. Hatıralar yakıcıydı, her zaman öyleydi ve o gün onu öldürmeyi ne kadar isterdim. Bu Son darbeyi vurmamak için tüm irademi kullanmıştım. Çadıra döndüğümde onu ölümün eşiğinde bulduğumda - ama bir kurban değildi, çünkü asla tek değildi- içimde bir şeyler kopmuştu. İlkel bir dürtü ortaya çıktı.

Onu inciten kişiyi yok etmek. Uyandırdığı duygu o kadar güçlüydü ki beni şaşırttı. Onun yeteneklerine ve zekâsına her zaman saygı duymuştum, hatta kendimi onun ilgisini çekerken bulmuştum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, bu his o kadar güçleniyor, yeni ve rahatsız edici hisler uyandırıyor: onu kandırmak zorunda kaldığım için duyduğum isteksizlik, onu incittiğim için duyduğum kızgınlık Kalbini kıran Göksel'i düşündüğünü bildiğim için yüzünü hüznü kaplamıştı. Nadir gülümsemelerinden birini takındığında göğsümde bir sancı hissettim.

Bundan hoşlanmamıştım. Benim durumumda duygular tahmin edilemez ve tehlikeliydi. Xingyin mirasıyla ilgili gerçeği öğrenirse beni hor görebilirdi. Göksel Krallık'a körü körüne sadık görünmese de, hilekârlığımı ve burada oynamam gereken rolü hafife almayacaktır. İçgüdülerim beklememi, neyi gizlediğini öğrenmemi söylüyordu; kendim de çalıştığım için işaretleri biliyordum. Merak etsem de ona olan saygımda hiçbir değişiklik olmayacaktı. Benim desteğime sahip olacaktı.

O zamana kadar sessizliğimi koruyacaktım. Ne kadar cazip olursa olsun, uğruna savaştığım her şeyi tehlikeye atmayacaktım. Zamanımı bekleyecek, onun güvenliğini kazanacaktım. Gerçeği öğrendiğinde öfkelenebilirdi ama zamanla anlayacaktı. Bağlantımız

bu tür konulardan daha derine indi. Geçmişim hakkında yalan söylememiştim; daha ziyade bazı gerçekleri atlamıştım. Onun yanında her zaman gerçek benliğim olmuşum. Gerçekte kim olduğum konusunda onu isteyerek kandıramazdım, önemli olan bu değildi. Çünkü biz aynı kumaştan kesilmiştik, aynı inatçı ve Ya birlikte yükselecektik ya da birbirimizi yok edecektik.

Asla ikincisi olmayacak, yemin ettim, çünkü onu kendi tarafıma çekecektim.

Sadece yararlı bir piyon ya da güçlü bir müttefik olacağı için değil, her ikisinde de doğruluk payı olmasına rağmen. Başlangıçta, Yeşim Ejderha Yayı ile olan beklenmedik bağına tanık olduktan sonra onu bu nedenlerle yakınımda tutmak istemişim. Eğer ben

Hem efsanevi silahı hem de onu kullananı babama teslim ederek onun iyiliğini kazanacak ve varisi olarak yerimi garantileyecektim. Ancak o zaman annem ve korumam altındakiler güvende olacaktı, çünkü lanetli kardeşim artık onları tehdit edemeyecekti.

Uğruna çok çalıştığım şey buydu ve bunu başarana kadar rahat edemezdim. Ama hırsım aynı kalırken, yolum değişmişti. Babamın Xingyin'i kendi çıkarları için kullandığı düşüncesi beni tiksindirdi. Ona rağmen doğuştan gelen gücü, reddetmesi önemli olmayacaktı çünkü onun zihnini bükebilir, emirlerini yerine getirmesi için onu manipüle edebilirdi. Bu sanatlardaki becerisiyle çok az kişi boy ölçüşebilirdi. Midem bulandı, sadece Sihrimizin bu şekilde kullanılmasına karşı duyduğum doğal hoşnutsuzluk yüzünden, ama içten içe onun değişmesini istemediğim için... bu benim olacağı anlamına gelse bile.

Onun olduğu gibi kalmasını, kendi isteğiyle bana gelmesini istedim. Aksi halde anlamsız olurdu. O zaman babama yeteneğinden asla bahsetmemeye, onu ve sırrını güvende tutmaya karar verdim. Ve iş o noktaya gelirse, onu korumak için savaşıacaktım.

Asker Yang şimdi boğazını temizledi, muhtemelen sessizliğimden cesaretlenmişti. "Kemik Şeytanı tehlikelidir. Belki bir başkası size eşlik edebilir?"

Kızgınlığımı dizginledim. Asker yeniydi; onu

korkutmamalıydım. Hâlâ zafer kazanmaya hevesliydi.

Şöhret. Muhtemelen benim torpil yaptığımı düşündü, Birinci Okçu'nun görevin en seçkin kısmını almasına izin vermek

-Gerçi bu lekenin yerleşmesi, ön cephe için seçilenlere imrenmek yerine rahatlayarak iç çekmesi uzun sürmeyecekti. Xingyin ilk başta tehlikeli görünmeyebilirdi ama bu sadece aptallar ya da eğitimsizler için geçerliydi. Her zorlu savaşçı onun bakışlarındaki şiddeti, hareketlerindeki ölümcül zarafeti ve silahını kullanışındaki gücü fark edebilirdi. Onun dövüşünü izlemek, tıpkı General Jianyun'un hedeflerini vurduğunu ilk gördüğümde olduğu gibi, içimde bir şeyleri harekete geçirdi: Hayranlık. Saygı. Ve açıklanamaz, çileden çıkarıcı bir merak duygusu.

Hiç kimsenin dikkatimi onun gibi çekebileceğini düşünmemiştim. Bunun yeni bir oyuncağı olan bir çocuk gibi kısa süreli bir hayranlık olmasını ummuştum, ancak tanıdık. Beni defalarca haksız çıkarmıştı ve ben de bu meydan okumadan zevk almaya başlamıştım.

Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona baktım. Asker hem haklı hem de haksızdı; Xingyin'in şirketini tercih ediyordum Her ne kadar liyakatiyle konumunu fazlasıyla hak etmiş olsa da. Yine de iyi bir komutan körü körüne itaat talep etmek. Bunu hak etmek, sorgulamayı teşvik etmek, askerlere kendileri için düşünmeyi öğretmek çok daha iyidir. ve her olasılığa karşı korunmak.

"Hepiniz burada kalmalısınız çünkü Kemik Şeytanı göle çekmek için bir tuzak hazırlıyoruz, böylece onunla savaşabiliriz.

birlikte," dedim askerlere. "Sadece Birinci Okçu yarattığı aramak için bana eşlik edecek, çünkü hız sayılardan ziyade esas. Eğer grubumuz çok kalabalıksa, canavar yaklaşmayacaktır. Özünde korkaktır, sadece Galip gelebileceğini bildiğinde saldırır; adil bir mücadele değil, kurban arar."

"Emredersiniz Kaptan," diye mırıldandılar, kendilerine tahsis edilen pozisyonları almadan önce selam verirken.

Xingyin ve ben daha sonra gölden ayrıldık ve ormanın derinliklerine doğru ilerledik. Kısa bir mesafe sonra bana

döndü. "Wenzhi,

zırhımızı gizlemeli miyiz? Bu Kemik Şeytanı'nın şüphelerini uyandırabilir."

Adımı gayri resmi bir şekilde kullanması içimde bir sıcaklık yarattı. Yalnızken, başkalarının önünde sürdürmeye özen gösterdiği formaliteleri bir kenara bıraktık. Başkalarının yanında sahte bir isim kullandım, çünkü bu beni bu zevkten mahrum bırakacaktı.

Bir bambu korusunun yanında durdum, sararmış sapları yoğun bir şekilde kümелendi. "Haklısınız. Şimdi değişeceğiz." Onu kızdırma dürtüsü ortaya çıktı, genellikle küçümsediğim bir ciddiyetsizlikti bu. "Bana yardım edecek misin?"

Yüzüne bir gölge düştü. Kendime lanet ettim. Düşünmeden söylediği sözler, hizmet ettiği Göksel Veliaht Prens'in anılarını çağırıyordu. Onun yoldaşı olmuştu ama aralarındaki ilişkinin daha derin olduğu herkesçe biliniyordu. Ancak bu geçmişte kalmıştı, onu incitmişti ve şimdi benimle birlikteydi.

"İsteğim seni sinirlendiriyor mu?" Meydan okumak onu kıskırtmanın, üzüntüden ya da pişmanlıktan uyandırmanın en iyi yoluydu.

Kasıldı ama kaçmak yerine bir adım daha yaklaşıp göğsüme dokundu, tırnağı zırhıma çarptı. Damarlarımda bir şeyler kıvılcımlandı, ağzım kurudu.

"Neden gergin olayım ki?" Gözleri ani bir mizahla parlıyordu. "Bir çocuk gibi soyunmak için yardıma ihtiyacın varsa, sana yardım etmeye hazırım."

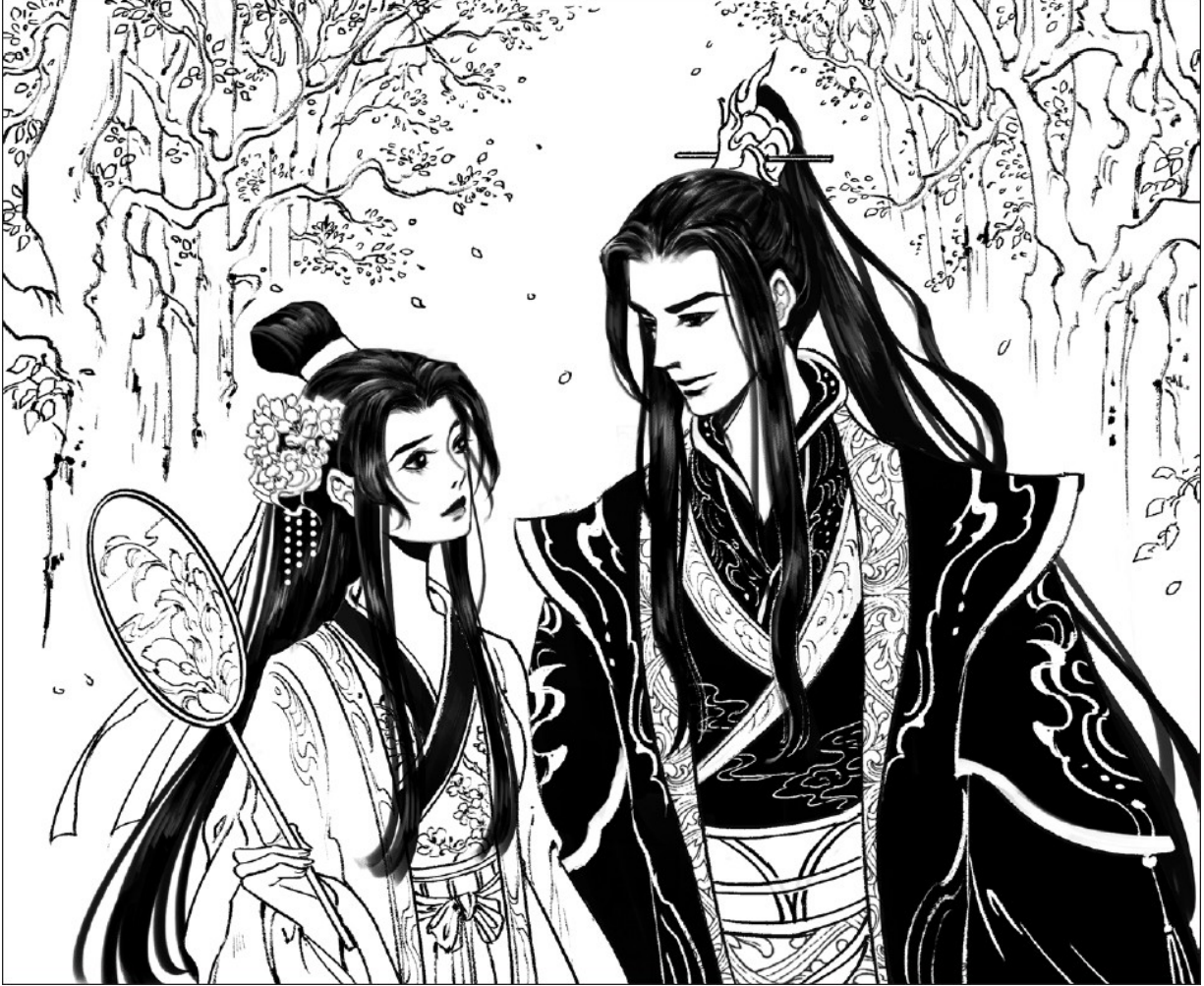
Hakareti karşısında kaşlarımı çattım, ancak olayları acımasız bir yetkinlikle nasıl tersine çevirdiğine hayran kaldım.

"Sorun nedir, Kaptan?" Gülümsemesi genişledi; şimdi bana gülüyordu. "Fikrinizi mi değiştirdiniz?"

Her ne kadar şaka yollu da olsa, tedbiri elden bırakıp teklifini kabul etmek istedim. Flörtün eşiğindeydik, Doğu Denizi'nden beri ara sıra yaptığımız bir danstı bu, ama hiçbir zaman sınırı aşmamıştık. O kadar nadiren bu ruh halinde oluyordu ki, pervasız bir yanımla bu oyunun ne kadar ileri gidebileceğini görmek için devam etmek istiyordu. Göğsüm

dizginlediğim bir beklentiyle daraldı. Bir amaç için buradaydık; Kemik Şeytanı'nı yakında bulamazsak, tekrar saldıracaktı.

"Bir illüzyon yeterli olacaktır," dedim ona ve üzerimizde parıldayan büyümü serbest bıraktım.

Zırhımız parıldadı, cübbeye dönüştü. Saçları sarmallar halinde toplanmış, koyu renkli tellerinin arasına çiçek şeklinde iğneler sıkıştırılmıştı. Onun yayı bir yelpazeye dönüştü, benim kılıcım da Yeşim yürüyüş asası.

"Bu yeterli olacak mı?" diye sordu, elbisesinin üzerindeki karmaşık işlemlere dokunarak. Böyle detayları ne zaman hayal etmiştim? "Yeterli olacak. Görünüşümüz sadece Kemik Şeytanı'nı yemlemek için.

bizi kolay bir av gibi gösterir. Saldırdığında, bizim

Zırh ve silahlar hazır." Onun bu giysiler içindeki görüntüsünü içime çekerken bile ciddiyetle konuştum. Yeşil Ona çok yakışlıyordu; teninin rengini, saçlarının ve gözlerinin koyuluğunu ortaya çıkarıyordu. En son Doğu Denizi'ndeki ziyafet için bu kadar şık giyinmiştik. Birçok başlangıcın olduğu bir geceydi.

Başını geriye doğru eğdi. "Yaratığın onu yakalamasına izin veremeyiz.

Aksi takdirde yanılsamayı hissedebilir. Fark edildiğimizde onu hızla göle çekmeliyiz."

Başımı salladığımda bakışları benimkilere kaydı. Onu tuttum. İçimizde bir nabız attı, göğsü daha büyük bir güçle yükselip alçaldı. Bir an için, farklı insanlar olduğumuz, bir canavarı öldürmek için burada olmadığımız, sadece birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardığımız bir yanılsama içinde kaybolmuş gibiydik. Bunun bizim gerçekliğimiz olmadığına dair bir acı hissediyordum, hatta bir gün, buradan çok uzakta, gerçek olabileceğine dair umutlanmaya başlasam da. Artık Göksel Ordu'nun bir parçası olmadığımızda, onunla her şeyimi paylaşacaktım. Şimdilik bekleyeceğim. Bir savaşın ne zaman yapıldığı, genellikle savaşın sonucunu belirleyen önemli bir unsurdur. Kalbinin bir kısmı hâlâ Göksel Prens'e aitti ve ben onu özgür bırakacaktım çünkü hepsini istiyordum.

Ona layık mısın? Vicdanım sordu.

Belki de değil, karanlık bir şekilde kabul ettim. Ama olacağım.

"Gel, Wenzhi." Çoktan önümde ilerlemeye başlamıştı.

"Gecikmemeliyiz. Karanlıkta yaratıkla savaşmak daha zor olacak."

Ormanın derinliklerinde ağaçlar daha da yükselmiş, dalları gökyüzünden geriye sadece kırıntılar kalana kadar yukarıya doğru uzanmıştı. Güneş ışığı ince şaftlar halinde, sulu ve zayıf bir şekilde süzülüyordu. Toprak çorak, atmosfer ağırdı, Kasveti dağıtacak bir kuş sesi bile duyulmuyordu. Hepsi korkup kaçmış mıydı? Yutulmuşlar mıydı? Yaklaşmamız Kasıtlı olarak dikkatsizce, çatırdayan dallara basıyor, ellerimiz ve dirseklerimiz yaprakları itip kakıyordu. Xingyin gevşek bir kayaya takılıp tökezledi, kolunu tuttuğumda küçük

bir çığlık attı. Düşmanımızı kandırmak için bir oyun muydu
yoksa sakarlık mı? Bilemiyordum, benim

Söz konusu o olduğunda, belki de duygularım birbirine karıştığı için hislerim köreldi.

Elimde sertleşince onu serbest bıraktım. O artık Tıpkı benim bir başkasına nadiren dokunduğum gibi, o da benim dokunuşuma alışık değildi. İkimiz de ihtiyatlıydık ve bir kez daha onun ne olduğunu merak ettim. dikkatli ol.

"İyi bir performans." Sırıttım. "Bu ormandaki tüm canavarların bizi duymasına yetecek kadar gürültü yaptınız."

Güldü. "Ben o kadar kurnaz değilim. Gerçek bir trip attım ama bir sonraki sahte olabilir."

Başımı ona doğru eğdim. "Şimdi ne hakkında konuşalım?"

"Konuşmak zorunda mıyız, Wenzhi?" Bu tür sorulardan kaçmakta ustaydı.

"Evet. Eğer samimi olduğumuz izlenimi vereceksek."

Keskin bir nefes aldı. "Neden böyle olmak zorunda? Neden yürüyüşe çıkan arkadaşlar olamıyoruz?"

"Arkadaşlar yalnız kalmak istemiyorlarsa neden uyarılara göğüs gererek bu تنها ormana gelsinler ki?" Ben cevapladım

Eşit olarak.

Gözleri kısıldı. "Belki de buraya Asker Yang ile gelmeliydin. Bu rolü seninle oynamaya daha meyilli olabilirdi."

"Daha iyi bir arkadaş olabilir ama onun yarısı kadar bile şut atamıyor."

"Iskalayabilirim ve onun yerine sana vurabilirim," dedi kestirmeden. "Kazayla mı yoksa tasarlayarak mı?"

"Bu beni ne kadar yemlemeye devam edeceğinize bağlı." "Göksel Ordu'daki cezanın farkında mısınız?

Komutanınızı kasten yaraladığınız için mi?" O yılmadan bana bakarken ben sert bir ifade takınmaya çalıştım.

"O zaman resmi olarak ordunun bir parçası olmadığım için şanslıyım." Başını iki yana salladı. "Emin olun, kazayla ya da kasıtlı olarak asla bir arkadaşımı vurmam."

"Bir arkadaş mı?" Kaşlarımı çatma isteğimi bastırdım.

"Ben bu muyum?"

"Elbette," diye yanıtladı tereddüt etmeden. "Öyle olmasaydınız ne olurdunuz Kaptan?"

Unvanımı kullanması beni susturdu. Daha fazlasını söylemek, yüzünü yüzüme yaklaştırmak, benimkini kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğum için onun kalbini istemek istedim. Ama aceleci beyanlarda bulunmanın sırası değildi. Yıllar boyunca kurduğum her şeyi riske atamazdım.

küçümsediğim bir davaya sahte bir hizmet. Kazanılmış itibarını kötü niyetli iltimas söylentileriyle de lekelemeyecektim, çünkü başarı şüphesiz kıskançlığı davet ediyordu. Etrafımızda yeterince fısıltı vardı; dedikoduculara daha fazla yem vermeyecektim. Göksel Krallık'tan, ikimizin de pek umurunda olmayan bu pozisyonlardan kurtulana kadar bekleyecektim.

Onunla aynı anda ben de durdum. Havada bir koku süzüldü, soğukla karıştı - nane ve karanfil - o kadar keskin ki, boğazımın arkasına çarptı ve duyularıma dehşet aşıladı.

Sesi alçaldı, yumuşak ama netti. "Çok yakın."

Yaratığın aurası yaklaştı. Rüzgâr daha büyük bir güçle esiyor, çam iğnelerinin hışırtısı metal şingirtilarına dönüşüyordu. Ağaçlar birbirine dolanmış, doğal olmayan bir kucaklaşmaya kilitlenmiş gibi görünene kadar eğildi. Bir anda, formlarımızı kaplayan yanılsama üzerindeki tutuşumu sıkılaştırdım.

Ağaçların arasından gümüşü bir karaltı fırladı. Başımı salladığımda Xingyin ve ben ormanın içinden hızla uzaklaştık; alçak dalların altından geçiyor, her adımda daha da yükseliyormuş gibi görünen dalgalı köklerin üzerinden atlıyorduk. Gölgeler

Sanki gökyüzünün son kalıntıları da yukarıdan kapatılmış gibi mürekkep lekeleri gibi uzanıyordu. Bir soğukluk yükseldi omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Su benim yeteneklerimden biriydi, ancak bu yaratıktan yayılan soğukluk

kemik derinliğine ulaştı. Xingyin zahmetsizce bana ayak uydurdu, zorlandığının tek işareti nefes alıp vermesiydi.

Yüzümün yanından beyaz bir kol uzandı, pençeleri parlıyordu. İçgüdüsel olarak eğildim ve kılıcımı

savurdum.

asa kılığında bir kenara fırlattı. Etli bir el Xingyin'in bileğine dolandığında, içimden öfke fışkırdı. Onu yakaladım.

durmak için sendelediğinde koluyla onu sabitledi-ama o beni yavaşlatmak istemeyerek elimden kurtuldu. Yaratığın pençesinden kurtulmak için çabalarken, ben büyüme uzandı, ancak Kemik Şeytanı vurmak için avucundan alevler akmaya başlamıştı bile. Şu anda bile, güçlerini dizginleyerek, yarattığı korkutmadan serbest kalmasına yetecek kadar mücadele ederek, eylemini bırakmadı. Yaratık geri çekilirken, biz de gölün sularına kadar ilerledik.

önümüzde parıldıyordu. Askerlerimiz görünürde yoktu, buranın güvenliğini sağlama emrime itaat ediyorlardı. görünmez bir duvar gibi çevreliyordu. Bariyerin içinden geçerken, onların gücünü test ettim. Asker Yang ve diğerleri iyi iş çıkarmıştı. Koğuşlar sağlandı, girişe izin verecek ama kaçıışı engelleyecek şekilde tasarlanmıştı; yine de sağlam kalıp kalmayacakları belli değildi.

Xingyin ve ben kıyıda durduk, etrafta sallanıyorduk. Kemik Şeytan üzerimizde yükseliyor, uzun kolları gövdesinden fırlıyordu. Başından gümüş boynuzlar yükseliyor, kalın saç telleri yılanlar gibi kıvrılıyordu. Kusursuz derisi ipek gibiydi.

gergin, gözleri ıslık ıslık, pençelerinin uçları koyu lekelerle kabuk bağlamış. Eski kurbanının kalıntıları mı? Bu yaratığın son kurbanı olacak.

"Bana gel." Nazik ama sinsî bir fısıltı.

Uzuvlarım isteğim dışında seğirdi. Sesi beni kendisine çeken sıra dışı bir niteliğe sahipti. Yüzündeki şaşkınlığa bakılırsa Xingyin de mücadele ediyordu. Bu bir zorlama değil, daha çok bedenlerimizi çağıran bir cazibe gibiydi zihinlerimiz yerine.

"Kendini koru," diye tısladım sıkılmış dişlerimin arasından. Bir anda enerjisi yükseldi ve etrafına bir bariyer oluşturdu.

"Kimsiniz siz? Bizden ne istiyorsunuz?" Xingyin bağırdı, sesi görünüşte dehşetle titriyordu.

Kemik Şeytan'ın ağzı açılarak iğne gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Morumsu bir dil, dişlerini yalamak için Dolgun dudaklar. "Acıktım çocuğum," dedi şarkı söyler gibi bir sesle. "Zalim Gökseller beni çok uzun zamandır kafese

kapattılar. Artık aç olmalıyım.

iştahımı doyurmak için. Kaçamazsın, ama buraya gelir ve biraz beslenmeme izin verersen seni ve arkadaşını serbest bırakırım. Zararı olmaz."

Yalanlar, diye düşündüm kasvetli bir şekilde, ardında bıraktığı cesetleri hatırlayarak. Yaşam güçleri ve kanları çekilmiş, yüz ifadeleri dehşet ve ıstırap içinde kilitlenmişti. Askerlerimin hiçbirini bu yaratığın vahşî iştahına kurban etmeyecektim.

"Gitmemize izin vereceğine söz veriyor musun?" Bu saçmalığa eşlik ettim.

"Şerefim üzerine," diye yemin etti ballı tonlarda, yaklaşırken, bakışları çevremizi araştırmak için etrafta geziniyordu.

Koğuşları hissedebilir mi?

"Sana nasıl güvenebiliriz?" Xingyin sordu. Yerinde bir soruydu, çünkü güvence ne olursa olsun kimse kendini bu kadar kolay teslim etmezdi.

Kemik Şeytan bir adım daha yaklaştı, dudakları kötü niyetli bir gülümsemeye dönüştü, gözleri beklentiyle parladı. Bu Bizi kapana kısırdığını düşündü; neredeyse kollarının erişebileceğı mesafedeydik - hatta koğuşlarımızın sınırına yaklaşırken bile. Xingyin dürtüyle mücadele ediyormuş gibi durduğu yerde sallandı, yaratığa doğru bir adım attı-

Tuzağımızın etrafını sardığını hissettiğinde gözleri büyüyerek koğuşların arasından bize doğru fırladı. Hızlıca hareket ettim, illüzyonumuzu bir kenara bırakıp kılıcımı ona doğru savurdum.

Gövdesi. Geriye doğru eğildi, sonra kaçmak için döndü. Ama fazla uzaklaşamadı, etrafımızda ışık patladı, koğuşlar sıkı sıkıya tutundu.

"Göksel askerler!" Kemik Şeytan'ın çığlığı kulaklarımı deldi. "Derinizi etinizden sıyracağım, uzuvlarınızı bedeninizden ayıracağım," diye hırladı bir kez daha bizimle yüzleşirken.

Öfke parladı, ben de onu söndürdüm. Bu, zeki bir düşmanın bıçağa dönüştürebileceği bir zayıflıktı ve Kemik Şeytan kurnaz bir düşman olduğunu kanıtlamıştı.

Xingyin yayını çekti, üç okun ucu ışıktı parladı ve havada savrulmaları için serbest bıraktı. Canavar kollarını kavuşturdu, bir ışık sütunu onu bir pelerin gibi sardı. Oklar isabet etti, sonra da saman gibi gevşeyerek düştü. Aynı nefeste Kemik Şeytan ona doğru dalışa geçti, pençeleri yüzünü parçaladı.

O kendini siper ederken, ben pervasız bir saldırıyla ileri atıldım. Kılıcım havada kavis çizerek yarattığı kesti.

acımasızca. Xingyin'in büyüü bariyere çarptı, Ve ok kırıldığında, bir sonraki oku Kemik Şeytan'ın koluna saplanmak üzere fırladı. Ona öğrettiğim ilk şeylerden biri olan büyü ve silahı bu kadar kusursuz bir şekilde kullanmasından dolayı içimde bir gurur parladı.

Kemik Şeytanı okları yırttı, yaralardan soluk bir sızı sızıyordu. Pençeleri üzerlerinde kayarken, yüzü dizginlenemez bir öfkeyle bükülse de yaralar kapandı.

"İyi ateş ettiğini mi sanıyorsun?" diye alay ederek avuçlarını açtı. Etinden fırlayan kemik parçaları Xingyin'e doğru ok gibi fırladı. Xingyin yere düştü ve yuvarlanarak uzaklaştı, kalkanı daha parlak bir şekilde parlıyordu.

Parçalardan biri bariyerini delip geçerek omzuna saplandı. Kanı etrafa saçılırken, öfke içimde sıcak bir kömür gibi yandı. Dişlerimi gıcırdatarak yaratığa doğru uçtum, kılıcım ona tekrar tekrar çarptı -kılıcımı yaratığın omzuna saplamanın verdiği fiziksel tatmini özlemle

Öfkemi dindirmek için bıçağımı etine sapladım. Kemik Şeytan darbelerime aynı vahşilikle karşılık verdi ama hızla yoruluyordu. Kılıcımın ucu yaratığın göğsüne saplanırken, büyüüm onu sardı ve uzuvlarını kilitledi. Serbest kaldı, sonra üzerime atladı; çeneleri şaklıyor, dişleri parlıyordu. Çok yakındım, avucunun içindeydim. Dikkatsiz bir kayma. Geri çekildim ama gücünün bir patlaması beni yakaladı, ileri doğru sürükledi, pençeleri hazır

boynuma batmak için. Hazırlandığımda, etrafımda bir kalkan oluştu-Xingyin'in okları çoktan havada yay çizmeye başlamıştı,

Kemik Şeytan'ın omzuna çarptı. Küfretti, şimdi ona doğru dönüyordu, dikkati benden başka yöne çevrilmişti.

"Geri çekilin!" Ona acilen emrettim, zaferi perçinlemeye hevesli Göksel Kaptan değil - onun için tek endişem Güvenlik. Diğer askerleri bize yardım etmeleri için çağırmak istiyordum ama emredildiği gibi nöbet tutuyorlardı. Onları bırakırlarsa, yaratık kaçabilirdi.

Xingyin çoktan yayına bir ok daha takmıştı, içgüdüleri onu çağırdığında asla emirlere itaat eden biri olmadı. Kemik Şeytan ona doğru uçarken, yolunu kesmek için ileri atıldım. Okları ileri fırladı ve canavarın kafatasına saplandı. A

Acı bir feryat koptu, kıvrımlı pençeleri şaftı yokluyordu; yere yığılırken elleri titriyordu. Gözleri dalgalandı ve sonra kapandı, vücudu

Son çırpınışlarını, hayata tutunmak için verdiği o nafile mücadeleyi daha önce pek çok kez görmüştüm. Bir keresinde, onun

Aynı pişmanlık şimdi Xingyin'in yüz ifadesini de karartmıştı ama bir gölgeye dönüşmüştü... neredeyse yokmuş gibi davranabileceğim bir gölgeye.

Etrafımızdaki diğer askerler saklandıkları yerlerden çıktılar. Yüzleri koğuşları tutmanın verdiği gerginlikten dolayı solgun ve çizgiliydi. Kemik Şeytanı'nın etrafında toplandıklarında,

Xingyin'in yarasını, kemik parçasının isabet ettiği yeri incelemek için eğildim. Elimi kaldırarak, büyümü onun içine bıraktım.

Vücut. İyileştirmek bana doğal gelmiyordu; beni diğer büyülerden daha fazla tüketiyordu, ama bu küçük bir bir bedel ödeyecekti. Bu aynı zamanda Göksel Prens'i zayıf düştüğünde ona yaklaşma fırsatından da mahrum bırakacaktı. Çünkü

rengi yavaşça yüzüne döndü, dudaklarında hafif bir gülümseme oluştu, içimi zaferimizle ilgisi olmayan nadir bir memnuniyet doldurdu.

"Kendi yaraların. Önce onlara bakmalısın," diye itiraz etti.

Rahatsızlığı görmezden geldim. "Onlar sadece çizik."

"Kemik Şeytan neredeyse boğazını parçalıyordu."

"Durdurduğun için teşekkür ederim," dedim ona ciddiyetle. Benim için kendini riske atmış, hiç tereddüt etmeden kendini tehlikeye atmıştı. Bunu unutmayacaktım.

Gülümsemesi genişledi. "Bir iyiliğin karşılığı. Beni daha önce de kurtarmıştın."

"Bir kereden fazla." Gurur, hatırlatmayı teşvik etti.

"Bu benim de son seferim olmayacak." Bakışları benimkileri tuttu. "Arkadaşlar birbirini kollar."

Sert kalbimi bile yumuşatan bir söz, her ne kadar bir kez daha hoş karşılanmayan arkadaş unvanıyla birlikte gelse de. Yine de aramızda iddia ettiği arkadaşlıktan daha fazlası vardı ve onun güveni küçümsemeyeceğim bir hediyeydi.

Yok edeceğim bir güven. Bu düşüncayı aklımdan uzaklaştırdım.

Üzerine bir gelecek inşa etmek için ne kadar zayıf temeller, ama ben önümdeki yoldan şaşmayacaktım. Gençliğimden beri, ister güç kullanarak ister kurnazlıkla olsun, istediğim şeyi ele geçirmeyi öğrenmiştim. Ayrıcalıkları olmayan bir unvanda doğmuştum, tehlikeli bir dünyaya itilmiştim, kendi oyduğum bir dünyaya bir yer. Uğruna bu kadar mücadele ettiğim, neredeyse elimin altında olan şeyden asla ödün veremezdim. Daha akıllıca davranan yanımda daha fazla yakınlaşmamam konusunda beni uyardı ama artık çok geçti. Yine de arzunun kölesi olmayacaktım, aşk için aptal olmayacaktım - kalbim asla aklıma hükmetmeyecekti.

OceanofPDF.com

Shuxiao'nun tutsak Gökselleri kurtarmak için bir maceraya atıldığı
Güneş Savaşçısının Kalbi'nin hikayesi.

General Mengqi ve ben bulutumuzun üzerinde sessizce uçarken, diğer askerler de arkamızdan geliyordu. Onlar masallarda korktuğum ve dehşete kapıldığım "iblislerdi" ama diğer ölümsüzlerden belirgin bir farkları yok gibiydi. Sadece daha kibirli ve nahoşlar, diye karar verdim, generalin az önceki küçümsemesine olan kızgınlığım yatışmamıştı.

"Herhangi bir şüpheyi ortadan kaldırmak için, ben bu General Mengqi, göz göze gelme zahmetine katlanmadan, yüce bir ses tonuyla, "Taahhüt ediyorum," dedi.

Benden uzun olmasına sinirlenerek kendimi yukarı çektim. "Sen değilsin. Rehinelerin tutulduğu Yeşim Sarayı'nı biliyorum. Görevi ben yöneteceğim." Sağduyum, normalde bu tür şeylerden kaçınırken inat uğruna komuta için savaştığımı söyleyerek beni protesto etti. Prestijin getirdiği yükler çoğu zaman ağırlığına değmezdi. Yine de, bu görev için gönüllü olmuştum, kurtarmakta olduğumuz benim halkımdı ve Kaderlerini tamamen en azılı düşmanlarımız olanlara emanet ettik.

"Göksel Ordu'daki pozisyonunuz değerli miydi? Neden görevden alındın?" diye sordu. "Askerlerimi bir yabancının, hele de beceriksiz birinin eline bırakamam."

"Unvanların iyi bir yetkinlik ölçütü olduğuna güveniyorsanız, zayıf bir karakter yargıcısınız, General." Duraksadım, yaptığım esprinin kafamda yer etmesine izin verdim. "Sizin ne düşündüğünüz önemli değil. Wenzhi Bunu benim yönetmemi emretti. Onun emrine itaat etmeyecek misin?"

"Majestelerine böyle gelişigüzel hitap etme, seni küstah Göksel," diye tısladı.

"Majestelerinin emrine karşı gelmeye kalkışma, seni akılsız İblis," diye karşılık verdim.

Krallarına çok az saygı duyuyordum; arkadaşımı kaçırmasını affetmemiştim, her ne kadar son zamanlardaki telafi çabaları onun hakkındaki sert düşüncelerimi bir nebze yumuşatmış olsa da. Ve sadece benim değil. Xingyin farkında olmayabilirdi ama Bulut Duvarı'nın yeni taç giymiş kralına karşı kalbinin yavaş yavaş kayması gibi, geçmiş kinlerini tutma mücadelesi de açıkça görülüyordu. Bu durum büyük saygı duyduğum Prens Liwei'yi incitmiş olsa da, benim sadakatim her şeyden önce ona yönelikti.

General Mengqi'nin gözleri bana doğru adım atarken inceldi.

Bir başkasında çekici bulacağım bir duruş ve güvenle hareket ediyordu, ancak onunla ilgili her şey öfkemi uyandırıyor gibiydi. Belki de bu içgüdüydü, iç gözümün bilgeliği.

Sanki kabalığıyla kendisi başlatmamış gibi, "Bu kadar çocukça didişme yeter," dedi. "Bunu birlikte yöneteceğiz, ama yoluma çıkmayın." Soğukkanlılıkla konuştu, Sanki anlamıyormuşum gibi her kelimeyi telaffuz ediyordu. "Sevgili generalim," diye cevap verdim ısırcı bir alaycılıkla. "Siz

Birlikte çalışmanın ne anlama geldiğini kavrayamıyorsunuz ve her sözünüzle cehaletinizi ortaya koyuyorsunuz. Sizler daha iyi bir yaklaşım benimsemediğiniz sürece kesinlikle birbirimizin yoluna çıkacağız. işbirlikçi tutum."

"Benim tavrımı sorgulamaya nasıl cüret edersin?" diye tersledi. "Söz konusu olan benim askerlerimin hayatı, çünkü siz Gökseller umurumda bile değilsiniz."

"İşte tam da bu yüzden buna liderlik etmemelisiniz. Bu gereksiz kavgaları başlatmak yerine, bana emir vermek yerine komutayı paylaşmak isteyip istemediğimi sorarak başlayabilirsiniz." Elbette gerçek bir tehlike karşısında bu tür önemsiz şeyleri bir kenara bırakırdım. Ancak Göksel Krallık'a uzun ve olaysız bir uçuştı ve general sabrımı hak etmemişti.

Aramıza, dişlerin gıcırdağını hayal ettiğim tedirgin edici türden bir sessizlik çöktü.

"Komutayı paylaşmayı kabul ediyor musun?" diye sordu sonunda.

Geniş bir sırtış attım. "Tabii ki."

Kaba bir şekilde başını salladı. "Her şey hallolduğuna göre, Yeşim Sarayı hakkında ne biliyorsun? İmparatorun nerede tutulduğunu düşünüyorsun?"

Bir İblis olarak, o zamanki adıyla daha önce saray. Tavrındaki değişiklik barizdi, ses tonundaki kin gitmişti. Görevimize odaklanmak için kişisel farklılıkları bir kenara bırakma yeteneği, general hakkındaki fikrimi biraz da olsa artırdı.

"Kraliyet ailesinin odaları sarayın merkezinde, İç Avlu tarafından çevrelenirken, askerlerin odaları duvarlara en yakın konumdadır. Wugang imparatorun odasını kendine almak isteyebilir, bu da göz diktiği gücün bir simgesidir. Yine de en güvenli yer olduğu için imparatoru bu alandan tamamen çıkarması pek olası değildir. Göksel İmparatoriçe ve Veliht Prens'in yokluğunda, rehineler muhtemelen onların avlular."

Çenesini parmaklarının arasına sıkıştırdı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Neden hapisane değil?"

"Orada olabilirler," diye kabul ettim. "Ama sanırım Wugang görünüşü kurtarmak isteyecektir, yani

sarayın desteği. İmparatoru ve en yüksek rütbeli saray mensuplarını hücrelere kapatmak bu illüzyonu yıkacak ve Göksel Krallık'ın müttefiklerinin düşmanlığını kazanacaktı.

Bu

Ölümsüz Diyar'ın geri kalanı, imparatorla ittifak kurmaya ya da ona karşı hareket etmeye karar vermeden önce imparatora nasıl davrandığını yakından görecektir. Deneyimli bir saray mensubu olarak,

Wugang tüm bunları biliyordur."

"Göründüğünden daha zekisin," dedi isteksizce.

Kaşlarımı çattım. "General Mengqi, iltifatlarınız da hakaretleriniz kadar acı veriyor."

"Tamamen kasıtlı."

Dudaklarında bir gülümseme oluşurken, içimde bir şey titreşti. Görmezden geldim ve uzaklara baktım. "Önce kraliyet avlularını arayacağımız konusunda hemfikir miyiz?"

Bulutun üzerinde sadece biz olmamıza rağmen sesini alçaltarak başını salladı. "Ama dikkatli olmalıyız. Hiçbir şey almayacağım

Gereksiz riskler; askerlerimi gereksiz ölümlere göndermeyeceğim. Bunca yıldır bize zulmeden Göksel İmparatorunuzu kurtarmanın zahmete değeceğine inanmıyorum. neden."

"Ben de öyle," diye kabul ettim ve onun şaşkın bakışlarını üzerime çektim. "Bunu Göksel Majesteleri için yapmıyorum, ayak tabanlarında çibanlar patlasın."

"O zaman neden?"

"Çünkü Wugang, Göksel Saray'ın en iyilerinden bazılarını, ona karşı koymaya çalışanları esir tutuyor. Mesela General Jianyun."

Durakladı. "Bu generalin adını duymuştum. Kralımız onunla birlikte hizmet etmiş-"

"- Göksel Ordu'da bir casus muydu?" Araya girdim, bir yanımla bu aldatmacaya ve bir zamanlar ona duyduğum büyük saygıya hâlâ öfkeliydi.

Bu küçümseme karşısında kaskatı kesildi. "Majesteleri hakkında böyle duygusuzca konuşma. Çok az seçeneği

vardı, alternatifi güçsüz kalmak ve zulüm görmektir. Tahta diğer tüm ayrıcalıklı kraliyet mensuplarından çok daha layıktır.

kendi liyakati. Daha iyi bir hükümdar olmayacağını bilecek kadar uzun süre ona hizmet ettim."

O kadar içten bir tutkuyla konuşuyordu ki, Wenzhi'ye karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini merak etmeden edemedim. Bir

Çünkü o İblis'in buz gibi kalbinde sadece tek bir kişi vardı ve bu Göksel Kaptan olduğu günlerde bile açıktı. Onu arkadaşşıma layık görmesem de, duygularının derinliğini ve gizleme çabalarına rağmen Xingyin'de uyandırdıklarını da inkâr edemezdim.

Yine de merakımı uyandırdı. "Kralınızla ilişkiniz nedir?" Bu soru fazla kişiseldi, küstahlık sınırındaydı. Yine de hiçbir şeyi şansa bırakmak istemedim, çünkü Wenzhi bizi daha önce çok iyi kandırmıştı.

"Kendiniz için mi yoksa arkadaşınız için mi soruyorsunuz?" dedi kırpılmış tonlarda. Sessiz kaldığımda devam etti: "Onun Majesteleri ve ben çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz. Benden daha genç ama daha başarılı ve benim gibi alçak bir ailenin çocuğuna tahammül edemeyen aynı pislikler tarafından tehdit edildim. Orduya katıldığım andan itibaren, kısmen sadakatimden, kısmen de onu aşağıda tutmaya çalışanlardan daha yükseğe çıkacaktır."

Açık sözlülüğü üzerimdeki yükün bir kısmını hafifletti. Wugang'la sahilde dövüştükten ve askerinin guandaosu tarafından zehirlendikten sonra kendimi kötü hissetmişim. Ejderhalar tarafından bitmek tükenmek bilmeyen iğrenç ilaçların içirilmesi moralimi düzeltmemişti. İtiraz etmemişim, bir ejderhaya karşı gelecek kadar ne aptal ne de cesurdum. Yine de ne zaman biri elinde başka bir porselen kâseyle ortaya çıksa, onların varlığına duyduğum şaşkınlık yerini korkuya bırakıyordu.

Her nasılsa bu bulutun üzerinde, bu gece General'in yanında kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. General Mengqi sinir bozucuydu ama yine de ondan hoşlanmaya başlamışım.

şirket. Sözlerini ciddiyetsizlikle cilalamadı,

Konuşmasına daha fazla ağırlık kazandıran samimi bir tavırla konuşuyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istedim ama Jade

Saray ufukta belirdi, koyu yeşil çatısı solan ışıktaki parıltıydı.

Bulutumuzu durdurarak, diğer askerlere şunları yapmalarını işaret ettim

aynı. "İçeri girmek kolay olmayacak. Saray girişe karşı korunuyor, sadece Wugang'ın iznine sahip olanlar olaysız bir şekilde girebilir."

"Bir 'olay' yaratalım mı?" General Mengqi bir parmağını kılıcının kabzasında gezdirerek sordu.

Düşüncelerinin yönünü onaylayarak sııttım. "Eğer kapıda birini tanırsam, bize yardım etmesi için ikna etmeye çalışacağım. Askerlerin çoğunu tanıyorum ama Wugang'ın hizmetinde kimlerin kaldığından emin değilim. Önceki imparatora hizmet eden pek çok kişi bu gasptan memnun olmayacaktır, ancak çok azı bunu göstermeye cesaret edebilir."

"Ya başarısız olursan? Ya gördükleri yerde sana saldırırlarsa?" Bu ihtimal onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Sadece konuşmayacak olanlarla konuşacağım." Kendimden emin bir şekilde konuşmama rağmen, zihnim bunun yanlış gidebileceği pek çok yolu düşündü. "Eğer savaşmak zorunda kalırsam, senin Yardım edin," diye itiraf ettim.

"Duruma göre değişir," diye karşılık verdi. "Askerlerimi gereksiz yere riske atmayacağım."

Tek başıma yaşamamın gereksiz olduğunu mu düşünüyordu? "Eğer öldürülürsem, saraya girme umudun kalmaz," diye hatırlattım ona sertçe.

"O zaman birkaç Göksel ölecek." Omuz silkti. "Daha kötü şeyler de var."

"Evet, saygıdeğer kralınızın öfkesi ve hayal kırıklığı," diye karşılık verdim.

Ağzını büzdü. Wenzhi'nin fikirleri onun için önemliydi; tıpkı zorunluluktan değil, saygıdan doğan sadakatte olduğu gibi. Wenzhi'nin bu kadar yetenekli bir astından bunu

kazanabilmesi onun karakteri hakkında bir şeyler
söylüyordu.

Emrindeki Göksellerden, hatta hizmet etmek için gerçek bir arzusu olmayanlardan bile.

"Seni güvende tutacağız," diye gönülsüzce kabul etti. "Ben de sizinle geleceğim. İnatçıları ikna etmenin yollarını biliyorum."

Konuşurken gözbebekleri oniks gibi parlıyordu. İçten içe irkildim, bu ölümsüzlerden bazılarının sahip olduğu korkunç gücü neredeyse unutmuştum.

zulüm görmesini istemedim. Eğer başka bir yolu varsa, onun başka birinin zihniyle oynamasını istemedim.

"Önce onlarla ben konuşayım. İşaretimi burada bekleyin."

"Ya başarısız olursan?"

Yüzümü buruşturdum. "O zaman komuta dilediğin gibi senin olacak."

Yeşim Sarayı'nın görüntüsü bende hiçbir sevinç uyandırmadı, sadece korkunun kasvetini hissettirdi. Buradan ayrılalı sadece haftalar mı olmuştu? Yıllar, on yıllar gibi geldi... çünkü burada geçirdiğim onca zamandan sonra bile burası bana evim gibi gelmiyordu. Hiç hissetmemiştim. Kalbimde bir sıcaklık, ruhumda bir yükselme yoktu, daha ziyade sıkı bir

sarayı çevreleyen duvarları görünce tedirgin oldu.

Doğu Kapısı'na doğru uçtum ve oradaki muhafızları gözlemlerken dikkatli bir mesafe bıraktım. Beklediğimden daha az muhafız vardı; belki de çoğu planlanan saldırı için Bulut Duvarı sınırına doğru harekete geçmişti. Burada sadece Wugang'ın güvendiği askerler görev yapıyordu, solgun yüzleri parlıyordu ve

guandao ellerinde. Ne ölümsüz ne de ölümlü, ne etten ne de kandan. O lanetli bıçağın etime saplandığını ve bedenimin acıyla parçalandığını hatırladığımda sırtımdan aşağı istemsiz bir ürperti yayıldı. Hayır, buradan giremezdim. Wugang'ın emrine itaat eden bu muhafızları ikna etmek için hiçbir umut yoktu.

sorgusuz sualsiz.

Doğu Kapısı'nı terk ederek kuzey kapısına doğru uçtum. Daha küçüktü, daha az kullanılıyordu çünkü daha dolambaçlı bir

Dış ve İç Mahkemelere ulaşmadan önceki rota. Neyse ki, bu kapı Gökseller tarafından da korunuyordu.

Wugang'ın birliklerine. Etrafına örölmüş olan korumalar güçlüydü, bu mesafeden bile görülebiliyordu ve ben de ulaşamayacağım bir yerde durmaya dikkat ediyordum.

Tanıdık bir yüz görünce rahatlayarak nefes verdim, Diğer askerlerden uzaklaşana kadar sabırsızlıkla bekledim. "Feimao," diye fısıldadım, sözlerimi ona ulaştırmak için rüzgârın bir milini geçirdim.

Başını bana doğru çevirdi. Bir okçu olarak görüşü keskindi. Yalnız olduğunu kontrol edercesine bir kez döndü ve tekrar bana doğru baktı.

"Shuxiao? Neden buradasın? Seni gördüğümüz yerde tutuklamamız emredildi."

Hemen takviye çağırmaması rahatlatıcı oldu. "Çağıracak mısın?" Emin olmak için sordum, çünkü yüzüme karşı yalan söylemezdi.

Başını iki yana salladı. "Zaten çok fazla insanımızı kaybettik."

Seçtiği kelimeler beni sevindirdi, beni onlardan biri olarak görüyordu. "Neden Göksel Ordu'yla birlikte sınırda değilsin?"

"Göksel Ordu mu?" Feimao öfkeyle tekrarladı. "Artık bu ismi hak etmiyor. Wugang'ın yeni askerlerinin ne olduğunu biliyoruz, ne iddia ederse etsin. O ruhları tanıyoruz - bu orduya katılmış şehit arkadaşlarımızı ve yoldaşlarımızı ... aşağılık kölelik. Böyle bir kötülük. Geri kalanımıza ne olacak? Öfkemizi saklayıp itaat ediyormuş gibi yaptığımız için bu kadar uzun süre hayatta kalabildik ama Wugang kendi askerleri dışında hiçbirimize güvenmiyor."

İyi bir sebepten dolayı, diye düşündüm. "Sadakatimin nerede yattığını biliyorsun ve sahte imparatora değil." Ondan yardım istemek için ileri atılmamak için kendimi zor tuttum. İkna etmek hassas bir beceriydi, kişi yönlendirildiğini fark etmediğinde daha da güçleniyordu. Bunun hayati bir parçası da dinleme, bir bağlantı kurmak için ipuçlarını ayırt etme yeteneğinde yatıyordu. Feimao'yu manipüle etmek istemiyordum ama onu ikna etmem gerekiyordu.

Feimao acı bir ifadeyle, "Wugang gerçekten de sahtekâr," dedi. "Önceden pek de general sayılmazdı, çabuk

cezalandırırdı, sadece

Kendisine tamamen sadık olanları ödüllendiriyor.

Kendisinden başka iradesi olmayanlar hariç, her yerde ve herkeste tehdit gören bir imparator olarak daha iyi değil."

"Böyle bir lidere hizmet etmenin nasıl bir geleceği olabilir ki?" Açtığı kapıdan memnun bir şekilde dürttüm. "Tüm hırsı, gururuna yapılan hakaretin intikamını almak üzerine kurulu. Failler kendi eliyle ölmüş olsa bile kin besliyor. Wugang diyarı umursamıyor; bizi yıkıma sürükleyecek." Yavaşça konuştum, sözlerimin iyice yerleşmesine izin verdim.

"Çekincelerin yok mu? Bu yüzden mi savaşa katılmıyorsun?"

Dudakları inceldi. "Savaşmak istemedim. Bu davaya inanmıyorum."

"Reddetmenize izin mi verdiler?"

"Okçuluk becerilerim son zamanlarda belirgin bir şekilde kötüleşti. Kolumda bir sakatlık var." Sözlerindeki göz kırpmayı duydum. "Wugang'ın oyunlarını oynamak gibi bir niyetim yok. Değer verdiklerime göz kulak olmak için burada kalmak istedim."

"General Jianyun mu? O yüzden buradayım," dedim ona.

Kısaca başını salladı. "Peki ya Göksel Majesteleri? Onları nasıl dışarı çıkarmayı planlıyorsunuz?"

İmparatoru sevmiyordum ama şimdilik çıkarlarımız örtüşüyordu. "Saraya girmeme yardım et. Onu kurtaracağım. onu."

Kaşlarını çattı. "Shuxiao, bunu tek başımıza yapamayız. Son zamanlarda muhafızlar azaltılmış olsa da, etrafta hâlâ çok fazla asker var. Bazıları kapıları gözlüyor ama diğerleri rehinelerin tutulduğu İmparatoriçe'nin avlusunda."

"Yalnız olmayacağız. Takviye getirdim." "Kim?"

"Bulut Duvarı'ndan askerler." Ona söylememeyi düşündüm ama bu onun güvenine ihanet olurdu ve sonunda bizi daha çok incitebilirdi.

Görünür bir öfkeyle geri çekildi. "İblislerle mi çalışıyorsun?"

"Müttefiklerle birlikte çalışıyorum. Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var. Bazen her şeyi bir perspektife oturtmak için daha büyük bir canavar gerekir," dedim duygularımla. "Prens Liwei beni rehinelerin güvenliğini sağlamam için gönderdi. Rehineler büyük tehlike altındalar çünkü

yaklaşan savaş. Eğer onları kurtarmazsak, ölebilirler. Benimle birlikte savaşanlar gibi ben de Majesteleri'nin güvenine sahibim. Bize yardım edecek misiniz?"

Feimao tereddüt ederken nefesimi tuttum. Sonunda, "Eğer Ekselansları'nın isteği buysa, itaat edeceğim," dedi. "Duvarların ötesinde bir karışıklık duymuş gibi yapacağım. Muhafızlardan bazıları benimle birlikte araştırmaya gidecek, birkaçı da kalacak. O zaman içeri girmeye kalkışmayın - ben dönene kadar bekleyin, kendinizi gizleyin ve senin auranı. Saraya birlikte gireceğiz ve şansımız yaver giderse bu kargaşada senin varlığını özleyecekler." "General Jianyun'un gözetimi altındayken buna asla kalkışmazdım ama Wugang hayal ettiği gibi bir lider değil.

Dahası, askerleri itaatkâr olsa da onlara rehberlik etmek için etrafta olmadığında öngörüleemeyen koşullara etkili bir şekilde yanıt verir."

"Ya bizi fark ederlerse?" Ben sordum.

"O halde umarım takviye kuvvetleriniz yakındır ve İblisler söylendiği kadar iyi savaşıyorlardır," diye cevap verdi. ciddiyle.

Ben başımı sallarken, Feimao saklandığım yerin aksi yönünü işaret ederek diğer muhafızlara seslendi. "Az önce biri uçarak geçti! Davetsiz bir misafir!"

Askerler sessizce toplandılar, başka hiçbir onay işareti vermediler. Bulutlar alçalmış, yanlarında geziniyordu. Feimao bir tanesine bindiğinde, bir asker arkasından tırmanmak için hamle yaptı ama Feimao onun yolunu kesti. "Onları yakalamak için ben önden gideceğim. Yalnız uçarken daha hızlıyız."

Onlar gökyüzüne yükselirken, rüzgâr etrafımda şiddetle çalkalanıyordu. Güneş şimdi kızıl bir disk, ışınları çatıdaki ejderhaları yakıyor, yeşim taşlı kiremitler yağmurla

ıslanmış gibi parlıyordu. General Mengqi'yi ve onun

Askerler, işaret olarak bir ışık parlaması gönderdim. Kısa bir süre sonra general ortaya çıktı ve bana doğru uçmaya başladı.

"Uzun zamandır yoktun," dedi. "Ne oldu?"

"Eski bir dostum girmeme yardım edecek," dedim söze girmeden. "Peki ya geri kalanımız?"

"Burada, kapının yakınında kalın. Rehineleri serbest bıraktığımda, kaçmak için yardımınıza ihtiyacımız olacak."

Kaşlarını çattı. "Ben de sizinle geleceğim. İkinci komutanım burada kalanların sorumluluğunu üstlenebilir. Onlar bizim dönüşümüzü bekleyecek."

Eğer o kadar uzağa gidebilirsek. Bu düşünceyi gömdüm. "Neden gelmek istiyorsun?"

"Ben kenarda oturacak biri değilim." Başını bir yana eğdi. "Yeşim Sarayı'nı ben de merak ediyorum. Düşman arazisini incelemek için nadir bir fırsat."

Alışlagelmiş bir itiraz yükseldi, ama görmezden geldim.

Savaştan sonra, krallıklar ya ittifak içinde birbirlerine daha sıkı bağlanacak... ya da Wugang'ın boyunduruğu altında ezileceklerdi. Tehlikede olan her şey için ayıltıcı bir hatırlatma. General Mengqi cevabımı beklemeden askerleriyle konuşmak için ayrıldı. Döndüğünde, formlarımızı gizlemek için bir kalkan ördük.

Çok fazla beklememize gerek kalmadı. Feimao çok geçmeden ortaya çıktı ve bize doğru uçmaya başladı. "İblis bu mu?" General Mengqi'ye şüpheyile baktı, sanki onun başka bir baş çıkarmasını bekliyormuş gibi.

"İblis, siz Göksellerin hayal ettiği gibi bir hakaret değildir. "General Mengqi tısladı. "Korkaklarla yüzleşirken faydalı olabilecek bir dehşet havası veriyor."

Feimao'nun öfkeli ifadesine gülmek istiyordum ama onun yardımına ihtiyacımız vardı. "Ona aldırmayın; herkesi gücendirmeye meyillidir. İkimizi de duvarın üzerinden geçirebilir misin?"

Feimao bulutuna çıkmamızı işaret etti. "İndiğimiz anda olabildiğince hızlı bir şekilde yolunuza devam edin. Şüphe uyandırmadan gidemem, ama bir kez kurtardıktan sonra

Rehineler, Kuzey Kapısı'na gidin. Gerekirse o zaman sizin yanınızda savaşırim."

"Teşekkür ederim," dedim ona minnetle.

Başını öne eğdi. "Bizim yapamadığımızı yaptığınız için teşekkür ederiz. Göksel Majesteleri ve General Jianyun güvende olsun."

"Hepsi öyle olsun," diye mırıldandım.

Koğuşlardan içeri daldık. Bulut daha durmadan, içinden atlayıp kapıdan uzaklaştım. General Mengqi'nin ayak sesleri arkamızdan yaklaşıyordu.

Xingyin ve Prens Liwei'nin Yeşim Sarayı'ndan kaçmak için kullandıkları ıssız avluya doğru dikkatlice ilerlediler. Yaşlı muhafızların çoğu onların hilesinin farkındaydı.

hiçbir şey söylemeyerek bu yanılsamaya izin verdik.

"Rehineler İmparatoriçe'nin avlusunda," dedim generale kısık sesle. "Önce onların güvenliğini sağlamalıyız. Serbest bırakıldıklarında bizimle birlikte savaşabilirler."

"Eğer yapabilirlerse," dedi General Mengqi acımasızca.

Tüyer ürpertici bir düşünce; iş göremez durumda olabilecekleri aklıma gelmemiştir. Ya yaralanmışlarsa? İşkence gördülerse? Endişelerimi dizginledim. Eğer yaralıysalar, acele etmek için bir sebep daha vardı. Göksel İmparatoriçe'nin avlusuna doğru ilerlerken, oraya daha önce hiç gitmediğimi fark ettim. Rahatladım, çünkü imparatoriçe sadece

Birini azarlamak veya cezalandırmak için.

Girişe uzun kuyruklu anka kuşları oyulmuş, yaldızlı gagaları ve kanatları mücevherlerle süslenmişti. Bir çift Çiçekli ağaçlar kapıları çevreliyordu, çiçekleri sarı merkezleriyle canlı bir kıızıldı.

"Sekiz asker." General Mengqi muhafızları inceledi. "Gerçi içeride şüphesiz daha fazlası var."

"Bir tanesi yeter de artar bile," diye uyardım onu. "Onları hafife alma. Wugang'ın askerleri acı ya da korku hissetmezler ve ateş onlara zarar verse de, o kadar çok yenilenirler ki

her yaralanma kısa sürer. Zihinlerini de büyüleyemezsiniz. Wenzhi denedi. Daha da kötüsü, onların guandao sülükleri

yaşam gücü. Tek bir darbeyle bir ölümsüzü öldürdüklerini gördüm." Hatırlayınca göğsüm daraldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu kabaca, belki de kendi tedirginliğini gizlemek için. "Demir pençeler, zehirli pençeler ya da nefes Alev mi?"

Beklenmedik bir gülümsemeye karşı koydum. "İtaatkârlar ama bağımsızlıklarından yoksunlar. Sürpriz unsurunu elimizde tutarsak, bir şansımız olabilir. Ama kargaşayı İmparatoriçe'nin avlusunda tutmalıyız." Ekledim, "Ben onları rehineleri serbest bırakırken meşgul olun. Kendinizi gizleyin ve muhafızlarla çatışmaya girmeyin."

Yem olarak tehlikeye balıklama dalmak istemezdim ama o bir Göksel değildi; bu onun savaşı değildi. Dahası, daha önce Wugang'ın askerleriyle karşılaşmıştım ve... onun zarar görmesini istemiyordum.

Yüzümü inceledi. "Adil bir plan. Ama sen diğerlerini kurtarıırken ben de muhafızların dikkatini dağıtmalıyım."

Başımı salladım. "Hayır-"

Benim itirazım üzerine konuşmaya devam etti. "İmparator benimle, bir İblis'le gitmeyi asla kabul etmeyecektir. Biz Rehinerleri mümkün olduğunca çabuk kurtarmak ve kaçmak. Bunun için en iyi donanıma sahip olan sizsiniz."

Bu doğrudu ama yine de daha tehlikeli bir görevi üstlenmesi için suçluluk duygusu kabarıyordu. O guandaların tek bir kesiği bile... Bu düşünceyi bastırdım. "Silahlarının ulaşamayacağı bir yerde durmalısın. Seni yakalamalarına izin veremezsin."

"Yapmayacağım. Onları avluda tutmaya çalışacağım ama içerideki sesleri susturmanız gerekecek. Takviye olmadan da yeterince uğraşacağız." Sıkıca gülümsedi. "Çok uzun sürmesin."

"Yapmayacağım," diye güvence verdim.

Enerjimi serbest bıraktım, bir mahremiyet büyüü hazırladım, onu özenli bir şekilde Avlu. Seyrek dokunmuştu, kolayca koparılabilirdi ama yeterli olacaktı.

General Mengqi kılıcını çekti, kılıcı soluk ışık. Gece neredeyse çökmek üzereydi, bu bir dezavantajdı çünkü karanlıkta iyi göremiyorduk. Elini kaldırdığında, avuçlarından kapılara doğru süzülen bir ateş parladı,

Tahtayı kağıt gibi yutuyordu. Muhafızlar ona doğru koşarken, alev alev yanan kapının altından eğildi ve onların ulaşamayacağı bir yere koştu.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki patlayacak sandım. Kendim için mi yoksa onun için mi korkuyordum? Muhtemelen ikisi için de, çünkü hayatta kalmamız birbirine bağlıydı. Kaybedecek zamanımız yoktu. Generalin becerisi ne olursa olsun, bu yaratıkları uzun süre uzak tutamazdı. Hızla duvarları tırmanıp diğer tarafa geçtim. İçeride daha fazla muhafız vardı ve çoktan General Mengqi'nin kargaşasının olduğu yöne doğru ilerliyorlardı. Onu avluda koşarken bulmak için geriye doğru bir bakış atmama izin verdim. Neyse ki, geniş arazide bol miktarda Bambu koruları, çiçek çalıları ve gözlerden uzak pavyonlar arasında kendinizi kaybedebileceğiniz bir alan.

Gölgelerde kalarak, gizlilik büyüsünü sağlam tutmaya çalışarak duvarlar boyunca süzüldüm. Eğer bozulursa, çıkacak gürültü saraydaki tüm muhafızları üzerimize çekerdi. İmparatoriçe'nin odasının kapıları kilitliydi ama korumasızdı -belki de askerler götürülmüştü. Elimi kapıların üzerinde gezdirerek enerjimi yönlendirdim. Ahşap paneller kırıldı ve sallanarak açıldı. İçeride karanlık esniyordu, perdeler çekilmişti ama tereddüt etmeden içeri daldım. Kapıları arkamdan çekerek kapattım, etrafımda döndüm, gölgem Tek bir fenerin titrek ışığında uzun süre.

Kanım dondu. Önümdeki ürkütücü manzara bir kâbustan fırlamış gibiydi. Göksel İmparator Odanın sonunda, anka kuşu kanatları şeklinde oyulmuş kırmızı lake bir sandalyenin üzerinde oturuyordu. General Jianyun, Öğretmen Daoming ve diğer birkaç yüksek rütbeli saray mensubu onun etrafına dizilmişti. Kollarını ahşap kolçaklara dayamış, sırtlarını dikleştirmişlerdi. Heykeller gibi hareketsizdiler, kül rengi tenleri mumsu bir parlaklıkla parlıyordu, gözleri geniş ve odaklanmamıştı, sanki göremiyorlardı. Ölmüşler miydi? Hayır, eğer Wugang onları öldürdüyse burayı korumaları gerekiyordu. Ne kadar zamandır bu yerde oturuyorlardı? pozisyon? Uyuyorlar mıydı, yoksa beden ve zihin için bir işkence olan bu donmuş halde uyanık kalmaları için büyülenmişler miydi? Eğer bu bir intikamsa, en kötücül türdendi.

Önce General Jianyun'a koştum. Bakışları boştu, varlığımın farkında olduğuna dair hiçbir işaret vermiyordu. Eline dokunduğumda parmaklarımı kabartan acı koluma yayıldı. Hemen bir kalkan oluşturarak garip büyüyü durdurdum ve elimi kurtardım. Nefesim kesilmişti, alnımdan terler boşanıyordu. O sırada General Jianyun seğirdi, gözleri hızla kırışıyordu. Ona tekrar dokunmaya cesaret edemedim, gücümü topladım ve vücuduna saldırm. Garip bir enerji onu içten içe sarıyor, olduğu yere mıhlıyor gibiydi. Etine saplanmış dikenler gibi olan bu büyülü bağları dikkatlice kopardım. Her biri gittiğinde büyü zayıflıyordu; ta ki General Jianyun nefesini içine çekip öne doğru yığılana kadar. Omuzlarını kavradım.

onu yönlendirdi, teninin buzundan ürktü, solgunluğunun ağdalılığı azaldıkça rahatladı.

"Göksel Majesteleri. Diğerleri-" diye boğuk bir sesle nefes aldı.

O sendeleyerek ayağa kalkıp imparatora doğru ilerlerken, ben de aceleyle Daoming Öğretmen'in yanına gittim. General Jianyun'un enerjisi imparatorun üzerine yayılırken, onu büyüden kurtarmak için hızla çalıştım. Göksel Majesteleri kıpırdandı, sandalyeye yaslanıp vücudu içe doğru kıvrılırken sinsice gözlerini kırıştırdı. General Jianyun, Öğretmen Daoming ve ben saray mensuplarının geri kalanını kurtarmak için koştuk. Çektikleri çileden dolayı sarsılmışlardı ve son derece öfkeliydiler.

"Wugang cezalandırılmalı," diye homurdandı bir bakan. "Ne cüretle böyle bir şey yapar? Bizi hapsediyor. Kendini imparator ilan ediyor. Askerlerimiz ve müttefiklerimiz bunu asla kabul etmeyecektir."

"Bedelini ödeyecek." Göksel İmparator şimdi konuştu, ancak sesi boştu ve elleri titriyordu.

"Önce saraydan çıkmalıyız." Bir zamanlar, böylesine seçkin bir dinleyici kitlesi karşısında korkabilirdim, ama aciliyet

bu tür endişeleri azalttı. Dışarıda General Mengqi'nin tehlikede olduğunu düşünerek aceleyle girişe yöneldim.

"Tetikte olun. General askerler-"

"Ordum nerede?" diye sordu imparator. "Elbette, beni kurtarmaya geldiler. Elbette o haine hizmet etmezler."

Ona döndüm. "Göksel Majesteleri, ordunuz artık yok. Wugang'ın ölümsüzleri safları doldurdu. Kalanlar hayatta kalmak ve içeriden yardım etmek için ne gerekiyorsa yaptılar." Sözlerim Feimao ve diğerlerinin öfkelenmemesini sağlayacak şekilde hesaplanmıştı. "Bu Bulut Duvarı

bu kurtarmaya yardım etti."

"Bulut Duvarı mı?" diye mırıldandı imparator, yüzü önce kıpkırmızı sonra bembeyaz oldu.

Xingyin'in onu bu halde görmesini ne kadar isterdim. Göksel Majesteleri ona karşı kaba davranmış, her fırsatta onu

aşğılamış ve ondan şüphelenmişlerdi. Yanılmışlardı; o onların düşmanı değildi. Dalkavukluk gözlerini kör etmişti.

kendi üstünlüklerine dair abartılı bir his, kötü bir muhakeme tarafından çelmelendi. Eğer Wugang'ın ihaneti Bu diyarı iğrenç bir salgın hastalık gibi sarmışken, Göksel Majestelerinin alçakgönüllü kaldığını görmekten memnun olurdum.

"Evet, Bulut Duvarı." Kelimeleri telaffuz ettim. "Biz konuşurken generallerinden biri dışarıda, Wugang'ın askerlerini uzak tutmak için kendini riske atıyor. Kaybedecek zamanımız yok. Kaçmadan önce ona yardım etmeliyiz."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktım, diğerleri beni takip ediyordu. Avlu kaosa sürüklendi, bitkiler ve çiçekler çiğnendi, alevler bir köşkün sütunlarını yiyip bitirdi. General Mengqi'nin etrafı Wugang'ın askerleri tarafından sarılmıştı, kılıcından ateşler fırlıyordu. geniş bir yay çizdi, askerler etrafından sıçradı.

Bulutlar gökyüzünden süzülerek imparatorun ayaklarının dibine indi. İmparator bir tanesinin üzerine bastığında, onu diğer saray mensupları takip etti. Daha önce nasıl kaçabildiler

Hepimizin güvende olmasını sağlamak mı? Onlar bizim hayatlarımızı umursamazken, biz onları kurtarmak için kendimizi riske atmıştık. Bencilce.

Hepsi korkak. Ama müttefiklerimi terk etmeyeceğim.

İleri atıldım, askerlerden birine saldırdım.

General Mengqi'nin kurtulması için bir yol açmak. Öğretmen Daoming gibi General Jianyun'u da yanımda savaşırken bulduğum için minnettardım; saldırılarımız dar bir açıklık yaratmıştı.

"Acele edin!" General Mengqi'ye seslendim ve aynı anda bir bulut çağırdım. Muhafızların darbeleri arasında eğilerek bize doğru koştu. Bulutun üzerine atladık ve sarayın koğuşlarının izin verdiği kadar yükseğe, gökyüzüne doğru süzüldük. Kuzey Kapısı'na yaklaştığımızda sinirlerim yıpranmıştı, Wugang'ın askerleri kaçarken düşman bulutları da peşimizden yükseliyordu - ancak Göksel İmparator ve saray mensupları çok uzaktaydı Önümüzde.

General Jianyun, "Duvarların etrafına bir bariyer inşa edildi," diye uyardı.

O ve Daoming Öğretmen enerjilerini toplayıp parlayan bir dalga halinde dışarı fırlatırken hava karıştı. Dalga görünmeyen bir kalkanın üzerinden geçerek titremesine rağmen sağlam kaldı. Uzakta, Göksel İmparator ellerini kaldırdı ve

Beyaz ve altın çizgiler halinde ilerleyen güç seli, kalkana çarparak yüzeyini delen bir kar fırtınası oluşturdu. Sonra paramparça oldu, parçaları dolu gibi etrafa saçıldı.

Engel tanımadan duvarları aştık, Wugang'ın askerleri sıkı bir şekilde peşimizdeydi. Uçuşumuzu hızlandırmak için ellerimizden büyü akıyordu, ancak her an bize yaklaşıyorlardı. Az ileride Bulut Duvarı askerleri saklandıkları yerden çıktılar. Etraflarını bir sis kapladı ve bizi görüş alanımızdan çıkarmak için uzadı. Aramızda dolambaçlı bir şekilde uçtular, gökyüzünde parçalanarak takipçilerimizi uzaklaştırdı. General Mengqi onları iyi eğitmişti.

O zaman daha rahat nefes aldım, Feimao'nun kendi bulutuna binip uçtuğunu görmek için arkama baktığımda rahatlamam yayıldı

Yeşim Sarayı'ndan uzaklaştı. Özellikle de Wugang bugün galip gelirse, kalması artık güvenli değildi.

Biri gelip yanımda durdu. General Mengqi ellerini arkasında kavuşturarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bir an için geride kalacağımı düşündüm."

Şaşkınlıkla ona baktım. "O zaman bana teşekkür değil, özür borçlusun. Benim hakkımdaki düşüncelerin bu kadar mı düşük?"

"Tüm Gökseller için yüksek değil," diye itiraf etti. "Gerçi son zamanlarda iyileşti."

Aramızdaki bu yeni rahatlığın tadını çıkararak sııttım. "Umarım gelişmeye devam eder."

Başını bana doğru eğdi, bakışları değerlendirciydi ama daha önce beni rahatsız eden şekilde değil. Daha samimi, daha az hesapçı görünüyordu. Ya da belki artık onu farklı bir gözle görüyordum.

"Bu tuttuğum arkadaşlara bağlı."

"İblisler hakkında ben de aynı şeyleri hissediyorum," dedim ona. "O zaman... birbirimizin ruhunu değiştirmeye çalışalım mı?"

Aklın var mı?" diye sordu biraz çekingen bir şekilde.

Bu bir davet miydi? Yanakları kızarmış mıydı? Bana gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve kendimi

davetini kabul etmeye meyilliydim... çünkü onu tekrar görmek istiyordum.

OceanofPDF.com

LIWEI | 力伟

A RIVAL'S SPIRIT

Liwei tahta çıktıktan sonra, son savaştan sonra, Güneş
Savaşçısının Kalbi'nin bir hikayesi.

Ay, yıldızlarla çevrili parlak bir eğriydi. Onlara bakıp da onu düşünmeyeceğim bir zaman gelecek mi? O günü hem özleyor hem de korkuyordum. Uzaklaştım Pencerenin önünde, masamın yanında oturuyordum. Sandalyeye yaslanarak gözlerimi kapattım. Karanlıkta, neredeyse Xingyin'in flütünün nağmeleri, tıpkı krallığın kaygıları bizi tüketmeden önce avlumda benim için çaldığı zamanki gibi. Sadece bu anının yankısı bile kalbimi ısıtmaya, soğuk pişmanlığımı uyandırmaya yetti.

Göksel İmparator olmaktan daha önemli bir şey olmadığına inanarak onun buradaki hayatımın bir parçası olmasını istemiştım. Tahtın gücünü hiçbir zaman arzulamamış olsam da, görevimi de bir kenara bırakamazdım. Eğer o burada mutlu olabilseydi, benim mutluluğum da tamamlanmış olurdu. Ama burası benim evim olsa da, hiçbir zaman onun evi olmamıştı. Birlikte geçirdiğimiz yıllar çok değerliydi.

Hayal ettiğimiz gibi özgürce yaşamak için daha fazla zamanımız vardı ama hayat aniden değişmiş ve ikimizi de incitmişti.

Bozuk olanı onarmaya çalıştık, neredeyse Yeni bir şey inşa etmeyi başarmıştım ama hiçbir zaman eskisi kadar güçlü olmamıştı, katlanmış bir ağı düzeltmeye çalışmak gibi. Onun için en iyisini istemek yerine hayatıma uyum sağlamasını ummak benim hatam mıydı? Yapmalı mıydım

Göksel Saray'la ilişkilerinde, ailemin gözüne nasıl gireceği konusunda ona daha iyi rehberlik edebilir miydım? Hayatı daha kolay olabilirdi ama bu onu olmadığı birine dönüştürebilirdi. Benim için değişmesini beklememeliydim, ama onu özlediğim en karanlık zamanlarda ...

Bunu yapmasını ne kadar isterdim.

Bencilce bir düşünce. Xingyin kendinden o kadar çok şey vermişti ki, ilk başta bir kenara attığım sevgisinden başlayarak. Sonra bile, yanımda durdu, beni savundu ve korudu, beni kurtardı

Wugang'ın kötülüğünden kurtardı. Onu hiçbir şeyin yıkamayacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Kimse zarar görmez değildi. Daha güçlü olanlar daha fazla dayanabilirdi ama yine de bunun bedelini ödediler.

Bir kahraman olduğunu düşünmüyordu ama o benim kahramanımdı. Kendisini tüketmiş olsa bile, kızgınlık duymadan ya da hesaplamadan kendini verdi. Kendi kederinin en kötü günlerinde Burada kalıp yüklerimi hafifletmeye çalıştı. Annemi yeni kaybetmiş ve Wugang'ın ihanetiyle zayıflamış bir taht kazanmış olarak ona yaslanmış, onun tesellisini kendi tesellimi düşünmeden kabul etmiştim. İlk başta onun kederinin derinliğini anlamamıştım ve daha sonra da bundan bahsetmek, onun için ne kadar önemli olduğunu ve bunun bizim için ne anlama geldiğini kabul etmek istememiştim. Birlikte olduğumuz sürece işleri düzeltebileceğini, unutacağını söyledi. Belki de bir zamanlar doğruydu, ama artık değil. Oradan ayrıldığında Jade Palace, ruhu neredeyse kırılmıştı ... ve ben onu bırakmıştım.

Xingyin kalbinin bölündüğünü düşünüyordu ve benimki de bölünmüştü - farklı bir şekilde olsa da. Krallığımı ve halkımı seviyordum. Hayatıma amaç, yön ve sıcaklık verdiler, Ay Tanrıçası'nın kızıyla tanışmadan çok önce. O nasıl her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptıysa, ben de öyle... O nasıl burada mutlu olamayacaksa, ben de krallığımı bana en çok ihtiyaç duyduğu anda terk ettiğimi bilerek diyarda dolaşamayacaktım. Suçluluk duygusu tüm memnuniyetimi yok edene kadar beni yiyip bitirirdi. Bana neye mal olursa olsun, şimdi yaptığım seçimde huzur vardı.

Göğsümde bir gerginlik oluştu. Bu gece, istenmeyen de olsa acı gerçeklerin ortaya çıkacağı bir gece gibi görünüyordu. I

Ama Xingyin'in İblis'le bizimkinden farklı ama daha az derin olmayan bir bağı vardı. Ona karşı itiraf ettiğinden daha fazla şey hissediyordu.

Ama bunu çok geç fark etti. Ona gelince, dersini benden daha iyi öğrenmişti, tereddütsüz onu takip ediyordu.

adanmışlık, her şeyi riske atmak, hatta onun hayatını kendi hayatına tercih etmek.

Dirseklerimi masaya dayayarak zihnimi beni bekleyen işe geri döndürdüm. Diyarların bakımı bitmek bilmeyen bir görevdi. Çözüm kavuşturmanın muazzam bir tatmini vardı. Krallığın meselelerine, ihtiyacı olanlara el uzatmaya, insanları rahatsız eden yanlışları ve adaletsizlikleri düzeltmeye. Minnettarlıkları ve övgüleri daha önce bilmediğim bir sevinç veriyordu, takdir etmeye başladığım daha sessiz bir sevinç.

Xingyin'i hâlâ özlüyordum ama o benim için kayıp değildi. Aramızdaki bağ dostluğa dayanıyordu ve diğer her şey solup gittikten sonra bile devam ediyordu. Kalmasa da ona ihtiyacım olduğunda gelirdi. Ve eğer onun için yapabileceğim bir şey olursa, sorması yeterliydi.

Kendime acımam. Ben Göksel Krallığın İmparatoruydum, gökleri ve yeri yönetiyordum. Sonsuza kadar yalnız yaşamaya, geçmişte kaybolmaya da niyetim yoktu. Dünyamı şereflelendirecek ve ona değer verecek bir eş seçecektim. Sevebileceğim birini. Hayal ettiğim gibi bir aşk olmasa da daha az olmasına gerek yoktu. Hayat mükemmel değildi; her zaman gizli yaralar, gülümsemenin altına gizlenmiş acılar, sahip olunan her mutluluğun bir bedeli vardı. Yüklerimizi elimizden geldiğince taşımalıydık, çünkü onların gerçek ağırlığını yalnızca biz biliyorduk.

Bir parşömen aldım ve kalın brokarı açtım. A Doğu Denizi'nden askeri komutanların değişimini talep eden bir mesaj geldi. Bizim askerlerimiz daha iyi eğitilmiş ve daha deneyimli olduğu için bu bizim açımızdan bir iyilik olacaktı ama Dört Deniz'deki sadık müttefiklerimizi güçlendirmek de bizim yararımıza olacaktı. Krallarına olumlu bir cevap yazdım, sonra başka bir parşömene uzandım - Altın Çöl'den, kabileleri birleştiren yeni hükümdarlarından gelen acil bir mesaj. Duyduğumuza göre, herkes bu değişikliği hoş karşılamamıştı; bazıları karşı çıksa da durum kontrol altında görünüyordu.

Okurken parmaklarım huzursuz bir ritimle masaya vuruyordu.

Kanatlı Şeytanlar Altın Çöl'de toplanıyordu.

Sayıları az olsa da, dikkat edilmezse bir damla sele dönüşebilirdi. Bu yaratıklar daha önce bize açıkça meydan okumamışlardı, ancak daha güçlü ve çok daha tehlikeli olanlarla gevşek bir şekilde ittifak kurmuşlardı. Yeni sorunlar Onları çözmemden daha hızlı bir şekilde ortaya çıktılar. Babam işleri böyle mi olurlarına bırakmıştı? İlgisizlikten değil, ama

Çünkü bir ölümsüz için bile çok fazla şey vardı.

-Katlanmak için mi?

Parşömeni bir kenara bırakıp General Jianyun'un tavsiyesini almaya karar verdim. Bir yanımda onları durdurmak için hemen Göksel Ordu'yu göndermek istiyordum ama neden burada olduklarını öğrenmemiz gerekiyordu. Varlıklarını gizlemek için çok az çaba sarf etmişlerdi.

Müdahalemizi gerektirecek bir şey yok. Eğer bu bir şaşırtmacaysa, çok hızlı hareket etmek onların ekmeğine yağ sürmek olur,

büyük planın açığa çıkmasına neden oldu. Yönetişim ince bir dengeydi, harekete geçme dürtüsü sonuçların gerçekliğiyle yumuşatılmıştı.

Başka bir parşömene uzandığım sırada biri kapıyı çaldı. Girişte bir görevli duruyordu, eğilirken gözlerini yere dikmişti. "Göksel Majesteleri, Ölümlü Kaderlerin Bekçisi ve General Jianyun görüşme talep ediyor."

İçimde bir düğüm oluşsa da girmeleri için işaret ettim. Çok önemli bir mesele olmasa bu saatte burada olmazlardı.

Önümde eğildiklerinde

"Saygıdeğer Bekçi, Ölümlüler Diyarı'nda barış sağlandı mı?" diye sormak için hiç vakit kaybetmedi.

"Göksel Majesteleri, alışılmadık bir fenomeni rapor etmek için buradayız." Boğazını temizledi ve "Bulut Duvarının yanında" diye ekledi.

Ellerim ben onları durduramadan kenetlendi. Parmaklarımı düzeltmek için zorladım ve onları kucağıma yerleştirdim.

"Ne oluyor orada?"

General Jianyun, "Altın Çöl sınırı boyunca bir güç dalgası," diye açıkladı. "Bunun o olduğunu düşünüyoruz. Bulut Duvarı Kralı."

"O öldü," dedim kendimi sertleştirerek. Ona hiç acımayacaktım. Halkıma ihanet eden, yalancı ve düzenbaz. Xingyin'i benden alan kişi.

"Ruhu hâlâ orada yaşıyor. Daha önce izlerini tespit etmiştik ve Göksel Majesteleri'nin talimatları doğrultusunda gözlemlemiştik," diye devam etti Bekçi yılmadan. "O zamanlar, defne onun bilincinin bir kısmını korumuş olsa da, onu geri getirmeye yetmemiştii."

General Jianyun, "Ancak ruhu giderek güçleniyor gibi görünüyor," dedi.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Kaba bir şekilde sordum.

"Defne mi?

Yok edilmedi mi?"

General Jianyun, "Defne kül oldu," diye cevap verdi.

"Başka bir şey onun ruhunu burada tutuyor, hatta güçlendiriyor. Ne olduğundan ya da nasıl olduğundan emin değiliz."

"Ya da kim," diye ekledi Ölümlü Kaderlerin Bekçisi sessizce.

Zihnimde belli belirsiz bir şüphe filizlendi. Xingyin, başka kim onun üzerinde ölümün ötesine uzanan böyle bir etkiye sahip olabilirdi ki?

kendisi mi?

General Jianyun nazikçe, "Daha önce mümkün olmayan şey şimdi mümkün olabilir," dedi. "Nihai dönüşüne hazırlık olarak onu Ölümlüler Âlemine gönderebiliriz."

"Ama sadece Göksel Majesteleri isterse," diye araya girdi Bekçi sakalını sıvazlarken.

Hayır, bunu istemedim; ben taştan yapılmadım. O zamanlar, Xingyin'in çektiği acılar ve yaptığı fedakârlık kalbimi yumuşatmıştı. Onun acısını hafifletmek için elimden gelen her şeyi yapmak istemiştım, hatta en nefret ettiğim ve kızdığım kişiye bile yardım etmişim. Hâlâ ona yardım etmek istiyordum ama yine de... yıllar geçtikçe onu zihnimden çıkarmaya, onun var olmadığı bir dünyaya alışmışım. Bencilliğe kapılmışım. O neden ikinci bir şansı hak ediyor mu? Benim sahip olamadığıma neden o sahip olsun?

Bu kararın istenmeyen ağırlığı üzerime çöktü. Yine de ne Altın Çöl ne de Bulut Duvarı benim alanıma giriyordu. Bu işe

kalkışmak için ne bir sebep ne de bir gerekçe vardı.

Orada, kendime daha fazla eziyet etmek için. Aşağı baktığımda parşömeni ellerimin arasında buruşmuş halde buldum. Onu düzelttim, Kontrolümü kaybettiğim için kendimi azarlıyordum.

"General Jianyun, Saygıdeğer Bekçi, geç oldu. Bu konuda daha fazla konuşmayalım." Ses tonum hiçbir muhalefete izin vermedi.

Odadan çıkmadan önce uzun uzun bakıştılar. Yüksek rütbeli saray mensuplarından öte, onlar benim saygıdeğer öğretmenlerimdi ve şimdi de en güvendiğim kişiler oldular. danışmanlar. Onlar da Xingyin'i eğitmiş ve benim gibi onun da iyiliğini gözetmişlerdi. Ama ben resmi bir emir vermiştim. Onların fikirlerini davet etmemiştim; duymak istemiyordum.

Kalktım ve odadan çıktım. Bir görevli beni takip etti, Elinde yolu aydınlatmak için bir fener tutuyordu; ziyaretçilerimi içeri buyur eden de oydu. İç odamın kapısında durdu ve döndü. Yanakları kızarmıştı, bana doğru bir adım atarken parmakları fenerin sapını sıkıyordu. Çok güzeldi, güzel gözleri ve narin yüz hatları, beline kadar uzanan uzun saçları. Belki de bu geceki anılardan sonra savunmam azalmıştı ama içimde beklenmedik bir sıcaklık uyandı. Uzun bir süre olmuştu. Bu arzu fısıltısını hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Kendimi bir başkasının sıcaklığında kaybetme, kollarını etrafımda hissetme, nazik okşamalarına kapılma arzusu. Bu değil miydi yalnız bir yatağa tercih edilir mi?

Ben konuşmadan öylece dururken gözleri parladı. Hemen gözlerini indirdi ve kırmızı dudaklarını ısırıldı. "Bu gece sizinle ilgilenebilir miyim, Göksel Majesteleri?" diye mırıldandı, sesi alçalarak.

Kısa süreli büyü bozuldu. Xingyin'in anıları üzerime hücum etti. Onda hiçbir yapmacıklık, hiçbir sahte alçakgönüllülük yoktu. Bir başkasını istemiyordum, en azından bu gece.

Başımı salladım, ses tonum kesikti. "Gidebilirsiniz."

Kaşları çatıldı ve gülümsemesinin altında hızla gizlenerek eğilip geri çekildi. Duyguları İstenildiği zaman takılan ya da çıkarılan bir maske gibiydi.

samimiyetsizliğe uyumluydu. Muhtemelen böyle bir piyon olmak için eğitilmişti, metresi için avantaj sağlayabileceği herhangi bir duruma itilmek için. Ya da belki de sadece hırslıydı, iyiliklerini en iyi şekilde takas etmeye çalışıyordu. Babam bu teklifleri duygusuz bir kolaylıkla kabul etmiş olabilirdi ama böyle bir manipölasyon beni soğuttu, arzu aklımdaki son şeydi.

O gece huzursuz bir gerginlikten uyuyamadım. General Jianyun ve Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'nin bana söylediklerini görmezden gelmek doğru gelmiyordu. İblis'i hayattayken ne kadar küçümsemiş olursam olayım, yaptığı fedakârlığın onuru için ona borçluydum. Artık onları bu isimle çağıran çok az kişi var ama ondan bir İblis olarak nefret etmek daha kolaydı. Yine de Xingyin'i hayatta tutmuş, biz ona yardım edebilecek kadar yaklaşıp kadar onu Wugang'ın gazabından korumuştı. Onu korurken ölmüş ve bunu yaparken de krallığımızı korumuştı.

Bu yüzden mi onu unutamıyordu? Onu bu yüzden sevdiğini düşünerek kendimi kandıramazdım, onu daha önce de sevmişti. Kokulu Dut Korusu'ndaki öpüşmelerinin anısı hâlâ aklımdan çıkmıyordu, vücutlarının birbirine nasıl oturduğu, ona nasıl baktığı -tıpkı bana baktığı gibi. İblis son nefesini vermeden çok önce onu kaybetmiştim.

Yataktan kalkıp üzerime bir bornoz geçirdim ve saçlarımı tepeden topladım. Odadan çıkarken muhafızlar da peşimden geldi. Garip saatlerde uyanmama alışmışlardı. Ama beklediğim gibi çalışma odama gitmedim, onun yerine Yeşim Sarayı'nın ana kapısına yöneldim.

Askerlerden biri boğazını temizledi. "Göksel Majesteleri, saraydan ayrılmak istiyorsanız General Jianyun'a haber verelim mi?"

"O benim bakıcım değil." Sertçe konuştum, sinirlerim gerilmişti. Yine de beni uyarmakta haklıydı, özellikle de Altın Çöl'de son zamanlarda yaşanan huzursuzluk ve aramızdaki Bulut Duvarı ile olan ilişkim. Artık daha fazla

pervasızca, çünkü ben taçtım. Bana verilecek herhangi bir zarar Göksel Krallık'ın onuruna verilmiş olacaktı.

"Bize eşlik etmeleri için bir muhafız birliği çağırın," dedim daha dengeli bir şekilde.

Geldikleri anda bulutlarımıza bindik. Tek başıma uçtum, askerler arkamdan yaklaşıyordu. Rüzgar soğuktu, gökyüzü kapkaraydı. Uçuşun vahşiliğinin ortasında, derin derin nefes aldım,

Sınırsız ufukların özgürlüğünün tadını çıkarıyordum. Saraydan, onun gönüllü tutsağından ayrılalı çok uzun zaman olmuştu. Halkımın arasında yürümeli, dilekçelerde okumak yerine onların sözlerini duymalıydım. Bir kaide üzerindeki bir heykelden ziyade etten ve kemikten bir hayat yaşamalıydım.

Çölün kumları ay ışığında neredeyse bembeyaz parlıyordu. Bulutlarımız alçalırken askerlere seslendim. "Burada bekleyin. Ben yalnız gideceğim."

İçlerinden biri endişeyle, "Göksel Majesteleri, bu tehlikeli olabilir," dedi. "İçimizden bazılarının Sana eşlik edeyim mi?"

"Kendimi savunabileceğimden şüphe mi ediyorsunuz?" Yıllarca onlarla birlikte eğitim almışken beni çaresiz görmeleri canımı sıkıyordu. "Kendimi koruyacağım. Burada kum ve buluttan başka bir şey yok."

Muhafızlar ihtiyatlı bakışlar attılar ama başka bir itirazda bulunmaya cesaret edemediler. Bu sadece yalnızlık değildi. Yalnız kalmak istesem de bu geceyi arzuluyordum. Burası çok fazla yakıcı anıyı çağırıyordu, gizlenemeyecek kadar derine inen anıları. Dahası, eğer gerçekten başka bir karşılaşmamıza tanıklık etmesini istemedim.

Yürümeye devam ederken şüphelerim beni ele geçirdi. Neden buraya gelmiştim? Merak mıydı? Kapanış arzusu mu? Bir parçam onunla yüzleşmek istiyordu - eğer hayatta olsaydı, ona hak ettiği gibi vurmaktan zevk alırdım. Ancak bu tür duygular geçmişe aitti - eskiden kim olduğumuzun serseri parçaları, yankıları, gölgeleri.

Sınırın kenarında durdum. Kraliçelerinin hükümdarlığı döneminde ilişkiler düzelmiş olsa da, önceki

Anlaşma hâlâ geçerliydi; izin almadan Bulut Duvarı'na geçemedik. Bunun bir önemi yoktu, çünkü çok az Göksel buraya girmek istiyordu, çoğu eski inançlarına ve önyargılarına bağlıydı. Bu geçici barışı bozmayacaktım; onlar bize karşı harekete geçmek için bir sebepleri olmazdı. Wugang'a karşı kısa süreli ittifakımıza rağmen onlara güvenmiyordum. Özellikle krallarının ölümünden sonra her iki tarafta da hâlâ çok fazla kızgınlık vardı.

Dikkatle, burayı çevreleyen enerjiyi inceledim. Tanıdık olmayan bir koku havaya karışmıştı, çam kokusu. Yavaş bir nefes alarak büyümle uzandım ve görünmeyeni aramaya koyuldum. Benim yeteneğim Hayat, bir ölümsüzün varlığına, hatta gölgesine dair keskin bir farkındalık veriyordu. Onu hissedene kadar durgunluğu sabırla inceledim. Ruhunu, ondan geriye ne kaldıysa.

"Neden buradasın?" Yüksek sesle konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

bir ruhla konuşmaya çalışıyorlardı. Konuşamadılar, hissedemediler, bizim için kayboldular. Yine de neden onun etrafında her zaman hissettiğim gerilimi hissediyordum? Bildiğimiz her şeye meydan okusa da onun varlığının farkındalığını.

Cevap gelmedi. Arkamı döndüğümde rahatlardım, ama sonra üzerime bir soğuk dalgası yayıldı, su damlacıkları Ellerimin arkasında boncuklar oluşuyor, kollarıma yayılıyordu. Yine de gökyüzünde bulut ya da yağmur yoktu. Bir ruh elementleri kontrol edemezdi... ancak İblis sıradan bir ölümsüz değil, diyarımızın en güçlülerinden biriydi.

Bekledim. Herhangi bir şekilde ortaya çıkması onun için büyük bir çaba olacaktı. Önümde bir şey parıldadı, bir ışık kümesi, o kadar soluktu ki alacakaranlıkta bir iz gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?" Yüksek sesle sordum.

Işıklar titriyordu, bir fısıltı bilincime doğru kayıyordu: Ölümlüler Diyarı. Beni oraya gönderecek misin? Kelimeler sanki konuşmak için büyük bir çaba sarf ediyormuş gibi kopuk kopuk geliyordu. Ama şüphesiz oydu.

"Neden?" Nezaket gösterecek havada değildim. Ölmüş olsa bile içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyordu.

Bir sonraki sözlerinden önce uzun bir sessizlik oldu. Geldiğinde ilk başta hiçbir şey hissetmedim. Ama tekrar tekrar geldi, benimle konuşurken ağlıyordu, ta ki bir gün ... Unutkanlıktan uyandım. Bana ihtiyacı var. Benim ona ihtiyacım olduğu gibi.

Bunu duymak canını acıtmıştı. Zalim olmak ya da böbürlenmek istememişti; o bir ruhun gölgesiydi, bir hatıra kırıntısına tutunuyordu - ama yine de acıtıyordu. Büyümü yönlendirerek, konuştuğu bağı güçlendirmek için bir büyü hazırladım ve kelimelerinin oluşmasını kolaylaştırdım.

"Onu hak etmiyorsun," dedim ona şiddetle.

Çabalayacağım.

"Neden Xingyin'le kendin konuşmadın?" Ben talep ettim.

Hâlâ yas tutuyor. Sebepsiz yere onu umutlandırmak istemiyorum. Ona daha fazla acı çektirmeyeceğim.

Göğsüm daraldı. Bencilce onu kendisine bağlayacağını düşündüm, ölümde bile. Yine de onun için en iyisini istiyordu.

-Ben de öyle yapmalıyım.

Eğer bunu yapmazsanız, sizi suçlamayacağım. Daha önce, eğer

onu senden alabilseydim, seni hiç endişelendirmezdim.

Ses durakladığında, bir öfke dalgasına karşı koydum.

Ama reddedersen, o zaman burada ne kaldıysa bitir. gelmeyi bırak. Onu boş bir umuda bağlamak istemiyorum. Yaşamasını istiyorum.

"Benimle bile mi?" Bu bir alay değil, bir testti.

Evet, seninle bile. Sözcükler öfkeyle ağzından döküldü ve ardından "Eğer bu onun seçimiye" diye ekledi.

Kafa karışıklığı içimde savaşıyor, unuttuğumu sandığım eski arzular intikam hırsıyla yeniden ortaya çıkıyordu; çünkü yapmam gerekenle yapmak istediğim tamamen farklı şeylerdi. O zamanlar Wenzhi'yi restore etmek mümkün değildi, verilecek gerçek bir karar yoktu. Şimdi bununla ve açık tutmak istediğim bir kapıyı sonsuza dek kapatma ihtimaliyle karşı karşıyaydım.

Geçtiğimiz yıllarda onun öldüğüne inandığımızda

Xingyin'in kaybıyla barıştıktan sonra bir gün bana

dönebileceğini hayal ederek ara sıra zihnim dolaşıyordu.

Ama bu mümkün olsa bile... Onun bu şekilde, razı olduğu biri olmasını istemiyordum. Bir teselli ödülü. Bir keresinde yeterli olacağına inanırdım; neredeyse

Onu yanımda tutmak için her şeyi yapardım. Ama ikimiz de daha iyisini hak ediyorduk.

Ona karşı bencil olmayacağım. Xingyin seçtiği kişiyle bu şansa sahip olmalıydı. Ona gelince, bir

Xingyin'in kararlılığına, geri dönmek için yapacaklarına -

ölümün kendisiyle savaşarak, ona geri dönmenin yolunu

bulmak için- duyduğu kin dolu saygı pekişti. Her şeyden

sonra, Xingyin'in onu ilk sıraya koyacak, onu güvende

tutacak, onun mutluluğunu her şeyin üstünde tutacak biri olacaktı, hatta kendisinininkinin bile.

Bir zamanlar bana yaşattığı o aşkı, o her şeyi tüketen

tutkuyu nasıl da istiyordum. Onu tekrar bulacaktım. Bunu

hem onun için hem de kendim için, birbirimiz için

yaptıklarımız için yapacaktım.

"Sana yardım edeceğim." Kalbimdeki burkulmayı görmezden geldim. "Ölümlüler Âlemine girmene ve dünyamıza dönene kadar onların arasında yaşamana izin vereceğim. Bir ölümlü olarak bunların hiçbirini hatırlamayacaksın, ancak ölümsüz anıların ve gücün, dünyamıza döndüğünde geri getirilmek üzere korunacak."

Bedeli nedir, Göksel Majesteleri? Bu kadar kolay kabul edeceğinizi hiç düşünmemiştim.

beni süründürüyor.

"Bunun kolay bir yanı yok," dedim dürüstçe. "I senden hala nefret ediyor. Ama onun seni sevdiği gibi senin de onu sevdiğine inanıyorum. Sadece şunu bil: Eğer ona zarar verirsen, bedenini ve ruhunu yok eder, Dört Deniz'e gömerim."

Işıklar daha da parladı. Denemekte serbestsiniz. Ruhun sözlerinde bir sertlik vardı, ölümden bile kibirliydi. Ama asla bir sebebin olmayacak.

Verdiği cevap öfkemi körüklemeliydi, ancak yılmaz bir sözle barış sağlandı. Belimden, Faniler Âleminden çıkarılmış sarı yeşim taşından bir süs eşyası çıkardım. Onun ruhunun özünü taşıyacaktı,

ölümlü bir form tarafından sahiplenilmesine izin vermek. "Ruhunu topla."

Teşekkür ederim, Göksel Majesteleri. O kadar ciddi, o kadar içten konuştu ki gözlerim nemlendi.

Hava şiddetli bir şekilde titredi, kumlar yükseğe sıçradı.

Kumlar

Wenzhi'nin ruhunun ışıltılı zerrelere taşın etrafında kavis çizdi, ardından tek bir ışıklı küreye dönüştü. İçinde sürüklendi

mürekkebin ipeğe yapışması gibi yeşim taşının içine battı. Taş parıldadı, dokunduğumda soğudu, şimdi onu kaplayan bir don parlaklığı vardı. Onu bir parça bezle sardım ve kuşağımın içine sıkıca soktum.

Yarın, onun ruhunun bu parçalarını Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'ne teslim edeceğim. Wenzhi, Ölümlü Kaderlerin dünyamızı terk etti. Yavaş yavaş, varlığının yankıları buradan kaybolacaktı - ta ki hiçbir iz kalmayana kadar.

Bunun ne kadar süreceğini bilmiyordum ama hazırlandım,

Xingyin'in o zaman bana geleceğini biliyordum. Bunca zaman mesafesini korumuş olsa da, Wenzhi'nin ruhunun yokluğunu hissettiğinde, cevaplar aramak için gelecekti ... ve onları ona verecektim. İçimde bir sızı, sessiz bir protesto vardı ama bu sızı yeni keşfedilen bir sıcaklıkla hafifliyor, kıskançlığın ve kaybın kalan kalıntılarını silip süpürüyordu.

Onun ıstırabını dindirmek, hayatına umudu geri getirmek büyük bir keyif olurdu. Ve belki de o huzura kavuştuğunda, ben de kendi huzurumu bulacaktım.

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

WENZHI | 文智

SUN MOON TEAHOUSE

Güneş Savaşçısının Kalbi'nin bitiminden sonra, Xingyin Ölümlü
Diyar'da Wenzhi ile tekrar karşılaştığında.

—

Akşam güneşinin ışığı pencereden içeri süzülüyor, odayı altın rengine boyuyordu. Gün batımı yaklaşıyordu, dünden beri beklediğim an gelmişti. Görevlim bana geçici olarak siyah broker bir kuşak önerdi, kararsızlığıma alışkın değildi. Önceki önerilerini bir kenara bıraktığım için kendimde değildim. Ama şimdi, yola çıkmak için sabırsızlanarak kuşağı belime bağladım, ardından cübbemin kıvrımlarını düzelttim. Kız kardeşim bu gece kıyafetim üzerinde nasıl düşündüğümü bilseydi gülerdi, misafirimi etkilemek istiyordum ama zenginliği göstermiyordum. Buluşacağım genç kadının bunu pek umursamayacağını hissediyordum. Şimdiye kadar başkalarının hakkımda ne düşündüğünü hiç dert etmemiştim. Dün ona söylediğim gibi, daha önce tanıştığımızı hissediyordum ve o bana tanıştığımızı garanti etse de, onu unutmayı aklımın ucundan bile geçiremiyordum.

Dikkatimi çeken görünüşü değildi, gerçi kesinlikle dikkat çekiciydi. Onun kendinden emin tavırları? Düşünceden yoksun doğal zarafeti mi? Ya da

Yaşının ötesindeki bilgelik gözlerine mi yansımıştı? Şu anda bile zihnim kısa karşılaşmamızın anılarıyla dolup taşıyor, kalbim önümüzdeki akşamın beklentisiyle hızlanıyordu. Daha önce hiç kimse benden böyle bir tepki almamıştı. Başkaları olsa da -güzel, asil doğmuş, Dünkü kadınla ilgili bir şey içimi merakla doldurdu.

İlk başta bu açıklanamaz bağlantıyı görmezden gelmeye, mantık yürütmeye çalışmıştım. Yine de o da bir şeyler hissetmiş olmalı ki benimle konuşmaya devam etti, ayrılmak için acele etmedi.

Dahası, davetimi kabul etmesi beni tekrar görmek istediği anlamına geliyordu.

Daha önce kitaplardan ve oyunlardan küçümsediğim tanıdık olmayan duygular beni sardı. Hareket edişini, dudaklarının kıvrımını, boynunun kavisini hatırladıkça kanım ısındı. Bu arzu muydu? Onu hiç istemediğim kadar istiyordum.

Bir başkasını istiyordum ama hissettiklerimi küçümsemiyordum. Fiziksel çekimden öte, onun yanından ayrılmak istemiyordum, ta ki tekrar buluşmak için ondan bir söz alana kadar. Varsayımına karşı çıkacağından korkmasaydım, aynı gün onu görmek isterdim.

Evimden çıktım, sokaklarda hızlı adımlarla ilerledim, henüz erken olmasına rağmen çayevine ulaşmaya hevesliydim. İçeri girdiğimde, sahibi beni selamlamak için acele etti ve eğilerek selam verdi.

"Sayın Bakan, avluda göle bakan her zamanki masanızı ister misiniz?"

"Evet, bir istisna dışında," dedim ona. "Bu gece bahçenizi tek başıma kullanmak istiyorum."

Bakışları açgözlülükle parladı. Kabul edecekti, sadece fiyatı garantilemem gerekiyordu. "Bugün hava güzel," dedi. pişmanlık içinde içini çekti, şimdiden tazminat olarak ne alabileceğini hesaplıyordu. "Gölün en iyi manzarası avludan görüldüğü için pek çok müşteri hayal kırıklığına uğrayacak."

"Onları başka bir yerde rahat ettirebileceğinize inanıyorum?" I

ona bir kese uzattı, bir aydan fazla bir süre içinde gümüş

Kira.

"Sayın Bakan çok cömert davranıyor. Kabul etmeye cesaret edemem." Mütevazı sözlerine rağmen parmakları kesenin iplerini ustalıkla çözdü. İçine bakarken gözleri yuvarlaklaştı.

"Bu adil olur," dedim gülümseyerek. "Ayrıca diğer konukların bizi görmemesi için pavyonun etrafına paravan yapılmasını istiyorum. Ayrıca en iyi şarabınızı ve yemeğinizi servis etmelisiniz."

"Size en iyimizden başka bir şey sunmaya asla cüret edemeyiz," diye itiraz etti hemen. "Yemeğinize eşlik edecek bir müzisyen ve şarkıcı ister misiniz?"

Müzik benim için bir tutkuydu, ama bu gece yabancıların izinsiz girmesinden. "Köşke bir qin bırakılmasını sağlayabilir misiniz? Kendim çalabilirim."

"Sayın Bakan, bu gerçekten de özel bir konuk olmalı." Ses tonunda spekülasyonla karışık bir merak vardı.

"Öyle," dedim ciddiyetle. "Ona saygılı davrandığınızdan emin olun." "Edeceğiz, Sayın Bakan. Kaç tane refakatçiniz var?"

bu akşam size ve misafirinize hizmet etmek ister misiniz?"

"Yok." İtirazı engellemek için kararlı bir şekilde konuştum. "Yemeği getirdikten sonra gidebilirler."

Çayevi sahibi şaraplarıyla olduğu kadar dedikodularıyla da ünlü olduğu için, görevlilerin söylediğimiz her şeyi rapor edeceklerinden emindim. Dilimin ucuna bir uyarı geldi, onu söylentileri yaymaması konusunda uyarmak istiyordum ama bu çırayı ateşe vermek gibi bir şey olurdu. Dahası, bu tür haberlerin yayılması, adaylarını acımasızca önüne seren çöpçatanlara ve bir tanışma fırsatı yakalamak için kız kardeşimle dostluk kurmaya çalışan daha kurnazlara hoş bir soluk aldırabilirdi. Kral en küçük kızıyla nişanlanacağını bile ima etmişti. İdeal bir eş, kraliyet soyundan gelen, tatlı olduğu kadar güzel olduğu da söylenen, bir yıl içinde beni sıkabilecek biri. Teklifi soğukkanlılıkla değerlendirmiş, ayrıcalığı heves eksikliğime karşı tartmıştım. Yine de şimdi çarpıcı bir netlikle kralın ailesine katılmayacağımı biliyordum. Ben yaptım

onun lütfedeceği hediyelere ihtiyacım yoktu. Dünkü kadın hayatımın yönünü rüzgara bırakmıştı. Aramızdaki şey neydi? Bir günlük tanışıklığın ardından bunun aşk olması imk nsızdı.   g d lerim bu düşünceyi reddetmiş olsa da, daha büyük olasılıkla onu daha fazla tanıdıkça solacak geçici bir fanteziydi. Her neyse, cevaplarımı bu gece arayacaktım.

Avluda, ana pavyona giden kemerli köprüden geçtim. Gözlerim köprünün üzerinde gezinerek her şey düzenliydi. Kız kardeşim sık sık her şeyi titiz bir hassasiyetle planladığımı dalga geçerdi. Bakan olmadan önce kraliyet ordusunda görev yapmıştım, En avantajlı araziye, saldırı veya savunma için ideal koşulları hızla tespit etmeyi öğrenmek. Bu gece bir savaş olmasa da, sonuç daha az önemli değildi. Zaferin geçici tatmini için değil -her ne kadar bundan zevk alsam da- neyin gerçekten hayati olduğuna dair keskin bir   g d ye sahip olduğum için.

Zengin sandal ağacı kokusu havaya yayılıyordu. Yol boyunca tütsü yakıcılar yerleştirilmişti. Bir görevliye onları kaldırmasını işaret ettim, sonbahar esintisinin ferahlığını tercih ediyordum.  pek perdeler ustalıkla yerleştirilmişti, Bizi  ayevinin diğer müşterilerinden koruyordu. Yukarıdaki dallardan sallanan fener dizileri, beyaz ve altın tonlarında ışıldıyordu. Avlunun her yerinde çiçekler vardı, canlı ve hoş kokuluydu. Ama beni her seferinde buraya çeken güzellik, g l  çevreleyen, güneşi ve ayı heybetiyle yansıtan dağlarda yatıyordu. Ben ne şairdim ne de Sanat ydım ama bu manzara içimde bir fırça tutma, gökyüzüyle birleşen ve doğüstü bir ışıltıyla alevlenen dalgaları yakalamaya çalışma arzusu uyandırdı.

Eğer dünyamızda sihir varsa, bu yerde de olmalı.

Görevliler ellerinde yemek tepsileriyle geldiler. Porselen tabakları ve k seleri mermer masanın üzerine koydular, her bir yemek yörenin ünlü lezzetlerinden biriydi: kızarmış bıldırcın, otlarla haşlanmış tavuk, kızarmış deniz kulağı, gevrek yengeç pençeleri, zencefile buharda pişirilmiş bambu istiridyeleri, tatlı nil ferle doldurulmuş hamur işleri

yapıştırın. Bir sūrahi şarap, bir çift uyumlu fincanla birlikte yan tarafa yerleştirilmiş ve siyah lake bir qin yan masanın üzerine konmuştu.

Görevliler ayrılırken içimi bir kuşku kapladı. Gelmezse onu nasıl bulacaktım? Adını bile bilmiyordum - gülünç bir durum. Bu hataya izin vermek ne kadar dikkatsizceydi. O zamanlar kendimde değildim, duygularımın çalkantısını anlamaya çalışıyordum. Onun benim için kaybolabileceği düşüncesi dayanılmazdı. Bunun olmasına izin veremezdim; yoluma ne çıkarsa çıksın onu tekrar bulacaktım. Artık ihtiyat ve mantık değil, daha derin ve çok daha kaotik bir şey hüküm sürüyordu. Enstrümana bakarken, parmaklarım sinirlerimi yatıştıracak bir şarkı çalmak için kaşınıyordu-

Ayak sesleri duyuldu; biri yaklaşıyordu. Göstermek için Acele etmek yakışık almazdı ama bekleyemeyecek kadar sabırsızdım. Pavyonun kenarına doğru yürüdüm, nabzım karasevdaya tutulmuş tecrübesiz bir çocuk gibi hızla atıyordu.

Orada, köprünün diğer ucunda durmuş, benim ona baktığım gibi o da bana bakıyordu.

Aramızdaki sulara nilüferler açmıştı -mevsim için geç kalmışlardı- ama o hepsini gölgede bıraktı. Dudakları bir gülümsemeye dönüştü, çenesindeki ilgi çekici izin üzerine yerleşti. Kimilerine göre bir kusurdu bu ama yüzüne ender rastlanan bir güç katıyordu. Belki de önyargılıydım, tüm kusurlarını erdeme dönüştürmeye meyilliydim ve ona bakmaya devam ettiğimde, yanaklarına hafif bir kızarıklık yayıldı. Benim yaşımda görünüyordu, belki biraz daha gençti ama gözlerinde derin bir bilgi vardı. Bu ifadeye aşinaydım: yenilmemiş umut, yenilmiş

Acıların ve kayıpların sınavlarından yükseliyor. İçimi bir şefkat kapladı. Eğer bana izin verirse, iyileşmesine yardım edecek ve onu güvende tutacaktım. Kimse onu bir daha incitemeyecekti. Duygularımın gücü beni bir kez daha sarstı. Bu aşk değilse ne olabilirdi? Ama tüm hislerime karşı koyan akıl almaz kesinliğe rağmen aceleci davranmayacaktım. Bu duyguları çok erken açığa vurmayacak, onu uzaklaştıracak beklenmedik bir hamle yapmayacaktım.

Yukarıdaki bulutlar bronz rengindeydi, güneş ışığı kehribar rengine doğru derinleşiyordu. Bana doğru gelirken cübbesi rüzgârda dalgalanıyordu. Eteğine yumuşak renklerde çiçekler işlenmişti. Daha önce başka birinin giysilerindeki bu tür ayrıntıları hiç fark etmemiştim ve bunlardan bu kadar zevk almamıştım. Yavaş bir nefes alarak köprünün tepesinde onunla buluşmaya gittim, saygılı bir mesafeyi korumaya dikkat ederek ama olabildiğince de yakın olarak izin verirdi.

"Geldiğiniz için teşekkür ederim." Daha fazlasını söylemek, görünüşüne iltifat etmek istiyordum ama iltifat etmek bana kolay gelmiyordu, belki de bu yüzden bana soğuk diyorlardı.

"Elbette geldim," diye cevap verdi. "Ben sözümü tutarım."

"Ben de öyle," dedim ciddiyetle. "Üşüdünüz mü? Köşkün içinde oturmak ister misiniz?"

"Rüzgâr beni rahatsız etmiyor." Bakışları arkama kaydı. "Burası söylediğin kadar güzel."

"Yakında ay doğacak." Köprü boyunca yan yana yürüdük, başının tepesi neredeyse benimkine değiyordu.

omuz. "Farklı bir ışık altında olsa da manzara aynı güzellikte."

"Ay beni her zaman mutlu eder." Yüzü benimkine doğru eğildi. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum."

Keyfim yerine gelmişti ama pavyona girdiğimizde memnuniyetimi gizleyerek masadaki yemekleri işaret ettim. "Ne sevdiğini bilmiyordum-"

"Demek her şeyi sipariş etmeye karar verdin," diye gülerek araya girdi.

Kendimi daha rahat hissederek sııttım. "Hazırlıklı olmayı severim." "Biliyorum. Yani... bu çok açık." Yüzü düştü, bir an

Sonra tekrar parladı, gözlerinde beklenmedik bir parlaklık belirdi.

"Sen iyi misin?" Nazikçe sordum. "Sıkıntılı görünüyorsun."

"Sadece geçmişten dolayı. Ama şimdi önemli olan gelecek."

Tereddüt ettim, kendimi onunla aynı fikirde olmama konusundaki içgüdüsel isteksizliğimin üstesinden gelmeye zorladım. "Geçmiş, değişmeyi ya da yolumuza devam etmeyi seçsek de, kim olduğumuzun içine gömülüdür. Geçmişimiz olmadan, işaretlenmemiş kâğıt parçalarından ibaret oluruz."

Bakışlarımı sessiz bir sakinlikle karşıladı. Çok az kişi utanmadan ya da hesaplamadan bana böyle bakmaya cesaret edebilirdi. "Peki ya yeni başlangıçlar?"

"Bunlar bile geçmişe bağlıdır, çünkü eski olmadan yeni olamazlar. Geçmiş ne olursa olsun, göz ardı edilmemelidir. -Ama kabul edilmiş, kucaklanmış, benimsenmiş. Ancak kim olduğumuzu ve şimdi ne olduğumuzu anladığımızda geleceğimize sahip çıkabiliriz."

"Haklısın. Buna içelim," dedi hararetle, kadehlerimizi doldururken şarap sürahisini kaldırdı. "Önümüzdeki günlere."

Ben de onun gibi kadehimi boşalttım. Bu şarap gerçekten de çayevinin en iyilerinden biriydi; yumuşak ve tatlıydı, kokusu ise zengin ve dolgundu. Çayevinin ana salonundan havaya hafif bir müzik dalgası yayılıyordu. Bakışları buradaki

qin'in üzerine düştüğünde, yüzünde garip bir hüzün belirdi.

"Çalıyor musun?" Ben sordum.

"Biraz, ama pratikten fena halde yoksunum."

"Benimle çalabilirsiniz. Eğer bir enstrümanınız yoksa, evimde birkaç tane var." Sessizliğe gömüldüm, çok hızlı bir şekilde sınırların ötesine geçtiğim için kendimi azarladım. Nezaketen. "Kız kardeşim de burada olacak," diyerek şüphelerimi giderdim - gerçi bu gece beceriksizliğime nasıl da gülecekti.

"Teşekkür ederim, memnuniyetle kabul ederim." Masaya doğru eğildi. "Bana buradaki hayatınızı anlatır mısınız?"

Başkası olsa daha temkinli davranırdım ama onun yanında bu tür endişelerim ortadan kalktı. "Annem ve babam tüccardı, başlangıçta refah içindeydiler ama şansları yaver gitmedi ve servetlerini kaybettiler. Ancak kız kardeşim ileri görüşlülüğüyle

ve ben iyi eğitim almıştık. Kralın sınavını geçerek onun ordusunda ve daha sonra da sarayında bir yer edindim."

Başarılarımdan hafifçe bahsettim, üzerinde durmak istemedim, onun hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesliydim.

"Size bakan diyorlar. Ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Devlet meselelerinde tavsiyelerimi sunuyorum, krala yol gösteriyorum.

elimden gelenin en iyisini yaparım. Hepsinden önemlisi, tehdit altında olmadığı sürece krallıkta barışı korumak için çalışıyorum."

"Barış sizin için önemli mi? Güç ve hırs ne olacak?" diye ani bir şiddetle sordu.

Yüzünü inceledim. "Bunlar senin için önemli mi?"

"Etmemeli mi?"

Sorusunu düşündüm ve dürüstçe cevap vermek istedim. "Sundukları şey için önemlidirler: özgürlük, güvenlik, saygı. Yine de herkesin farklı bir hayali vardır ve hayatın bir parçası da bunun ne olduğunu çözmektir."

"Bana rüyalarından bahset."

Benden gerçekleri, hatta hiçbir zaman söylemek zorunda hissetmediğim kısımları bile alma konusunda ne kadar yetenekli olduğuna hayret ettim.

daha önce ifşa etmedim. "Seninkini paylaşacak mısın?" Ben

de karşı çıktım.

Başını salladığında, "Tanıştığımızdan beri hayallerim değişti," dedim açık açık. "Artık her günümü

bu geceki gibi."

Yüzünde bir gülümseme belirdi ama yine de konuşmadı, elleri masanın üzerinde titriyordu.

"Sözlerim seni korkutuyor mu?" Sessizce sordum. "Kolay kolay korkmam. Ben ... mutluyum."

Ani bir hafiflik içimi doldurdu, içtiğimiz şarap kadar baş döndürücü ve tatlıydı. Kadehini yeniden doldurdum, dikkatimi dağıttığı için mutluydum. "Şimdi senin sıran. Bana kendinden bahset; nerelisin, hayatın, hayallerin?"

"Mutlu olmak istiyorum." Dikkatimden kaçmadı. cevaplamak istediği soruyu seçti. "Uzun bir süre boyunca mutluluğun ne kadar değerli olduğunu fark etmedim, daha büyük veya daha acil talepler yerine onu hep bir kenara ittim. Tadını çıkarmayı, bu duyguya değer vermeyi öğreniyorum."

"Peki ya şimdi?" Araştırdım.

"Bencilleşiyorum." Fincanı dudaklarına götürdü. "Ondan vazgeçmek istemiyorum."

"Ben de öyle."

Sessizliğe büründük, her birimiz diğerinin söylediklerinin üzerinden geçiyor gibiydik.

"Herhangi bir pişmanlığınız var mı?" diye sordu.

"Zor seçimler yapmak, kendimi ve ailemi diğerlerinden üstün tutmak zorunda kaldım. Servet, onu talep edenlere akar, Tabii doğma şansına sahip değilseniz." Açıkça konuştum, bir yanımda bunun onu itebileceğinden korkuyordu, ama onun dürüstlüğü her şeyden çok değer verirdi.

"Geçmişinizle ilgili herhangi bir şeyi değiştirmek ister miydiniz?"

"Hayır. Çünkü beni sana getirdi." Kızarıırken ekledim, "Bunlar boş sözler değil; söylediklerimde ciddiylim."

"Her zaman yapıyorsun."

"Her zaman mı?" Merakla tekrarladım.

"Demek istediğim, bir şey söyleyip başka bir şey kastederek anlamsız görünmüyorsunuz." Aceleyle konuştu, boğazı düğümlendi.

Onu zorlamayacaktım. "Bana kendinden biraz daha

bahset." "Başka ne bilmek istiyorsun?"

Bakışlarım onunkileri tuttu. "Her şeyi."

Gülümsemesi neredeyse şefkatliydi. "Bu gece sahip olduğumuzdan daha fazla zaman alacaktır."

Gözleri aşağıya doğru kayd1, dudakları birbirine yapıştı. Kaçınma, bunu çok iyi tanıdım. Her şeyimi sordu ama kendini sakladı. İncinmişti, bunun farkına vardığımda öfkem beni sarstı. Yine de ona baskı yapmayacaktım. Sabırlı olacak ve zamanla kendini bana açacağına güvenecektim.

"O zaman bana ertesi gün ya da ondan sonraki gün söyle - bana ne kadar izin verirsen."

Başını bir yana eğdi. "Daha yeni tanıştık. Nasıl böyle şeyler söylersin?"

"Aklımdan geçeni söylemekten, istediğimin peşinden gitmekten asla korkmadım."

"Oh." Ses tonuna bir soğukluk yayıldı. "Çok fazla 'arayış' oldu mu? Kovalamaktan hoşlanıyor musunuz?"

Ses tonunu kıskançlık mı keskinleştirdi? Şiddetli bir memnuniyet

Bu düşünce beni sardı. "Avına göre değişir." Cevabım onu içnelemek, bu savunmasız anda ne yapabileceğimi okumak için tasarlanmıştı.

Gözleri bir bıçak kadar keskin parladı. "Sana şans dilerim, ama herhangi bir avla ilgilenmiyorum."

"Bahse girerim kimsenin avı olamayacak kadar yeteneklisiniz," dedim tüm samimiyetimle.

"Neyim ben o zaman?" Bir meydan okuma notası çınladı.

Bu

Neredeyse bir oyun gibiydi, her birimiz kendimizden çok fazla şey açığa vurmak istemiyorduk ama diğerini itiraf etmeye cesaretlendiriyorduk.

Yine de bazı sırların bozulmadan kalması daha iyiydi.

"Henüz bilmiyorum," dedim. "Ama seni bir kelebek ya da ötücü kuş olarak görmüyorum. Sen kafese kapatılacak ya da başkasının süsü olacak biri değilsin. Seninle oyun da oynamayacağım, çünkü sen kandırılacak ya da kazanılacak bir ödöl değilsin."

"Bir süs değil. Bir ödöl değil." Fincanının kenarıyla oynarken sözlerimi tekrarlardı. "Eğer bu bir iltifatsa, bunu geliştirmen gerek."

Sesi sanki benimle flört ediyormuş gibi kibirliydi. Kalbim bu olasılık karşısında yerinden fırladı. "Bana pratik yapma şansı verin, sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Gözleri de dudakları gibi hilal şeklinde kırıştı. Şu anda ne kadar güzel görünüyordu, ne kadar ışıltılıydı.

"Senin hakkında gerçekten ne düşündüğümü... Bu gece sana söylemeyeceğim."

Bunu onun ilgisini çekmek, beni tekrar görmeye ikna etmek için mi söyledim? Yoksa kendi hislerimi mi anlamaya çalışıyordum? Büyük olasılıkla onu korkutmaktan korkuyordum, çünkü hissettiklerim beni de tedirgin ediyordu.

"Herkesle bu şekilde mi konuşuyorsun?" diye alay etti. "İlk tanıştığımızda temkinli olduğunu düşünmüştüm. Gülümsemiyordun bile."

"Ben çapkın değilim," diye teminat verdim ona. "Tıpkı senin herhangi biri olmadığın gibi." "Beni çok az tanıyorsun," diye itiraz etti.

"Aşinalığın tek ölçüsü zaman değildir."

"Gerçekten de öyle," diyerek duygularını ifade etti.

"Kaderin iplerine inanır mısın?" Böyle garip duyguları başka ne açıklayabilir?

"Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'nin kırmızı iplikle küçük figürlerimizi bağladığını mı?" Güldü ve başını salladı.

Kaşlarımı çattım. "Ölümlü Kaderlerin Bekçisi diye bir şey duymadım."

"Şaka yapıyorum." Şimdi sesi kasvetliydi. "Ben şaka yapmıyorum."

kaderimizi bir başkasının belirlediğine inanmıyorum. Ben kendi kaderimizi kendimizin çizdiğine ve hatta bazılarımızın yıldızlarda yazılı olana meydan okuyabileceğine inanıyorum."

"Senin için yıldızları yerinden oynatırdım," dedim sessizce. İçimde bir şeyler yer değiştirdi. "Hepsine meydan okuyabilirim."

Açıklamamla alay etmedi ya da sorgulamadı, ışıkla pırıl pırıl parlayan gökyüzüne baktı. "Yıldızları oldukları gibi

bırakalım, çünkü bu gece olmaları gereken yerdeler."

Ciddi bir andı, sanki aramızda önemli bir şey geçmiş gibiydi - söylenmemiş bir söz, bağlayıcı ve ebedi. Göğsümde bir sıcaklık, bir bütünlük hissi alevlendi.

Başardığım onca şeye rağmen, hep bir şeylerin eksik olduğunu hissetmiştim.

hayatımda eksikti. Daha önce kadere ya da alinyazısına hiç inanmamıştım ama bu bağı, onun yanında olmanın verdiği bu haklılık hissini başka ne açıklayabilirdi ki -şimdi ve gelecekteki tüm günlerimiz için. Bu cömertliği hangi tanrıya borçlu olduğumu bilmesem de, buna layık olmak için çabalayacaktım.

XINGYIN | 星银

HOME

Göksel Krallık ikilisinin sonsözü.

Erik çiçeği ağacının dallarında yoğun kar vardı. Buz kümeleri pembe yaprakların etrafında kümelenmişti. güzelliklerine ışıltılı bir çerçeve katıyor - daha da çarpıcı Etrafını saran çoraklık yüzünden toprak yemyeşil ihtişamından mahrum kalmıştı.

Kış soğuğuna alışabilecek miydim? Kollarımı göğsümde kavuşturdum, keşke yanımda bir pelerin getirseydim diye düşündüm. Soğuk bu diyarda bana zarar vermese de, yine de hoş değildi. Yine de mevsimlerin değişmesini sevmeye başlamıştım, sanki dünya yenisi için eski bir giysiyi çıkarıyormuş gibi. Eğer Göksel Krallık ebedi baharı yaşayan bir bahçeyse ve güzelliği kristalde açmış bir çiçek gibi korunuyorsa, Faniler Âlemi de değişimin vücut bulmuş haliydi. Her mevsim yeni güzellik ve yaşam, eskinin yıpranmışlığını gömerken -yazın bunaltıcı sıcaklığı yerini yazın serinliğine bırakırken Sonbahar. Yeşil yapraklar kıpkırmızı altın rengine dönüşüyor, buruşuk yığınlar halinde yere düşüyor. Kışın yazı acımasız bir zalimlikle toprağın üzerinde sürünüyor, bitkiler soluyor, bazıları bir daha asla filizlenmiyor. Ve sonra yenilenen

Güneş güçlü bir şekilde geri döndüğünde, ilk nergisler topraktan fışkırırken günler bir kez daha uzadı. zemin hala buzla kaplı.

Değişimle birlikte umut da geldi, zamanın geçişine bağlı olarak.

Yeni başlangıçlar ve ikinci şanslar, nadir ve değerli olsalar da.

Her yıl, sevgili ölümlü yüzüne bir çizgi daha kazınıyor, siyah tellerinin arasında bir beyaz iplik daha parlıyordu... ben ise değişmeden kalıyordum. Görevlilerin dedikodularını, koridorlarda dolaşan hevesli fısıltılarını yakaladım. Bazıları efendilerini kandırdığım, zamanı uzak tutmak için iksirler ve büyüler kullandığım için beni cadı olmakla suçluyordu.

Diğerleri ise daha alçakça şeyler iddia ediyordu: şeytanlarla pazarlık yaptığımı, kötü niyetli bir ruh olduğumu

Bir ölümlü kılığına girip efendilerini mahvolmaya sürüklüyorlardı. Ne kadar şüpheci zihinlere sahiplerdi. Yine de, hem haklı hem de haksız oldukları için onları tamamen suçlayamazdım. Ben ne bir cadıydım, ne de ölümlüydüm.

On yıllar mı geçmişti? Sanki bir yıl geçmiş gibiydi. Zaman, tüm kesinliğine rağmen anlaşılması zor bir şeydi -mutluluk çok geçiciydi, keder ise sonu olmayan bir yol gibi uzayıp gidiyordu.

Bir esinti avluyu sarıyor, kollarımı ve eteğimi yakalıyordu. Işık azalıyordu, güneş ışınları

her geçen an azalıyor. Bir göz kırpma, bir nefes ve erik ve gülden oluşan gökyüzü keskin parlaklığını kaybediyor, alacakaranlık yumuşayarak geceye dönüşüyordu. Yıldızlar ufukta titreşerek canlanıyor, ay solgun ışıltısını bu dünyanın üzerine yayıyordu. Gözlerimi kapatarak havadaki tatlılığı içime çektim, içgüdüsel olarak osmanthus kokusunu ararken zihnim geçmişle karıştı. Aklıma bir anı geldi; annem evimizin balkonunda duruyordu, beyaz sabahlığı

Buraya, ailemin dünyasına bakmak için küpeştenin üzerine eğildiğinde pırıl pırıl parlıyordu. Ama artık pişmanlık duymuyordu.

Kalbini kemiriyordu, artık vicdan azabı ona baskı yapmıyordu. Ailem yeniden bir araya geldi, ailem bir bütün oldu.

"Xingyin, üşümüyor musun?" Sesi derin ve yankılıydı. Burada Bakan Zhao olarak bilinse de, benim için o sonsuza dek Wenzhi'ydi. Bana doğru gelirken, eli yün pelerininin düğmelerini çözdü. Nazik elleriyle omuzlarıma örttü, sıcak kumaş üzerimden kayarak eteği buz tutmuş toprakta iz bıraktı.

Ona geri vermeliydim ama sonra pelerine sinen hafif çam kokusunu yakaladım. Bencilce, onu kendi etrafımda daha sıkı çektim. Gözlerim onunkilerle buluştu, çok karanlıktı ama Neredeyse gümüş renginde bir parlaklıkla kaplanmıştı. Ölümlüler Âlemi'nde alışılmadık bir renkti ama belki de sadece bir ölümsüzün gözleri bunu fark edebilirdi, çünkü başka kimse bunu fark etmemişti. Yakışıklı yüzünün görüntüsünü içime çektim, Alnında uzanan o ince çizgiler. Bir zamanlar yasakçı ve kibirli, hatta küstah olduğunu düşündüğüm ciddi ifadesi, bana şimdi baktığı gibi bakmadığı zamanlar hariç. Orada yeni bir yumuşaklık, ağzında kalbimi delip geçen bir kıvrım vardı. Ne de olsa, çok uzun zaman önce onun benim için kayıp olduğuna inanmıştım.

"Teşekkür ederim," dedim ona, tahta bankta yanıma uzanırken.

Elimi tutarken başını salladı; sıkıca kavramıştı, teni serindi. "Neden benimle evlenmiyorsun?" diye sordu doğrudan, son zamanlarda daha sık sorduğu bir soruydu bu. "Geçtiğimiz yıllarda birlikte yaşadık, şehri rezil ettik." A

Gözbebekleri demir gibi parlarsa da dudaklarında bir gülümseme oluştu. "Seni benim korumam altında sanıyorlar."

Merak ve kin arasında sıkışmış bu dar düşünceleri bir kenara bıraktım. "Benim hakkımda bundan daha kötü düşünüyorlar." Kötü şöhretli bir kadın. Bir baştan çıkarıcı. Bir fırsatçı. Varlığımı zayıf bir edep örtüsüne bürüyecek "cariye" unvanım bile yok. Wenzhi'nin burada tuttuğundan değil, çünkü eğer tuttuysa-

Zihnim karardı, kıskançlık kalbimi tırmaladı. Ama bunu bir kenara bıraktım çünkü tüm yaşadıklarımızdan sonra onun sevgisinden emin olmalıydım.

Yüzü karardı. "Seni asla böyle küçük düşürmem."

"Keşke yapsaydın." Bu sözler istemeden de olsa yüksek sesle söylendiği için yüzüm kızardı. Yine de arzularımdan kaçmayı reddederek bakışlarını üzerimde tuttum. Eğer tehlike bana bir şey öğrettiyse, o da hayattan kaçmamak, fırsatları değerlendirmek ve mutluluğun her anına değer vermektir. Wenzhi burada çok daha katı ahlak kurallarına sahip görünüyordu. Daha az tutkulu olmasa da, daha az Benim dokunuşuma, onunkinden duyduğumdan daha fazla açlık duyuyordu; ne kadar cazip olursa olsun, aşmayı reddettiği sınırlar vardı.

Belki de bu ölümlü formda, gelenek kuralları çocukluğundan beri onu daha sıkı bağlıyordu. Ya da muhtemelen onu ne kadar çok istediğimi biliyordu ve beni kendi iradesine boyun eğdirmek için arzusuna yaslanıyordu. Bu düşünce dişlerimi sıktı. Planlarında her zaman acımasızdı, bu da neden bu kadar sık zafer kazandığını.

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirirken gözlerinde ışık parladı. "O zaman evet de," diye fısıldadı bana doğru eğilerek.

Kaçış yolu aradım. "Varislerinizi doğurabilecek daha genç bir eş tercih etmez miydiniz?" Hafif ses tonum göğsümdeki gerginliği gizledi. Ölümlü yıllarda, beni bir gelin için ideal yaşın çok ötesinde görüyor olmalıydı.

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Senden başka kimse yok," dedi hiddetle. "Asla kimse olmayacak senden başka. Başkasını istemediğimi, sadece sana bağlı olmak istediğimi biliyorsun. Ama sadece sen de bunu istersen."

Öfkeyle söylenmiş sözler. Yine de bu sözleri duyunca içime bir sıcaklık yayıldı. "Ya yapmazsam?" Küstahça sordum. Yeni bir neşe, aramızdaki bu alay, o ölümsüzken nadiren var olan etkileşimlerimizde bir kolaylık. Önce Göksel Ordu'daki konumlarımız tarafından kısıtlanmış, sonra da ihanetiyle gölgelenmişti.

"O zaman ne istediğimin bir önemi yok," dedi.

Uzaklara bakarken, küstahça söylediğim sözler yüzünden kızardım. Geçmişimiz hakkında hiçbir şey

bilmiyordu; geleceğimizin bu ölümlü yaşam süresinin
ötesinde yattığına dair benim hissettiğim güveni
hissetmiyordu.

Sonsuzluk önümüzdeydi, günler sonu olmayan bir rüya gibi uzayıp gidiyordu. Ama onunla geçirdiğim zaman, geçici olsun ya da olmasın, çok değerliydi ve bunu gereksiz bir çatışmayla heba etmeyecektim.

Ruh halimdeki değişimi hissetmiş gibi tekrar bana döndü. "Dedikoduların yanlış olduğunu kanıtlamak istemiyor musun? Dedikoducuların dilini kesmek ve onları utandırmak için

Siz buranın sahibiyken, önünüzde eğilmek mi?"

Böyle bir tartışmaya girecek kadar doğamı iyi biliyordu. Bu bana küçük bir tatminden daha fazlasını verirdi, ancak yakında ne düşündüklerini umursamamalıydım.

bu diyarı terk etmek. Şu anda önümüzde duran mutluluğu yakalamak ne kadar kolay olurdu. Ona "koca" demek ve "eş" kelimesini duymak, ister şefkatle yumuşak ister tutkuyla sert olsun. Onun körüklediği ateşe teslim olmak Tek bir dokunuşla zahmetsizce, sabırsız bir aceleyle beni kendine çekerken elini sırtımın kıvrımları boyunca emin bir şekilde kaydırdı. Parmakları saçlarıma gömülmüş ya da belime sıkıca sarılmıştı. Ağzı açlıkla benimkini arıyor, nasırlı avuç içleri tenimin üzerinde bir yol çiziyordu.

Ancak, onun kendi ilkeleri olduğu gibi benim de kendi ilkelerim vardı. Ve

Derinlerde bir yerde, gerçekte kim olduğunu bilmeden onu bana bu şekilde bağlamak yanlış geliyordu... birbirimiz için her şey olmuştuk. Onun ihaneti ve fedakârlığı, benim nefretim ve sevgim; her biri bizi bir bütün yapan, o zamanlar olduğumuz ve şimdi olduğumuz şeylerle iç içe geçmiş birer parçaydı. Bu şansı hak etmediğimi hissettiğim zamanlar oldu, yaşamış olmanın ateşli bir rüya olduğunu

Geçmişimiz yokmuş gibi davranarak onunla on yıllar geçirdim. Ama onun bir parçası yeterli olmazdı. Onun tamamını istiyordum, olan biten her şeyi hatırladıktan sonra bile beni hâlâ istediğini bilmek istiyordum. Eğer açgözlü olsaydım, onunla birlikte olmak

Ben de öyle.

"Ne dedikleri umurumda değil." Niyet ettiğinden daha güçlü çıktı. "Önemli olan tek görüş önemsediklerim." Bana daha önce söylediklerini tekrarladım.

Yine de bu sözler -her ne kadar dürüst olsalar da- yanlış seçilmişti, çünkü ona saldırmak için mükemmel bir silah sunmuştum.

Beni kendine çekerken elimi sıkıca kavradı. "Haklısın. Onlar için değil, bizim için. Sen de benim gibi özgürsün. Senin kalbin benim, benimki de senin." Ses tonundaki kararlılık amansızdı, belirsizlikten eser yoktu. Belki de en başından beri duygularımdan şüphe duymasaydı, geçmişime dair bilgisi kıskançlığını körüklemeseydi böyle olurdu; çünkü onun zihni gölgeleri takip eden, söylenmemiş her şeyi duyan, başkalarının gizlemek istediklerini gören bir zihindi.

Başı benimkini okşamak için eğildi, gözleri niyetle karardı. "Sahip olduklarımızdan daha fazlasını istemiyor musun? Her yönden birbirimize ait olmamızı istemiyor musun?" Sesinin alçak tonu, koparılmış bir kordon gibi bedenimi titretti.

O anda kendimi kaptırmıştım, içimde bir cazibe dolaşıyordu. Cevap veremeden, havadaki bir değişim dikkatimi çekti. Neredeyse unuttuğum bir güç... büyü... bir ölümsüzün aurası yaklaşıyordu. İçimi bir ürperti kapladı. ayağa kalktığımda omurgamda. Bizi kim bulmuştu? Wenzhi'nin eski düşmanlarından biri mi? Benimkilerden biri mi? Fark etmezdi. Eğer bize zarar vermek istiyorlarsa, buna pişman olacaklardı. Büyüme uzandım, karıncalanma hissi neredeyse yabancıydı, çünkü ona ihtiyaç duymayalı çok uzun zaman olmuştu. Burada, uyudum Göksel Krallık'ın kurallarına uyacaktım; kimsenin beni suçlamasına izin vermeyecektim. Ama bir sonraki anda korkularım dağıldı. Altın parlaklığında ve yaz sıcağındaki o aura, çok iyi tanıdığım bir auraydı.

Liwei. İlk arkadaşım, ilk aşkım. Ve şimdi, gerçek yüzünü ya da adını bilmeseler bile ölümlülerin saygı duyduğu Göksel İmparator. Buradaki bahçede Cennet İmparatoru'na adanmış bir sunak bile vardı. Porselen heykelin yüzünde yardımsever bir ifade, kabarık bir sakal ve karlı başının üzerinde yükselen altın bir taç vardı. Onu gördüğümde kahkahalarla gülmüştüm, hizmetkârların üzüntüsüne ve şokuna rağmen, şüphesiz benim kötü huylu ve dinsiz olduğuma dair düşük fikirlerini sağlamlaştırmıştı.

Belki de saygısızlığımla onlara felaket getireceğime inanıyorlardı. Heykeli Liwei'ye gösterebilmeyi ne kadar isterdim, böylece eskiden olduğu gibi gülebilirdik.

Yine de Liwei şimdi buradaydı, bu düşünceyle kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Işık parladı, karanlığı aydınlattı. Gözlerimi kırptırdım, bunca yıl ölümlülerin arasında yaşadıktan sonra ışığa alışkın değildim. Bir bulut aşağıya doğru süzülürken rüzgâr ılık çaldı, Liwei üzerinde duruyordu, ikiz ejderhalarla işlenmiş gümüş brokar bir cübbe giymişti. Saçları tepeden topuz yapılmış ve altın bir taçla örtülmüştü; yere basarken saçının tek bir teli bile yerinde değildi. Şu anda onunla kim ilgileniyorsa benden daha becerikliydi, nostalji beni sis gibi sarıyordu.

Bana Wenzhi'den bahsettiği ve kalbimdeki yaraları iyileştirdiği son görüşmemizin üzerinden yıllar geçmişti. Göğsüm

Hem yakışıklı hem de sevgili, değerli anıları canlandıran tanıdık yüzüne bakarken içim burkuldu. Taştan yapılmamıştım ama geçmişe duyduğum şefkatin Kalbim kime ait olduğunu biliyordu. Yine de arkadaşımı görmekten duyduğum mutluluğun ötesinde, bir umut kıvılcımı

Onun varlığı beni heyecanlandırdı, çünkü bunun boş bir ziyaret olduğunu düşünmüyordum.

Wenzhi'nin dikkatli bakışlarını üzerimde hissettiğimde çok geç kalmıştım; ayağa kalkıp Liwei'ye doğru yürürken gözleri kısılmıştı.

"Asil Ölümsüz, huzurunuzda bulunma şerefini neye borçluyuz?" Sözleri nazikti ama sesi soğuktu; ayakta durup ne eğiliyor ne de saygı duruşunda bulunuyordu.

Ölümlü haliyle bile eskisi gibi kendine güveni tamdı, başkalarının konumunu pek önemsemiyordu. ölümlü ya da ölümsüz, halktan biri ya da imparator. Gülümsememi gizledim, çünkü bu ortak bir özelliğimizdi, saygıya inanmak

kazanılmalıdır, bahşedilmemelidir.

"Ben senin için burada değilim." Liwei başıyla beni onayladı. "Ben onun için buradayım."

"Neden?" Wenzhi talep etti. "Eğer bir suç işlediye ya da cennetin bir kuralını çiğnediyse, borcunu ödememe izin verin."

Ona ters ters baktım. Sadece sorun çıkaracağımı mı düşünüyordu?

Belki de her şeyi unutmamıştı, içgüdüleri ön plana çıkıyordu.

Liwei'nin ağzı sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Kendinden yeterince verdin."

Wenzhi'nin koluna dokunmak için uzanmadan önce ona uyarıcı bir bakış attım. "Endişelenmenize gerek yok. Neden yalnız konuşmamıza izin vermiyorsun?"

"Emin misin?" Wenzhi sordu. "Seni tehlikede bırakmayacağım."

"O bir arkadaş."

"Arkadaş mı?" Liwei tekrarladı, sesinde bir mizah izi vardı - ve üzerinde durmak istemediğim başka bir şey. "Elbette bundan daha fazlasıyız."

"Onu tanıyor musun?" Wenzhi sordu, ancak bu bir soru gibi görünmüyordu, sesi aynı anda hem arıyor hem de biliyordu.

Liwei beni sinirlendiren bir rahatlıkla, "Birbirimizi iyi tanıyoruz," diye cevap verdi. "Senin onu tanıdığından çok daha uzun zamandır."

"Biz arkadaşız-" diye tekrarladım.

"-Artık arkadaşız," diye araya girdi Liwei yardımcı olmadan. Belki de bu, Wenzhi'nin geçmişte onu nasıl iğnelediğinin küçük bir intikamıydı.

Wenzhi'nin bakışlarını öfke kapladı. Kolunu bırakmadan önce biraz daha sıkı tuttum. "Onunla konuşacağım."

Wenzhi Liwei'ye baktı, başı belirgin bir küçümsemeyle geriye eğikti. "Onu incitirsen, bunun acısını çekersin."

Liwei'nin gözleri nadir görülen bir öfkeyle parlarken, bir yanımda onun Göksel İmparator'u bu şekilde tehdit etmesinden korkuyordu. "Terbiyeni takın, ölümlü. Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" Aynı kaldığımız bu yıllar içinde, babasınınkinin bir yankısı olan sert bir asalet kazanmıştı.

"Cennet İmparatoru'nun kendisi bile olabilirsiniz ama ne düşündüğünüz umurumda değil," diye cevap verdi Wenzhi buz gibi bir sesle.

Pervasızca sözler. Liwei'ye baktım ve sessizce hoşgörü diledim. Eğer bir ölümlü önceki Göksel İmparator'la bu şekilde konuşmuş olsaydı, kendisini derhal bir kül yığınınına dönüşmüş olarak bulurdu. Liwei'nin parmakları başını eğerken kıvrıldı. Bir zamanlar Wenzhi'ye kılıç çekebilirdi ama belki de zaman hepimize hoşgörüyü öğretmişti.

Wenzhi avlunun diğer tarafına doğru uzaklaşırken Liwei'nin büyüğü etrafımızı sararak bir mahremiyet kalkanı. Buna ihtiyacımız vardı, çünkü henüz Wenzhi ile paylaşamadığım çok şey konuşacaktık.

"Xingyin, iyi görünüyorsun," dedi öncekinden daha yumuşak bir sesle.

"Sen de öyle." Onunla tekrar konuşmak göğsümü ısıttı.

Gülümsedi. "Buradaki hayat sana yakışıyor."

"Mutlu olmak yapar." Ağzının kenarları gerilirken düşünmeden konuştum. "Özür dilerim, düşüncesizlik ettim."

"Bunun için asla üzülme. Mutlu olmayı hak ediyorsun; senin için daha azını istemiyorum."

Gözlerimdeki ani karıncalanmayı kırıpıştırarak uzaklaştırdım. "Ben de senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer yardımına ihtiyacın olursa-"

Gülümsemesi genişledi. "Sayıları her geçen gün artsa da düşmanlarım için yeterince tehdit oluşturuyorsun."

"İyi bir hükümdar bunları yapmaktan kaçınamaz." "Mutlu musun?" diye sormadan önce durakladım.

Gökyüzüne baktı, gözleri bulutlara sabitlenmişti. "Evet, öyleyim. Dünyada pek çok mutluluk türü vardır. Bazıları tüm benliğinizi bir araya getirir, ancak bunlar aynı zamanda onu parçalama gücüne de sahiptir. Ama daha küçük şeylerde de mutluluk vardır, onları bir araya getirerek bir bütün oluşturabilirsiniz - daha az güçlü ya da anlamlı değil."

Sessizlik bizi gizledi. Hayır, artık beni sevdiğini düşünmüyordum, o şekilde değil - yine de ikimizi de şekillendiren geçmişimize her zaman bir özlem dokunuşu olacaktı. Hayır.

Pişmanlık, çünkü benim seimim de onunki gibi uzun zaman önce yapılmıştı. Ne kadar yakın olduğumuzu düşündüm. Onu ne kadar sevmiştim. Ve şimdi, bir anda hem daha çok hem de daha az arkadaştan çok. Artık aramızda solmuş umutlarla dolu bir mesafe, gerçekleşmemiş hayallerle dolu bir uçurum vardı. Ama aradaki mesafeyi başka anılar kapatıyordu; sıcak, değerli ve çok sevilen anılar; asla koparılamayacak dostluk bağları.

"Neden geldiğimi merak etmiyor musun?" diye sordu.

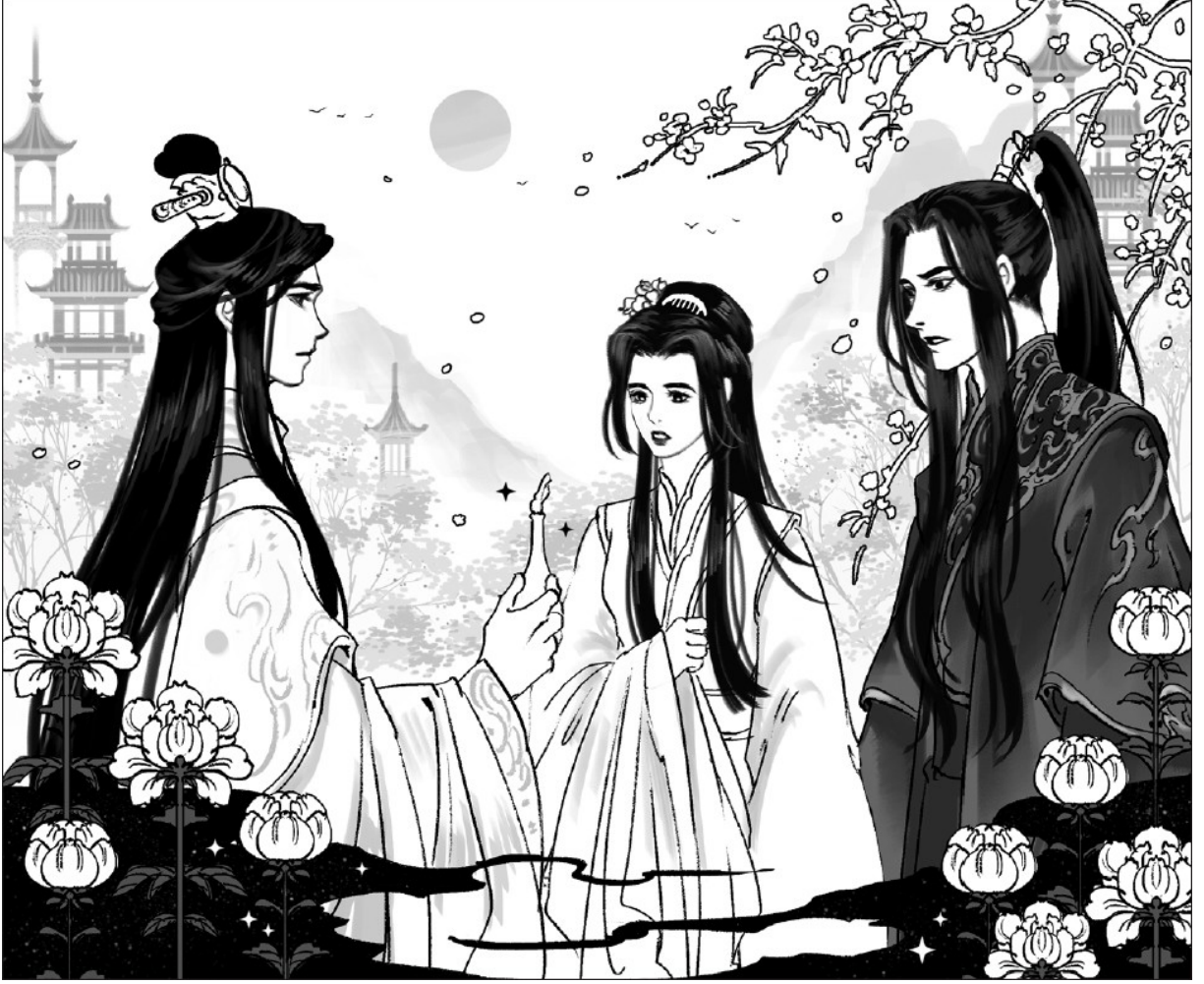
"Bana söyleyecek misin?" Zihnim çoktan son konuştuğumuz güne geri dönmüş, bana o zaman verdiği sözü hatırlamıştı.

Liwei'nin eli akan kolunun içine girdi ve Bir şey ıktı. Altın telkari ile süslenmiş yeşim taşından bir şişe. Havaya bir tatlılık yayıldı, tanıdık bir şeftali kokusu. Bu aynı ölümsüzlük iksiriydi.

Sonunda onları yeniden bir araya getirmeden önce ailemi ayırdı. şu anda dünyada arzuladığım tek şey, Wenzhi'nin restorasyonunun anahtarı, yani geleceğimizdi.

"İksir hazır. Artık sizindir."

Benimle oynamadı ya da herhangi bir talepte bulunmadı, Onda sevdiğim nezaketle sunuyordu... onu her zaman el üstünde tutacaktım. Ağzım kurudu, göğsümde bir duygu seli kabardı - umudun baş döndürücü hafifliği ve istemenin verdiği çiğ bir acı.

"Liwei, teşekkür ederim. Minnettardım." Kelimelerimin üzerinde tökezledim, karmakarışık ve nezaketsizdim. "Ne olabilir-"

Şişeyi avucuma sıkıştırdı ve sert parmaklarımı şişenin üzerinde katladı. "Aramızda borç falan yok. Kendini bul mutluluk."

"Kendininkini bulmalısın, sadece görevinde değil," dedim ona hararetle. "Ailenin birlikteliği senin birlikteliğin olmak zorunda değil. Her ölümsüz seninle evlenmek için can atar." Eski acı, tam olarak iyileşmemiş bir yaranın gölgesi gibi hâlâ zonkluyordu. Liwei benim bir parçamdı, hep öyle kalacaktı ve bunun için minnettardım, onun için... bizim için.

"Herhangi bir ölümsüz, biri hariç." Bakışları ayrılmadı. Gülümserken benimkine baktı ve oradaki hüznün yankısına rağmen

artık acı çekmiyordu.

"Herhangi bir bilge ölümsüz," diye açıkladım, gülümsemesine karşılık vererek.

Başını iki yana salladı. "Aklımı bu tür meselelere çevirmeden önce yapmam gereken daha çok şey var. Ancak General Jianyun'un halefiyet sırasını sağlama görevimi unutmama izin vermeyeceğinden emin olabilirsiniz. Kendisi çoktan bir aday listesi hazırladı."

"Bunu bir görev olarak düşünme," dedim sessizce. "Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Aşk bazen farkında olmadan ortaya çıksa da, geliştirilebilir de. Sadece aklınızla değil, kalbinizle de seçim yapın."

"Peki ya yapmazsam?" diye sordu, gözleri kırışarak. "O zaman General Jianyun'u ziyaret edeceğim."

Liwei güldü, hoş bir sestti, aramızdaki son gerginliği de kırmıştı. Bakışları arkamdaki bir noktaya kaydı. "Sevgiliniz bu kadar samimi bir şekilde konuşmamıza izin vererek olağanüstü bir sabır gösteriyor - buraya gelip bir zamanlar yaptığı gibi bana meydan okuyor."

"O çatışmaların başlamasında senin de parmağın vardı," diye hatırlattım ona sert bir şekilde.

"Bunu hak etti."

"O zamanlar öyleydi," diye tüm kalbimle katıldım. "Ama artık değil. Dahası, siz erdemli ve yardımsever Göksel İmparator'sunuz ve davranışlarınız yüce konumunuza uygun olmalı." Bahçedeki heykeli işaret ettim.

Liwei'nin bakışları benimkileri takip ederken gözleri büyüdü. "Yapmalıyım Ölümlü Kaderlerin Bekçisi'yle konuşmak istiyorum. Bu... bu ..."

"Dikkate değer bir benzerlik mi? Size yakıştığını düşünmüştüm," diye masumca gözlemledim.

"O heykeli beni kızdırmak için mi aldın?" Liwei talep etti.

Alaycı bir şekilde eğildim. "Almadım, Sayın Göksel Majesteleri. Yine de şimdi bir kaideye yükseltilmesini isteyeceğim ve bu türden daha fazla benzetme yapılması için göndereceğim onurunuzla hazırlanmış."

Ağı seğırirken bile, "Hepsini yere sereceğim," diye tehdit etti.

"Ölümlüleri korkutmamalısın," diye uyardım onu. "Kendi kurallarını unutma."

"Bunlardan biri de senin burada olmaman gerektiği" diye hatırlattı bana.

"Göksel Majestelerinin sabrı için minnettarım." Benim Elim iksirin etrafında sıkılaştı, boğazımda bir yumru yükseldi. "Ve artık geri dönebildiğimiz için minnettarım."

Kısa bir sessizlik oldu. "Gitmeliyim ama seni gökyüzünde göreceğim. Eğer İblis sana zarar verecek bir şey yaparsa, onu bir böcek olarak Ölümlüler Âlemine geri gönderirim," diye uyardı ve ekledi, "Yine de senin savaşlarında bana hiç ihtiyacın olmadı."

Sonra Wenzhi'yle yüzleşti ve vedalaşmak için başını ciddiyetle eğdi. Liwei başka bir şey söylemeden ayaklarının dibinde asılı duran bulutun üzerine basarak göklere yükseldi.

Wenzhi bana doğru yürüdü, her adımı sabırsızlıkla atıyordu. Bunca yıldır, kendi istekleriyle çelişse bile benim isteklerime her zaman saygı duymuştu - her ne kadar şüphesiz beni kendi yoluna ikna etmeye çalışmış olsa da.

"Kimdi o?" diye sordu.

"Onun varlığı seni rahatsız etti mi?" Merakla sordum. Liwei'yi hatırlamazdı, kıskançlığa da meyilli değildi.

Alnında bir çizgi kırıştı, gözlerinin köşelerinde bir şeyi hatırlamaya çalışıyormuş gibi daha ince çizgiler oluştu. "Sana bakma şekli ya da senin ona bakma şeklin olabilir. Her neyse, ondan hoşlanmadım. O da benden hoşlanmadı."

"Endişelenmek için bir neden yok," diye onu temin ettim. "O bize büyük bir iyilik yaptı. Karşılığını asla ödeyemeyeceğimiz bir iyilik."

"Bugün bilmece gibi konuşuyorsun, Xingyin." Bakışları benimkileri sabitledi ama bir açıklama talep etmedi. Belki de benim yarım yamalak düşüncelerime, aniden kestiğim cümlelere alışkındı, çünkü bazen Yapmamam gereken şeyleri ağzımdan kaçırırdım. Aldatmaya yabancı olmasam da, kalbime girmesine izin verdiğim kişilere karşı dikkatsizdim.

Bu gece, burada her zaman takındığım gizlilik perdesini bir kenara atacaktım. Bu gece onun tüm sorularını yanıtlayacak, beklediğim ve aynı ölçüde korktuğum cevabı öğrenecektim: Wenzhi beni hâlâ gerçek haliyle seviyor muydu? Başımı gökyüzüne kaldırdığımda içimi bir ürperti kapladı. Yıldızlar parıldıyordu, ipeksi gecenin üzerine serpilmişlerdi. Ay ısıltı ısıldı, binlerce fenerin ışığı üzerimizde parlıyordu. Belki de ailem onları birlikte yakmıştı ve bu düşünce beni hem teselli etti hem de güçlendirdi.

"Geçtiğimiz yıllarda bana pek çok soru sordunuz, bazılarına yanıt vermedim: Neden hiç hastalanmadım? Neden ara sıra sana 'Wenzhi' diye seslendiğimi? Nereliydim? Neden evlenemedik?" Duraksayarak başladım. "Bir şeyler sakladığımı bildiğin halde burnunu sokmadın. Haklıydın da, ama gizlediğim sadece geçmişim değildi."

Bana doğru eğildi. "Bana şimdi söyleyecek misin?" "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

"Evet," diye yanıtladı. "Çünkü senin yalan söylediğini hiç görmedim."

Burnum istemsizce kırıştı, ona ilaç verdiğim zamanki anılar gözümün önünden geçti, o zaman ve sonrasında söylediğim yalanlar - kendi kalbimin işleyişi konusunda kendimi kandırmaya çalışsam bile.

"Yine de konuyu değiştirebilir, bir soruya cevap vermeyi reddedebilir ya da zaman zaman gerçeği çarpıtabilirsiniz," diye hafifçe ekledi, yüz ifadesi ciddileşmeden önce. "Hiçbir şey

Senden daha çok güvendiğim biri var."

İnancının devam etmesi için dua ettim. "Sen ve ben bu âlemden değiliz. Biz gökyüzüne aitiz, onun geldiği yere."

Wenzhi'nin gözleri kısıldı, herhangi bir ölümlüye mantıksız gelse de sözlerimi tartarken zihni çalışıyordu. Belki de Liwei'nin bulutun üzerine indiğini görmemiş olsaydı, inanmamaya daha meyilli olabilirdi. "Benimle şaka yaptığını sanmıyorum," dedi yavaşça. "Bu doğruyu ya da doğru olduğuna inandığın şeyi söylediğin anlamına gelir."

"Gerçek bu. Bana bak." Elimi kaldırdım, sevgili yüzünü kucakladım. "Geçen on yıllar boyunca, zaman

izleri var, bende herhangi bir değişiklik fark ettiniz mi? Hiçbir rahatsızlığım, yaram ya da hastalığım yok, çünkü burada hiçbir şey bana zarar vermiyor."

"Nesin sen?" Sesi sabit, bakışları yoğundu. "Benim bir canavar olduğuma mı inanıyorsun? Bir cadı, pek çokları gibi

ne düşünüyorsun?" Endişemi gizlemek için parlak bir sesle konuştum. Bir yanımda her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyordu; şimdi mutluyduk, cehaletin içinde kozalıydık, geçmişten kopmuştuk

karışıklıklar ve çekişmeler. Bunlar tekrar ortaya çıkarsa ne olur? Ya anılarını geri kazandıktan sonra beni sevmese? Ya çok geç olana kadar onu bir kenara ittiğim için beni suçlarsa? Yine de bu korkakça dürtüden daha büyük olan, ileriye doğru hareket etme, yaşamamız gereken hayata sahip çıkma arzusuydu.

"Kız kardeşim senin bir büyücü olduğunu düşünüyor. Haklı mı?" "Fark eder mi ki?" Ben de karşı çıktım.

Hiç tereddüt etmeden başını salladı. "Seni gözlerimle görmüyorum. Seni burada hissediyorum." Eli göğsüne bastırdı. "Eğer sen bir canavarsan, bırak ben de bir canavar olayım. Gerçi eğer bir cadıysan, tanıştığımız günden beri bana yaptığın büyüü de açıklar bu." dedi sırtarak.

"Bana daha kötöleri de söylendi," diye itiraf ettim. Sen de öyle.

Yalancı. Hain. İblis. Onun adını bilen her Göksel tarafından. Acımın hala taze olduğu o haftalarda ve aylarda onu lanetlediğimden kendim tarafından, ihanetinin yaraları kalbimde tazeydi.

O zamanlar iyileşebileceklerini, bu noktaya gelebileceğimizi, yolumuzda bir kez daha birlikte yürüyebileceğimizi düşünmemiştim. Bu yılları onunla geçirmeye kolay karar vermemiştim ama korkularım çok büyüktü. Ya bu fani hayatta kendini bir başkasına bağlarsa? Onu benden daha çok sevecek, birlikte bir aile kurabileceği biriyle. Onun sevgisi üzerinde daha fazla hak iddia edecek, ölümsüzlüğünü geri kazandığında kalbinde benim yerimi alacak biri. Dayanabilir miydim

Onu tekrar kaybetmek mi? Ve böylece, bencil bir yaratık olarak

Onu burada talep ettim - onunla olabildiğince uzun süre birlikte olmak için, önümdeki mutluluğu yakalamak için, geçici ve geçici olsa da. Kalan şüphe kırıntılarını da kovdum; ne geçmişten pişmanlık duyacaktım ne de geleceği sorgulayacaktım. Daha önce her şeyle olduğu gibi bununla da yüzleşecektim, kalbim hızla çarparken, avuçlarım soğurken bile.

Elimi uzatarak ona yeşim taşı şişeyi uzattım. "Bu Ölümsüzlük İksiri. İç ve her şeyi hatırlayacaksın. Eskiden olduğun kişi olacaksın, gerçek ölümsüz formuna geri döneceksin."

Hareket etmedi, bakışları bana sabitlenmişti. "Olduğumuz gibi mi kalacağız?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Yine de bunu her şeyden çok istiyorum."

Gözleri elimdeki şişeye kaydı. "Seni kaybetmek anlamına gelecekse bunu istemiyorum."

"Beni kaybetmeyeceksin." Aşkımız için ölümsüzlüğün küçümseyecek olması boğazımda bir dolgunluk yarattı. Şişeyi bastırdım

eline. "Eğer istersen, burada sahip olduğumuz her şeye ve daha fazlasına sahip olacağız. Sonsuzluk önümüzde uzanıyor. Aile. Evimiz."

Sonra başını salladı ve altın tıpayı şişeden çıkardı. Etrafa yayılan koku o kadar zengindi ki neredeyse bunaltıcıydı. Şişeyi dudaklarına götürüp geri ittiğinde gözlerimi kapattım. Nefes alış veriş hızlandı ama ne bir soluk alma ne de bir rahatsızlık hissi vardı. İksir doğruydı. Liwei ile gizli bağlar olmayacaktı.

Ödenecek bir bedel, Göksel Krallık'a hizmet talebi yoktu. O onun babası değildi.

Hava Wenzhi'nin aurasının gücüyle dalgalanıyordu, güçlü ve istikrarlıydı. Sonbaharın nefesi gibi bir serinlik süzüldü tenimin üzerinden, yağmurun, yaprakların... ve değişimin kokusuyla yoğun. Gözlerim açılırken, adımı söyledi.

"Xingyin."

Sesi buradakinden farklıydı; daha derindi ve bilgiyle doluydu. Bir parça inançsızlık... ve sonsuz bir rahatlama.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Erimiş gümüş gibi parlaktı, kış akşamında yağan yağmur gibi. Don, buz ve yıldız ışığı gibi, parıldayan parçalardan oluşan bir zenginlik içinde ezilmişti. Bu oydu, artık sadece yıllarımı birlikte geçirdiğim ölümlü değil, önce güvendiğim, sonra nefret ettiğim, lanetlediğim ve ağladığım... sonra da yeniden aşık olduğum ölümsüzdü. O daha önce çok hırslı ve acımasızdı, bense inatçıydım.

ve affetmezdi. O zamanlar aldatma ve yalanların içine gömülmüştük ve ilişkimizdeki her türlü hakikat tohumunu boğmuştuk. Değişim bir ölümsüzün alışık olduğu bir şey değildi, ancak birbirimize verdiğimiz zarar bizi içimizden yeniden yaratmıştı. Sınanmış, kırılmış ve yeniden şekillenmiştik. daha güçlü bir şey.

Ve biz birbirimize aittik.

Yüzünde bir tanıma belirdi. Sonunda beni, geçmişimizi ve bugünümüzü bir bütün olarak mı görüyordu? Elleri benimkilere uzandı, soğuk ve sert bir şekilde kavradı. Hatırladığı gücü için nasıl da acı çekiyordum ve yıllar boyunca beni sayısız kez kucaklamış olmasına rağmen, dokunuşu şimdi tereddütlüydü, sanki bu uyanmaktan korktuğu bir rüyaydı.

"Hatırlıyorum," dedi şaşkınlıkla. Yüzünden bir gölge geçti ama gülümsemesiyle kayboldu. "Eğer bu ölümse, ben memnunum."

"Sen hayattasın. Biz yaşıyoruz." Üzerime çöken duyguların katıksız zenginliğinden nasıl da gülmek ve ağlamak istiyordum. Göğsümdeki bu ağırlıksızlık, tenimi sıyrıp geçen bu karıncalanma sıcaklığı, içimdeki kırıksıklıkları ve kıvrımları yumuşatıyordu; ta ki üşümediğim halde titreyene, korkmadığım halde titreyene kadar.

"Tüm bu zaman boyunca, bu alemde benimle kaldın. Birlikteydik. Neden?" Yüzüme bakarken ses tonu ciddiydi.

"Olmak istediğim başka bir yer yoktu." Hiçbir şey saklamazdım. "Öldüğüne inandığımda, işte o zaman anladım."

"Ne biliyordun?" Kalbimin her bir gerçeğini nasıl da acımasızca söküp aldı.

"Seni sevdiğimi," dedim ona hiç çekinmeden. "Belki daha önce bile, itiraf etmek istemesem de."

Gözleri ay ışığıyla parlayana kadar parladı. "Beni affediyor musun?"

"Evet. Uzun zaman önce." Her nasılsa, her yanıma saran duyguların arasından konuşmayı başarmıştım.

Kıpırdamadı... ve sonra beni kendine sımsıkı sardı - ben de onu öyle yakın tutuyordum ki, aramızdan bir ışık huzmesi bile geçemiyordu.

Bir daha aramıza hiçbir şey girmeyecekti.

Yine de bunu düşünecek kadar aptal olamazdım; ne aşkta ne de hayatta hiçbir şey mükemmel değildi. Bu anlar el üstünde tutulmalı, hafızalarımıza kazınmalıydı, çünkü bize daha sonra gelebilecek zorluklarla yüzleşme gücü veriyorlardı. Birlikte olduğumuz sürece, önümüze çıkan her şeye katlanabilirdik.

Gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanıklaşmıştı. "Eve gidelim."

"Ev," diye tekrarladı, çenesini başıma yaslayarak. "Peki bu neresi olabilir?" Sözleri bir soruya dönüştü, arzularımı arıyordu.

Yüzümü ona döndüm ve her kelimeyi ciddiyetle söyledim. "Nerede olursan ol, ister Göksel ister İblis, ister ölümlü ister ölümsüz ol."

Kolları etrafımda sıkılaşıırken yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı, teninin serinliği benimkinin sıcaklığına bir merhem oldu. "Bugünün geleceğini hiç düşünmemiştim.

Gittiğin günden beri her nefeste bunu umuyordum," diye kulağıma fısıldadı, nefesi damarlarımda bir ateş yaktı.

Elimi kaldırıp bir kez daha çizgisiz, dokunduğumda ipeksi olan yüzünü izledim. Saçları artık benimki kadar siyahtı, o beyaz teller gitmişti ama onları da sevmeye başlamıştım, tıpkı onun her yerini sevdiğim gibi, mükemmelden daha az mükemmel saydıklarını bile. Ellerim onun özgürlüğünden dolayı titriyordu.

Ona bu şekilde dokunmak, aramızdaki duvarların sonuncusunun da yıkıldığını bilmenin enfes mutluluğu.

Başını benimkine doğru eğdiğinde, elleri belimi kavradı, benimkiler omuzlarına gitti ve boynuna dolandı. Dudakları şiddetli bir açlıkla dudaklarımı aradı, ona daha sıkı sarılmak için kendimi eğdiğimde vücuduma sıcaklık yayıldı. Onun kalbi

Göğsüme sert ve hızlı bir şekilde vuruyordu - sanki ilk kez öpüşüyorduk... belki de bir bakıma birbirimizi yeniden keşfediyorduk. Vücudunun hissinin, dudaklarının samimi dokunuşunun, ellerim beni kendine bağlarken arzularımı alevlendiren serin dokunuşunun tadını çıkarmak için gözlerimi kapattım, bir

Nefesimi kesen ve uzuvlarımı zayıflatan sahiplenici bir tutuşla ensemin etrafında kıvrılıyordu. Eğer beni tutmasaydı, düşebilirdim. Duyularım canlıydı, cennetin ışıyla yanıyordu. Karanlık beni bir daha asla ele geçiremeyecekti.

Bu şekilde ne kadar kaldığımızı bilmiyordum, birlikteliğimizde dikkatsiz, sabırsız ve hevesli. Sonunda ayrıldık,

Nerede olduğumuzu hatırlamıyordum. Görevlilerimizden biri bize rastlamış olabilirdi.

"Kendi diyarımıza dönmeliyiz; eğer ölümlüler beni bu şekilde görürse, bu çok fazla soruya yol açacaktır. Ama önce yapmam gereken bir şey var." Vernikli bir tepsi dolusu yazı malzemesinin bulunduğu pavyona doğru yürüdü. Bir kâğıt ve bir fırça alarak mürekkebe batırdı ve her zamanki kalın ve geniş vuruşlarıyla birkaç satır yazı yazdı. İş bittiğinde kağıdın üzerine kişisel mührünü bastı, katladı ve masanın üzerine bıraktı.

"Tüm mal varlığımı kız kardeşime bırakıyorum," diye açıkladı. "Onu özleyeceğim ve gerçek bir kardeşlik bağı kurduğum için mutluyum. Ona sakın bir hayata çekileceğimi söyledim, maddi varlıklara ihtiyaç duymayacağım bir hayata."

"Sakin bir hayat mı?" İnanamayarak tekrarladım, öldürdüğümüz canavarları, yaptığımız savaşları hatırladım. Ardımızda bıraktığımız kargaşa ve kaosu.

Gözleri bana doğru kaydı, eğlenceyle parlıyordu. "Senin için imkânsız bir şey ama başka türlü olmasını istemezdim."

Elini kaldırdığında rüzgâr çalkalandı ve menekşe grisi bir bulut ayaklarımızın dibine kadar geldi. Nasıl da özlemiştim Gücünün tanıdık telaşı, etrafımı sarmasının rahatlığı. Parmakları benimkilerin arasında dolaşıyordu. bulut. Rüzgâr kabardıkça gökyüzüne doğru yükseldi. Kelimelere gerek yoktu; hepsini konuşmuştuk, kalplerimiz geçmişin yüklerinden arınmıştı.

Ve gece gökyüzünü kaplarken, gökyüzü hiç bu kadar parlak, yıldızlar kadar sonsuz olasılıklarla akkor halinde görünmemişti.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap editörlerim olmadan var olamazdı. David Pomerico, bu koleksiyon için vizyonunuz ve öykülerime duyduğunuz güven için çok teşekkür ederim; sizinle ve ekibinizle çalışmak bir onur. Lara Baez, Rachel Weinick ve Mireya Chiriboga'ya - hepiniz harikasınız ve yardımlarınız için minnettarım. Jeanne Reina, Abigail Marks, Jennifer Chung, Sarajane Herman ve Liate Stehlik'e de çok teşekkür ederim.

Muhteşem Harper Voyager UK ekibine en derin teşekkürlerimi sunarım: Natasha Bardon, Kate Fogg, Fleur Clarke, Kimberley Atkins, Elizabeth Vaziri, Susanna Peden, Maddy Marshall, Ellie Game, Chloe Gough, Leah Woods ve Robyn Watts.

Ve tabii ki Vicky Leech Mateos'a. ABD, İngiltere ve Kanada'daki HarperCollins'teki herkese minnettarım, Avustralya'da ve uluslararası alanda kitaplar üzerinde çalışan ve raflara taşınmasına yardımcı olan herkese. Ve ikiliyi çeviren yayıncılara ve uluslararası dağıtımıcılara kitapların dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaşmasına yardımcı oldukları için.

Menajerim Naomi'ye, yazarlık yolculuğum boyunca paha biçilmez bir rehber ve ortak olduğu için; istikrarınız, desteğiniz ve tavsiyeleriniz için.

İnanılmaz Kelly Chong tarafından hayata geçirilen hikayeleri görmek çok etkileyiciydi, çarpıcı ABD kapağından kitaptaki enfes illüstrasyonlara kadar - onları çok seviyorum. Jason Chuang, pek çok açıdan sembolik olan ve diğerleriyle çok iyi uyum sağlayan güzel Birleşik Krallık kapağının harika illüstrasyonu için teşekkür ederiz. Ayrıca nefes kesici harita için Virginia Allyn'e ve Natalie Naudus ile

Karakterlere hayat veren harika anlatımı için Ewan Chung.

FairyLoot'un büyük bir hayranıyım ve Ay Tanrıçasının Kızı ve Güneş Savaşçısının Kalbi ve şimdi de Göksel Krallık Masalları'nın çarpıcı baskılarına bayılıyorum. Anissa'ya ve FairyLoot ekibine çok teşekkür ederim.

Sizinle ve güzel ciltli folyo ve son kağıtları resimleyen Grace Zhu ile çalışmak mutlak bir rüya.

Çocuklara yardım etmek için her zaman devreye giren ve tüm yazdıklarımı okuyan kocamın sarsılmaz desteğini ne kadar takdir ettiğimi kelimelerle ifade edemem. İnişler ve çıkışlar boyunca yanımda olan aileme ve arkadaşlarıma da... beni ayakta tutuyor ve hayatımda olduğun için çok mutluyum.

Tüm kitapçılara ve kütüphanecilere, desteğiniz ve pek çok nezaketiniz için, orada olamadığım zamanlarda kitabı mağazalarda ve kütüphanelerde görmemi sağladığınız için çok minnettarım. Yazarlar için yaptığınız her şey için teşekkür ederim!

Ve son olarak, BookTok, Bookstagram, YouTube ve diğer platformlarda kitaplar hakkında paylaşımda bulunan, hikayeleri tavsiye eden ve makaralar, videolar ve sanat eserleri yaratan tüm okuyuculara, yaratıcılara ve sanatçılara en derin şükranlarımı sunuyorum - hepiniz kitapların canlı kalmasına yardımcı oldunuz ve daha fazlasını yazmamı mümkün kıldınız. Pek çoğunuz paylaşımlarınız ve hikayelerinizle beni duygulandırdınız ve hatta içten mesajlarınızla beni gözyaşlarına boğdunuz. Okuyucularıma sonsuza dek minnettarım, bana yazma ilhamı veriyorsunuz.

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Sue Lynn Tan, Göksel Krallık ikilisinin yazarıdır.

Kitapları on altı dile çevrilmiştir

USA Today ve Sunday Times'ın en çok satan kitaplarıdır ve birçok ödüle aday gösterilmiştir. Malezya'da doğan Sue Lynn, Hong Kong'a taşınmadan önce Londra ve Fransa'da eğitim gördü. Yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda evinin çevresindeki tepeleri, gölleri ve tapınakları keşfetmekten hoşlanıyor.

Onu Instagram'da [@suelynntan](https://www.instagram.com/suelynntan) veya web sitesinde www.suelynntan.com bulabilirsiniz.

OceanofPDF.com

İLLÜSTRATÖR HAKKINDA

Şirin bir Malezya kasabasından gelen **Kelly Chong**, Coventry'den grafik tasarım diplomasına sahip bir illüstratör. Üniversite mezunu. Tutkusu, hem Doğu hem de Batı sanatsal geleneklerinden ilham alarak dijital ve geleneksel ortamları kusursuz bir şekilde birleştirmektir. Kendisi derin bir Harry Clarke, Kay Nielsen ve Edmund Dulac gibi aydınlara hayranlık.

OceanofPDF.com

AYRICA SUE LYNN TAN TARAFINDAN

AY TANRIÇASININ KIZI GÜNEŞ

SAVAŞÇISININ KALBI

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth
Street Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301,
Hindistan www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge
Street Londra SE1
9GF, Birleşik Krallık

www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK

